

ЛОРЪНС О'БРАЙЪН

ЙЕРУСАЛИМСКА ЗАГАДКА

БРУТАЛНО УБИЙСТВО • ДРЕВНО ЗЛО
РАЗКРИТА ТАЙНА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЛОРЪНС О'БРАЙЪН ЙЕРУСАЛИМСКА ЗАГАДКА

Превод: Нина Руева

chitanka.info

В мюсюлманския квартал на Йерусалим е намерено обгореното тяло на американския археолог Макс Кайзер. Експертката по ранновизантийски ръкописи Сюзън Хънтър изчезва безследно, докато изготвя доклад за древен ръкопис, открит във водите на Босфора.

Когато научават за съдбата на двамата археолози, Шон Раян и Изабел Шарп се заемат да проучат мистериозните обстоятелства около случаите. Те се чувстват тясно свързани с трагедиите, защото заедно с Макс Кайзер са открили ръкописа, по който е работила отвлечената жена. Двата заминават за Йерусалим. Там подозренията им, че инцидентите имат връзка с древния ръкопис, се потвърждават. Оказва се, че той съдържа шокираща историческа тайна, заради която Шон и Изабел ще бъдат въввлечени в опасна игра със смъртоносни последици.

Страхотен приключенски трилъер за почитателите на Дан Браун и Скот Мариани!

*Когато вихърът на боя в ушите
ви бучи, бъдете тигри^[1]*

У.

Шекспир,

„Хенри V“,

действие III,

сцена I

1

Пламъците избухнаха със свистене. В Йерусалим нощта бе необичайно студена за края на февруари. Откъм Мъртво море, източно от града, още от пладне бяха започнали да се струпват оловносиви облаци. До десет часа същата нощ улиците на мюсюлманския квартал в Стария град опустяха. От прозорците с прихлопнати капаци се носеха миризми на кюфтета и кафе с кардамон.

В десет часа и една минута по стълбите на уличката „Акабат ат Такия“ отекнаха шумни стъпки. Двама мъже в прашни костюми и с карирани кюфийи се спускаха бързо по широките стъпала.

Заради високите каменни стени от двете ѝ страни уличката изглеждаше като таен проход в старинен замък. Щом приближиха сводестия вход на двореца Туншук, мъжете видяха оранжевите пламъци, които проблясваха от портала.

Те спряха, изчакаха няколко секунди, притиснати към стената, след което се придвижиха бавно напред, оглеждайки се предпазливо, за да разберат какво гори. Подпалвачът вероятно отдавна бе изчезнал в лабиринта от тесни улички наоколо.

Щом вятърът понесе пламъците нагоре, мъжете видяха горящото човешко тяло пред високите зелени железни врати. После ги блъсна задушливата миризма на изпържена плът. Мъжът, който пръв бе забелязал пожара, вече говореше по телефона си. Той усещаше парещия дъх на огъня по лицето си, макар да се намираха на пет метра от горящия труп. Закашля се и се отдръпна назад. Острата миризма се засилваше.

Те наблюдаваха издигащите се пламъци. Дочу се вой на линейка, когато почернялата кожа се свлече от лицето на мъртвеца: лъснаха сухожилия и мускули, от скулата му щръкна бяла кост.

Съскащите огнени кълба се отразяваха по редуващите се светли и тъмни ивици на мамелюкския зид и по каменните сталактити, надвиснали над портала. Пращящите звуци от пожара отекнаха надолу по дългата уличка.

[1] Превод от английски Валери Петров — Б.пр. ↑

2

Намалих радиото. „Хор на поробените евреи“ на Верди беше към края си.

— Според този уебсайт Абингдън е най-старият град във Великобритания, който е все още населен... — Вдигнах очи. Проливният дъжд биеше странично в колата. — Твърди се, че в него са живеели хора още преди 6000 години. Това ще рече, че в общината списъкът с кметовете ще е доста дълъг.

Отивахме на сватба в провинцията и ми бе трудно да чета, докато Изабел шофираше. Не само заради дъждовната февруарска сутрин, а и защото пътят, по който се движехме, А415 от Дорчестър, в момента лъкатушеше и се виеше под високите корони на дърветата.

— През 1804 година Уилям Завоевателя е празнувал тук Великден. — Погледнах към Изабел.

Все така съсредоточена в пътя, тя попита:

— Търсим църквата „Света Елена“, нали?

— Да — отвърнах.

— Това е бил първият манастир, основан в Англия — поясни Изабел. — По-стар е даже от Гластънбъри. Самото посещение на мястото ти осигурява четири години по-малко в чистилището. Звучи като добра сделка, нали?

— Църквата все още измисля какви ли не схеми, за да привлича последователи. Лизи спомена ли ти, че е трябвало да ходят на курс по подготовка, преди да уредят венчавката в тази църква? — попитах.

— Тя не ми споделя такива неща. — Изабел подсмръкна. Почти недоловимо, но изражението ѝ беше красноречиво.

Не отвърнах. Нямах намерение да задълбавам в темата. Лизи работеше в Института за приложни изследвания в Оксфорд в съседния на моя кабинет. Отношенията ни винаги са били приятелски и никога не стигнаха по-далеч. Бъдещият ѝ съпруг, Алекс Уинсли, от години я следваше по петите като кутре.

— В продължение на три седмици всяка сряда вечер са разговаряли за връзката си — рекох. — Какъв кошмар! Какво толкова са му обсъждали?

— Някои двойки нямат проблеми с комуникацията. На мен идеята ми се струва добра. — Изабел не отклони поглед от трафика, но забелязах как леко надигна вежди.

— Предполагам, че е бременна — заявих. — Иначе защо ще се женят през февруари?

— Има много причини, заради които хората се женят през зимата, освен бременността. С радост бих се съгласила да съм на тяхно място.

Радиото в колата забръмча, докато минавахме под електрическите жици, опънати между гигантски стълбове.

— Следват новините в единадесет по „Радио Едно“... — обяви говорителят.

Увеличих звука, надявайки се да чуя прогнозата за времето и да отложа този разговор. Да говоря за чувствата си, особено след смъртта на бившата си съпруга, не бе силната ми страна.

Бръмченето се усили и заглуши няколко секунди от следващото изречение.

— ... силно обгореното тяло, намерено в Стария град на Йерусалим рано тази сутрин, е на американския археолог Макс Кайзер, по данни на местни източници. За смъртта му са отговорни ислямски екстремисти. В други вести...

Изабел намали скоростта рязко. Една кола, която се движеше опасно близко зад нас, наду клаксона.

— Кайзер е мъртъв... — прошепна тя.

После сграбчи волана и натисна газта.

Усетих онова странно чувство, което обзема човек, щом чуе, че е починал негов познат: сякаш всичките ти сетива се изострят при мисълта какъв късмет имаш, че си жив.

Не познавахме добре Макс Кайзер — бяхме го виждали веднъж в Истанбул, когато той ни помогна да се измъкнем от морето посред нощ и ни позволи да се изсушим в яхтата му. Той съвсем публично бе предявил правата си над един ръкопис, който ние бяхме открили в Истанбул, така че никога не би могъл да получи гласа ми за личност на годината. Ала все пак не заслужаваше подобна смърт.

— Горкият негодник — казах.

— Чак не мога да повярвам — тежко въздъхна Изабел.

— Смяташ ли, че е казал истината на Сюзън Хънтър?

Изабел повдигна рамене. Изглеждаше бледа.

— Сюзън не би се вързала на глупостите му — отвърна. Погледна към мен. — Съобщиха, че е изгорял жив ли?

— Да, точно така...

Тя замълча.

Доктор Сюзън Хънтър беше археоложка от Кеймбридж, която изготвяше доклад, предназначен за турското правителство. Докладът беше за древния ръкопис, който бяхме намерили в един тунел дълбоко под Истанбул. Такава бе спогодбата, установена скоро след като попаднахме на безценната находка.

Доктор Хънтър беше водещ световен експерт по ранновизантийски ръкописи. Надеждността ѝ вероятно бе осигурила съгласието на турските археологически власти ръкописът да бъде изследван в Англия.

— Прочетох книгата ѝ за византийските суеверия. Излиза, че те са вярвали в някои напълно откачени неща — сподели Изабел. Поклати глава, все едно опита да се отърси от мислите си.

— Тази буря като че ли се разраства — отбелязах аз. И се наведох да погледна през прозореца в силното си желание да пропъдя спомена за смъртта на Кайзер от съзнанието си.

Към края на сватбеното тържество вече бяхме преживели най-доброто, което Абингдън имаше да ни предложи. Валя през по-голямата част от следобеда, но булката и младоженецът успяха да си направят сватбените снимки на хотелския частен кей на река Темза. Забравили разногласията си за връзката ни, ние се насладихме на празненството и най-вече на музикалната банда от Уиндзор, съставена изцяло от момичета, които всички явно бяха приятелки на Лизи. Не спряхме да танцуваме и благодарение на отказа на Изабел да пие, успяхме да се върнем с колата в Лондон късно същата вечер.

По пътя проверих електронната си поща и прегледах новинарските сайтове в интернет, за да видя дали се споменава нещо за кончината на Макс Кайзер. Нямаше нито дума. След като с Изабел изчерпахме темата за смъртта му, аз отново прочетох последния имейл, който бях получил от доктор Хънтър по-рано тази

седмица. В него тя твърдеше, че все още няма определена дата за предаването на окончателния ѝ доклад. В отговора си ѝ бях благодарил, че ме държи в течение, и я помолих да ме уведоми веднага щом докладът е налице. Тя още не ми беше отговорила.

Бяха изминали шест месеца от завръщането ни от Истанбул. Очаквах доктор Хънтър да обещае, че докладът ѝ ще е готов поне след година, ала тя и това не бе направила. Всички ние негодувахме срещу института, защото академиците непрекъснато настояваха, че им е необходимо много време, за да вършат нещата. И непрестанно се шегувахме по този повод.

— Шон, мислиш ли, че смъртта на Кайзер ще се отрази на доклада ѝ? — попита загрижено Изабел.

Повдигнах рамене:

— Нямам представа...

След като се върнахме у дома, написах имейл до доктор Хънтър, в който я питах дали е чула за смъртта на Кайзер. Също така исках да съм наясно доколко ѝ е съдействал. Вероятно прекалих мъничко, завирайки си носа, където не ми е работа, но не успях да се въздържа.

Трябваше да разбере дали тя има представа доколко е важен за нас докладът ѝ. Той беше от първостепенно значение. В Истанбул бяха убили Алек, мой приятел и колега от института, който бе отишъл в Турция преди мен. Ръкописът, който намерихме, представляваше единственото смислено нещо, произлязло от смъртта му. Все едно той бе дал живота си за него. Трябваше да знам за какво става въпрос в древната находка, какво ще ни разкрие преводът на доктор Хънтър.

Заради доклада шефът ми, доктор Бересфорд-Елис, бе отложил събранието, на което трябваше да обсъдим последния ни проект и събитията от Истанбул. Сега работата ми бе изцяло обвързана с този случай. Това беше моя грешка.

Но знаех, че правилното решение е да не се отказвам.

След разследването ни на случая с Алек бяхме предотвратили заговор за заразяване със смъртоносна чума на хиляди мюсюлмански демонстранти в Лондон. Но някои от хората, които стояха зад този заговор, се бяха измъкнали...

И този факт ме безпокоеше. Приятелят ми Алек беше загинал заради тях. А и ние с Изабел едва оживяхме. Но тези, които се бяха разровили под Истанбул в търсене на смъртоносния вирус, несъмнено

разполагаха със значителни ресурси, а и причините да си създадат всички тези неприятности все още бяха неясни.

Най-хубавото, произлязло на фона на всичко останало, беше, че между нас с Изабел нещата се развиваха много добре. Тя бе получила разрешение за ранно пенсиониране от Британското външно министерство. Искаше да остави стария живот зад гърба си. Не ми сподели всички подробности, но ми каза достатъчно, за да разбере защо пожела да се махне.

През остатъка от уикенда не се случиха никакви събития. Но в понеделник сутрин ме очакваше поредният шок. Преглеждах новинарския сайт на Би Би Си, преди да тръгна за Оксфорд на съвещание в института, когато попаднах на статия за пожар в Кеймбридж с един загинал. В статията не се споменаваше името на жертвата, но пожарът бе пламнал на място, наречено „Елиът Уей“ — факт, от който косата ми настръхна...

Сетих се за един мой разговор с доктор Хънтър, в който тя бе споменала, че иска да се премести от дома си в „Елиът Уей“, понеже той вече бил твърде голям за нуждите ѝ.

Трябваше да е съвпадение. Дали не ставах параноик?

Може би личният ми лекар беше прав — щеше да отнеме дълго време, докато се върна към нормалния си живот. Той беше нещо като дзен учител на здравия разум. Бях отишъл при него по настояване на Изабел. Продължаващото седмици наред безсъние бе от онези проблеми, които обикновено се опитвах да разреша сам. Като един истински мъж си мислех, че трябва да съм способен да преодоля всичко, дори самия себе си.

Проверих електронната си поща.

Успокоих се, щом видях съобщението от доктор Хънтър. Веднага го отворих.

Шон, в Йерусалим съм. Ще се върна в Лондон в петък. Тогава ще ти се обадя. Има нещо, за което се налага да поговорим.

С. Х.

Беше изпратено в неделя следобед.

Поколебах се дали да отговоря, да я питам какво би могло да е толкова важно, но реших да пропусна. И бездруго скоро щях да разбера. А и трябваше да тренирам търпението си.

През целия ден в петък не се отделих от мобилния си телефон, въпреки упреците на Изабел, че се побърквам. Дори го бях оставил на вибрация по време на едно съвещание на ръководството. На тези съвещания от една година насам се обсъждаха основно финансови проблеми и заплатите на всички ни бяха орязани. Под въпрос беше не оцеляването ни, а това, за което си харчехме парите. На два пъти подскачах от мястото си и напусках съвещанието при вибрирането на телефона си, ала и двата пъти се оказа, че съм получил рекламни съобщения на електронната си поща. Накрая с удоволствие си тръгнах за къщи и успокоих параноята си, прекарвайки приятна вечер с Изабел. След като хапнахме хубаво, тя се съжали над мен и ми предложи да потърсим информация за доктор Хънтър в интернет, за да видим на какво ще попаднем. Просто имах лошо предчувствие, което не можех да си избия от главата...

Щом тревожните резултати от търсенето се занижаха един след друг, Изабел изпусна чашата си с вино, която се строши в пода.

И чак тогава започнахме да схващаме смисъла на онова, което току-що бяхме прочели.

3

На пет минути пеш от битпазара „Ватерлоплейн“ в Амстердам има една странична уличка, завършваща с тухлена стена. Сградата от червени тухли в края на улицата от дълго време беше свърталище на незаконни квартиранти. Наскоро бе преобразена в блок от малки апартаменти, по-скоро стаи, които се даваха срещу седмичен наем.

Двамата младежи, които преди десетина дни бяха наели стаята на последния етаж, имаха вид на скитници. Когато пристигнаха, бяха брадясали и облечени с мръсни джинси, тениски и тънки якета, въпреки че слънцето през февруари в Амстердам не топлеше особено.

Фактът, че те не се показаха от стаята си цяла седмица, не привлече ничие внимание. Чак когато управителката на сградата, едра жена с посивяла коса, почука на вратата им, всичко излезе наяве. А тя ги потърси заради острата смрад, която изпълваше миниатюрното пространство между вратата и разнебитените стълби. Когато никой не ѝ отвори, тя отключи със собствения си ключ и се натъкна на гледка, каквато не бе виждала никога през всичките си шестдесет и шест години. А жената беше виждала какво ли не, особено навремето в квартала на червените фенери.

И двамата младежи бяха завързани за рамката на леглото. Дюшекът бе изваден, а желязната рамка — преобърната. И двамата бяха голи. Но не това я разстрои.

Кожата им беше черна и сбръчкана до такава степен, че те приличаха повече на изгорели дървени статуи, отколкото на човешки същества. Прозорецът зад тях беше отворен и стаята бе леденостудена.

Амстердамската медицинска служба по-късно щеше да установи, че преди да бъдат открити, телата им, и най-вече лицата им, дни наред са осигурявали храна на местните гълъби. Причината за смъртта беше очевидна. И двамата бяха претърпели сто процента изгаряния. Но не бяха изгорели отведнъж.

Бяха пържени с горелка или друг подобен уред по всяка част на тялото, без да са нанесени щети на стаята, с изключение на следите от

обгаряне по рамката на леглото. Парцалите, които бяха натъпкани в устите им, за да заглушат виковете им, сигурно се бяха подпалили, тъй като и в двата случая от тях беше останало само нещо като черна слама.

Следователят потвърди, че единият от мъжете е умрял преди пет дни, а другият — преди четири. Изглеждаше вероятно единия да са го измъчвали, за да накарат другия да говори. Дали той бе проговорил или не, беше трудно да се разбере. Но със сигурност не му бе помогнало.

Щяха да минат още двадесет и четири часа, преди Националната база данни за криминални престъпления във Великобритания да уведоми властите кои са били тези мъже и в какво са били забъркани.

4

Къщата на доктор Хънтър бе изгоряла и съпругът ѝ бе загинал в пожара.

Имаше и друга лоша новина, от Йерусалим: доктор Сюзън Хънтър беше изчезнала от мястото, където бе отседнала. Статията беше кратка — състоеше се само от интервю с израелски полицай, издирващ някого, който можеше да я е видял. Но пишеше, че никой не я е срещал от неделя вечер — приблизително от времето, когато се бе свързала с мен. И сега полицията я търсеше.

Щом Изабел отиде да изхвърли парчетата от счупената чаша, аз изпратих имейл на Бересфорд-Елис. От известно време отношенията ни бяха обтегнати, но знаех какво трябва да направя. Нямах да позволя нито за миг на слуховете за провала на проекта ни в Истанбул да повлияят на решението ми.

Проверих изискванията за получаване на виза за Израел и си резервирах полет. Чух Изабел да ме вика от кухнята, докато се взирах в пътните си документи.

— Идвам — отговорих ѝ.

— Какво си направил? — попита тя, като видя мрачното ми изражение.

Споделих ѝ плановете си за предстоящото си заминаване.

— Наистина ли смяташ, че е добра идея да отидеш в Йерусалим? — повдигна вежди в недоумение тя.

— Да — рекох тихо.

— Ти си луд. Знаеш го, нали? — Тя се наведе към мен със сериозна физиономия. — Изгарянето до смърт е особено мъчителен начин да си отиде човек — отбеляза Изабел. — Твърде много хора са умрели така. — Очите ѝ издаваха колко е притеснена. — По дяволите, дори Господ го прави с невинните в Библията.

Оставих ножа и вилицата си. Хранех се бавно. Дъждът биеше по вратата на балкона. Загледах се навън към мрака, вече няхах апетит.

— Чувствам се отговорен — казах. — Древният ръкопис, който намерихме в Истанбул, е като адско проклятие. Сега Кайзер е мъртъв. А Сюзън е изчезнала. Не обичам съвпадения.

Изабел също остави ножа и вилницата си на масата.

— Не си виновен за смъртта на Алек — заяви.

Способността ѝ да ме разбира беше едно от нещата, които харесвах у нея дори когато ме караха да се чувствам неудобно.

— Можех да го придружа — твърдо възразих аз.

— Ти ми каза, че е настоявал да замине сам.

Беше права, разбира се, но поне трябваше по-често да държа връзка с него. Тогава може би щеше да ми каже, че е открил онази пещера под „Света София“, а аз щях да отида при него, да се намеся. Ако го бях направил, той можеше да е още жив.

Тя изглеждаше притеснена.

— Значи няма да почакаш, докато разбереш дали ще я намерят?

Поклатих глава.

— Не мога. Налага се да отида — отговорих бързо. — Чакането не е вариант. Никой в Йерусалим няма да има представа в какво се е забъркала Сюзън, нито за връзката ѝ с книгата.

— Е, тогава и аз идвам — заяви Изабел. — Поне така ще е забавно.

Погледнах я. Предаността ѝ ме впечатли и ако трябва да съм честен, изпитах задоволство, че поиска да ме придружи. Интелигентността и съобразителността ѝ несъмнено бяха предимство — вече ме бе спасявала от отвлечане в Истанбул.

— Нуждаеш се от мен, Шон. Признай го. — Тя се усмихна.

Наведох се над масата към нея, ала тя се отдръпна.

— Някога да съм го отричал? — Бутнах чиниите настрана, приведох се още по-напред и я придърпах нежно към себе си.

На следващия ден се обадох на Бересфорд-Елис.

— Полицията може да се справи много по-добре с това от теб, Шон — предупреди ме той.

— Искам сам да разбера какво става.

Той изсумтя:

— Не е твоя работа.

— Напротив, моя е! Сюзън превеждаше книгата, която ние намерихме. Сега е в неизвестност, а съпругът ѝ е мъртъв.

Шефът ми избухна, гласът му наподобяваше квичене:

— Къде ти е умът, Раян? Ти си научен ръководител, а не частен детектив! Такъв род дейности изобщо не влизат в служебната ти характеристика. — Нямахте и помен от сдържаността му. — Знаеш ли поне нещо за положението там? — Той не изчака отговора ми. — Напечено е като буре с барут, готово да избухне всеки момент. Помисли си, Раян. Това е абсолютна лудост!

Думите му ми вдъхнаха още по-голяма увереност.

— Луд или не, отивам. И ще го направя извън работно време, така че няма нужда да влиза в трудовата ми характеристика. — Дишах дълбоко, опитвайки се да запазя самообладание.

Към решението ми да замина имаше и бонус. Можех да се наслажда на очевидния дискомфорт, който причиних на Бересфорд-Елис.

— Имам доста невзета отпуска, а не мога да се сетя за по-добър начин да я прекарам. Ти самият ми спомена, че не съм си взел достатъчно почивка след Истанбул. — Шах и мат.

— Всъщност тъкмо договора ти трябва да обсъдим. — Разочарованието в гласа му ми каза всичко, което трябваше да знам за мнението му.

— Разбира се, ала ще го обсъдим, след като се върна.

Той изпъшка силно.

— Постарай се да уведомяваш властите за всяко нещо, до което се добереш. Не искам да ми звънят никакви полицаи. Тази година предстои преразглеждане на бюджета за всички отдели, особено на разточителните. Възнамерявах да ти го кажа след няколко дни, но мисля, че трябва да имаш едно наум. Могат да се наложат още съкращения. Не само в заплатите, но и в персонала.

Заплахата беше толкова завоалирана, колкото забит в лицето нож. Ако успееш да убеди ръководството, че прахосвам финансите на института, шансовете ми да продължа работата на Алек и да купя ново оборудване за други проекти щяха бързо да се доближат до нула. Бях ядосан, но сега вече и на себе си. Трябваше да го очаквам.

— Дръж ме в течение — добави той.

Затворих телефона.

По пътя към летището Изабел ми показва статия в интернет за жертви на смъртоносни изгаряния. Написаното включваше хилядите,

убити от огън и жупел в Содом и Гомор, хората, изгорели до смърт заради жертвоприношения, както и куп други ненормални случаи.

Във влакчето изпъквахме сред представителите на бизнес класата. Изабел беше с обичайните си тесни индигови джинси. Аз бях сложил тънкото си велурено сако и черни джинси. И двамата носехме черни раници „Бергхаус“. Все едно бяхме вдигнали над главите си табела с надпис: ОТИВАМЕ НА ПОЧИВКА.

За пръв път щях да посетя Израел, и то не по политически причини. Честно казано, радвах се, че вече имах основателен повод да отида там.

Опашката за полета се точеше като филм, свалян от торент с бавна връзка. Минахме през три отделни проверки за сигурност. Предвид ежедневните медийни репортажи за Израел, не бях особено изненадан.

— Смяташ ли, че ще започне война? — Изабел посочи едно заглавие от вестник, съобщаващо за предстоящо нападение на Израел над Иран.

Вдигнах рамене. Мъжът пред нея обърна страницата.

— Направо уцелихме точния момент — добави тя. — Да пристигнем там за началото на Третата световна...

5

Хенри Моулъм, старши агент в Службите за сигурност, хвърли бутилката с вода към синьото пластмасово кошче за отпадъци до задната стена на подземната контролна стая на МИ5 в Уайтхол, Централен Лондон.

Не уцели и бутилката се спуска. Водата се разплиска по бледожълтата стена.

— Мамка му! — изруга Хенри на висок глас.

Сержант Финч се намираше в края на редицата с бюра за видеонаблюдение. Тя вдигна поглед, след което се приближи към него.

— Добре ли си днес, Хенри? Работата през почивните дни не ти ли се нрави?

Колосаната ѝ бяла риза беше най-яркото нещо в стаята.

— Напротив, госпожо. — Той рязко отдаде чест.

Тя го подмина, подбутвайки с крак пластмасовата бутилка към кошчето. Държеше се така, сякаш проверяваше какво представлява бутилката. После се върна при него. Над главата ѝ жужаха лампите, симулиращи дневна светлина.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Да, госпожо. — Той бе вперил поглед в екрана пред себе си.

Тя се отдалечи.

Докладът на екрана, който съдържаше последните сведения от електронното следене на лорд Бидонър — бивш член на Камарата на лордовете само заради титлата, наследена от баща му — не му носеше никаква нова информация.

Бидонър бе един от онези лордове, който не изпълняваше отговорностите си и чиито сенчести връзки и тъмни сделки му гарантираха, че никога няма да получи покана за градинско парти в Бъкингамския дворец.

Но все още не разполагаха с нищо определено срещу него. Той бе получил телефонно обаждане от заподозрян участник в заговор за

разпространение на чума в Лондон, което стигаше да бъде наблюдаван и разследван, но не и арестуван.

Преди седмица сержант Финч беше наредила: „Имаме нови заплахи, Хенри. Него вече го проверихме. Знаеш, че е навлязъл поток от заподозрени от Пакистан и Египет. Засега трябва да оставим настрана лорд Бидонър“.

Но Хенри не беше убеден в думите ѝ.

Спомена го отново на заседанието в понеделник сутринта. Шефът на отдела изложи досието на Бидонър върху голям екран и изреди набързо подробностите от проучването на лорда през последните шест месеца.

— Той издържа на всяка проверка. Баща му е бил дълбоко уважаван, непоклатима фигура в Камарата. Знаем, че майка му е била австрийка, но вече не обвиняваме хората в подобни неща, Хенри. — Изстаята се разнесе хихикане. Хенри не отвърна.

Подозренията му обаче не бяха свързани с австрийския произход на майката, а по-скоро с други неща: с кодираните системи с телефонни номера и имейли, които използваше Бидонър; с безкрайните му печалби на борсата от акции във военната индустрия, които той подбираще с необяснима далновидност; и с политическите му речи на тясно специализирани срещи, касаещи промените в населението на Европа и възхода на исляма... Поотделно всички тези дейности бяха легитимни, но взети заедно, не даваха мира на Хенри.

Той кликна върху друга част от екрана. По-късно щеше да поиска да се отменят сведенията от електронното наблюдение. Трябваше да преразгледа един инцидент в Амстердам.

Бяха идентифицирани двете жертви на странно изгаряне. Те бяха брат и братовчед на арестуваните в Лондон за участие в заговора с вируса на чума миналия август. Арестуваните мъже не знаеха какво точно са вършели през онзи ден. Оказа се, че са били подмамани. Но все още ги държаха в затвора до събирането на нови данни.

По всичко личеше, че виновникът за заговора току-що се бе отървал от някои хора, които можеха да го издадат.

Имаше още един факт около инцидента, който безпокоеше Хенри. Всички тези подлъгани участници бяха заточени палестинци от едно село на юг от Йерусалим. Село, където се бяха случили отвратителни събития...

6

Пред нас на опашката се мъдреше плешив мъжага с размери на гигант заедно с придружителката си, която имаше каменно изражение. На ръст сигурно надхвърляше два метра. Аз бях един и осемдесет и пет, а той се извисяваше над мен. Дочух ги да си разменят няколко думи на руски.

— Приличат на кандидати за членство в „Организация“ — прошепна Изабел.

Поклатих глава неразбиращо.

— Това е бандата на руските евреи — обясни тя.

— Сравнението е доста грубичко — рекох. — Тогава ние на какви ли приличаме?

— На отписани от поколение Z^[1].

— Говори за себе си. Аз не съм се пенсионирил на тридесет и шест като някои хора, които познавам.

Тя ми отправи една от усмивките си, след което отмести очи, сякаш търсеше някого. Обърнах се. Имаше прекалено много хора зад нас, за да разбере към кого точно гледаше.

— Някой приятел ли чакаш?

— Не, не е това. — Изабел се наведе към мен. — Стори ми се, че мярнах един познат. — Тя поклати глава. — Но не беше той.

В самолета прекарах повечето от времето в четене на пътеводител за Израел. Към средата на полета малка групичка мъже с ермолки^[2] отидоха към предната част на кабината и започнаха да се полюшват напред-назад с наведени глави. Молеха се.

След малко, щом чух как някакъв пътник възкликна, че се вижда остров Микonos, погледнах през прозореца. Островът се различаваше едва-едва през синя мъгла близо до хоризонта. Точно сега нямаше да има много хора по плажовете му.

Когато започнахме да се спускаме и отново светна знакът за коланите, видях през небето да се стеле струйка дим.

— Има горски пожар в планината Кармел — обясни Изабел.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— От статията в уебсайта на „Йерусалим Поуст“ тази сутрин. — Тя ми отправи тънка усмивчица.

Щом се приземихме на летището близо до Тел Авив, усетих особена оживеност в обстановката наоколо. Като минахме през един широк, огрят от слънцето коридор, стигнахме до имиграционните гишета. Опашката за паспортен контрол в следващия сектор беше голяма, но се движеше бързо. „Приятелчетата от руската банда“ ни позволиха да минем пред тях. Аз побутнах Изабел. В ръката си жената държеше броеница.

Изабел ме погледна с изражение, с което сякаш признаваше, че съм бил прав.

Минахме бързо през гишетата за проверка. Извън сградата, отляво и отдясно, стояха млади войници в кафяви, леко широки униформи, с автомати през раменете и бдителни погледи.

Взехме такси до Йерусалим, до Хеброн Роуд, недалеч от Стария град. Пътуването към града по модерната магистрала с големи зелени табели на иврит, арабски и английски беше сюрреалистично преживяване. По пътя се разминахме с движещи се в обратна посока тъмнозелени танкове върху транспортъори със същия цвят. Сигурно бяха към десетина. Щом наближихме града, близо до хоризонта, сред ниски хълмове и покриви на сгради, проблесна нещо златисто.

— Това трябва да е Куполът на Скалата^[3] — посочих през прозореца, — където Соломон построил прочутия си храм.

Изабел хвана ръката ми.

— Винаги съм искала да дойда тук — призна тя.

Магистралата изви. Златистият блясък изчезна. Бледокремави съвременни двуетажни и триетажни жилищни сгради се заредиха по ниските хълмове край нас. Колкото повече приближавахме града, виждахме все по-стари сгради и дълги трилентови булеварди, опасани от жилищни блокове.

Трафикът също беше натоварен. Шофьорът ни обясни, че тук седмицата започвала от неделя.

Почти през целия път от летището той непрекъснато коментираше последните новини от Египет и ситуацията в Израел.

Хотелът ни „Цион Палас“ беше четиризвезден, но отвън категорията не му личеше. Към входа му отвеждаха няколко широки

стълби, все едно се слизаше в пещера, но вътре фоайето беше просторно и с мраморен под. В дъното имаше месингови маси за кафе с наредени около тях шоколадовокафяви кожени столове с високи облегалки. В ъглите на фоайето бяха разположени огромни сини керамични делви, а по стените бяха окачени картини с пейзажи от Стария Йерусалим.

Изгледът от малкия балкон в стаята ни спря дъха ми. Заряхме поглед към ширналия се пред нас град. От дясната ни страна се виждаха бледозлатистите пясъчни стени на Стария град.

Хълмът Цион, увенчан от високия покрив с вид на обърната фуния на манастира „Дормитион Аби“ с неговата кула с купол на върха, едва се различаваше в далечината вдясно.

Гледката сякаш притежаваше някакво древно магическо обаяние. Всичко наоколо говореше за история и религия и за нещо още по-старо, което обгръщаше целия хоризонт. За това парче земя се бяха водили безбройни войни и съдбата му все още бе обект на ожесточени конфликти.

От пътя под балкона долитаха шумовете от трафика, свирещи клаксони и от време на време силни викове. А по небето бавно се стелеха оловносиви облаци.

Посочих към стените на Стария град.

— Ей там, малко по-нататък, е портата Яфа — отбелязах. — Виждаш ли долината вдясно от стените?

Изабел кимна.

— Точно там поклонниците на боговете Ваал и Молох — продължих аз, — са принасяли в жертва децата си чрез изгаряне, докато жреците биели барабани, за да заглушат писъците.

— Какъв кошмар...

— Наричат това място Геена, Долината на ада. — Надвесих се над парапета на балкона, сякаш бях привлечен напред. Началото на долината — тази част от нея, която виждахме, изглеждаше пресъхнала, камениста, с ниски повехнали и посивели дървета.

— Ето къде е входът към ада за много евреи, както и за доста християни, а също така и за последователи на исляма. Те смятат, че там се редят грешниците, за да бъдат наказани на края на света.

— А сега можеш да намериш мястото на картата — предложи Изабел.

— Само че не е отбелязано като вход към ада.

Понеже бяхме изгладнели, побързахме да слезем до ресторанта на хотела, за да вечеряме. Хранехме се в почти пълна тишина, уморени от пътуването. Щом се върнахме в стаята, прегледах някои израелски уебсайтове, търсейки новини за доктор Хънтър. За последните няколко дни никъде не се споменаваше за нея. Единственото, което открих, бяха първоначалните статии, които съобщаваха, че е изчезнала.

Водещият материал в уебсайта на „Хаарец“^[4] беше за едно еврейско семейство, което предишната нощ бе загинало в пожар в селище близо до Хеброн. Ужасът от случилото се въздействаше силно от монитора. Новинарската страница бе изпълнена със снимки на малка почерняла къща с линейка пред нея, заобиколена от израелски войници. Изабел надничаше над рамото ми, докато четях.

— Обвиняват някакви местни палестинци за палежа — казах.

— Колко още хора ще бъдат изгорени? — отрони с ужас в гласа Изабел.

— А тук може и да те застрелят. — Посочих към друга статия. Отнасяше се за погребение на палестински младеж, убит в гръб, след като участвал в демонстрация в някакво селце, притиснато между еврейски селища. За тази смърт беше обвинен еврейски заселник.

— Всичко това е отвратително — отново въздъхна Изабел.

— Тук се води яростна битка, цари непрестанна омраза — отвърнах. Отворих си електронната поща, която преливаше от обичайните специални оферти от всички хотели, самолетни компании и социални мрежи, които някога бях използвал, и от някои, които не бях. Забелязах имейл от доктор Бересфорд-Елис. Към него бе приложен файл. Щракнах върху него, ала съобщението не се отвори. Екранът просто застина.

Дали интернет връзката нацяло бе прекъсната? Отворих нов прозорец, опитах се да заредя една страница. Не стана. Нищо не се зареждаше. Изчаках още минутка.

— Ще сляза долу да видя дали ще могат да оправят сигнала — предложи Изабел. — А и във фойето връзката може да е по-добра...

— Ще може ли да донесеш малко плодове, още съм гладен — помолих я.

След десет минути все още нямаше интернет, а и Изабел не се бе върнала. Излязох от стаята, като оставих вратата да се затръшне след

мен, набутах старомодния ключ в джоба си и зачаках асансьора. Надявах се да видя усмихнатото лице на Изабел, щом вратите му се отвориха, но кабинката беше празна...

Във фоайето също нямаше следа от нея. Отидох на рецепцията. Тъмнокосото момиче, което ни бе настанило, липсваше. На нейно място се мъдреше някакъв възрастен мъж с плешиво теме, което той се бе опитал да прикрие, сресвайки косата си отгоре. Служителят стоеше в единия ъгъл на рецепцията, където стената бе облицована със синьо-бели плочки от османската ера.

— Не, не съм виждал жена с тъмносини джинси и права черна коса — каза той, след като му описах Изабел.

Оглеждаше ме въпросително, сякаш се чудеше дали го моля да ми намери гадже.

— Може да е отишла до магазина. Той се намира малко по-надолу по улицата. Не е далеч. — Мъжът се усмихна, показвайки ми пожълтелите си зъби.

— Има ли проблем с безжичния интернет? — попитах.

— Не, сър. Връзката е перфектна.

— Но не и за мен. Къде точно е този магазин?

— Съвсем наблизко е... — Той посочи към предната част на хотела, а после наляво. Отидох до стъклената входна врата и изкачих стълбите до пътя, за да видя дали Изабел идва. Никога не бях проявявал подобно желание за закрила към съпругата ми Айрийн, която беше лекар и преди две години бе заминала като доброволка в Афганистан, където бе убита. След случилото се с нея следвах порива си да се грижа за Изабел. Животът на Айрийн беше отнет. Не можех да понеса нещо подобно да се случи и на другото.

Навън беше тъмно.

Казах си, че трябва да престана да се държа параноично. Погледнах назад към вратите на хотела. Някакъв мъж гледаше нагоре към мен през стъклото.

— Какво правиш навън? — дочух познат глас зад мен. — Липсвах ли ти?

Обърнах се. Изабел идваше откъм магазина, носейки кафяв хартиен плик.

— Взех ти плодове. — Тя поднесе плика напред, усмихна се и докосна ръката ми. Нелепият, тежък като желязо товар на страха се

отмести от гърдите ми. Когато се върнахме в стаята, безжичната интернет връзка беше идеална.

— Марк се обади, докато бях навън — отбеляза тя. — Сега се намира в Кайро. Не е на милиони километри оттук.

Изгледах я недоволно и бавно заговорих:

— Защо продължава да ти звъни? Мислех, че между вас всичко е приключило.

Тя го бе зарязала преди година.

— Много си ревнив! — каза. В гласа ѝ долових съчувствие.

Отвърнах ѝ с най-нехайната си усмивка, на която бях способен.

— Искате да се срещнем. — Тя поклати глава, все едно идеята беше нелепа.

— Какво? — Започвах да се дразня.

— Няма да стане, не се безпокой...

Отворих вратата на балкона и излязох навън, загледан към осветените стени на Стария град. Изабел държеше не просто „скелети в гардероба“, а направо живи експонати, очакващи да бъдат пуснати на свобода.

Почувствах нежната ѝ длан на гърба си. Тя прошепна в ухото ми:

— Ела в леглото, Шон. Искам да ти докажа, че няма друг.

Хвана ме за ръката и ме издърпа обратно вътре.

Мина още един час, преди да заспя...

[1] Термин за поколението, родено след 2000 г. — Б.пр. ↑

[2] Ермолка — традиционна еврейска мъжка шапка. — Б.пр. ↑

[3] Светилище, разположено на Храмовия хълм в Стария град на Йерусалим, близо до джамията. — Б.пр. ↑

[4] Израелски всекидневник, който се отпечатва в две версии — на иврит и на английски език. — Б.пр. ↑

Арап Анак извади дебелата жълта свещ от поставката ѝ. Тя гореше със синьо-бял пламък и изпускате сладък аромат на зехтин, примесен със смирна — древния тамян, в който царица Естир^[1] се бе къпала шест месеца, за да се разкраси за своя персийски цар.

Смирната се използваше понякога при жертвоприношения. Арап познаваше аромата ѝ от детството си. Един точно определен мъж миришеше така. Мъж, който му бе причинил болка.

Той затвори очи и вдъхна от древния аромат. Смирната беше трънлив храст, чието стъбло сълзеше, след като го резнат. Някои разновидности са по-ценни и от теглото им в злато.

Той протегна лявата си ръка и я задържа над пламъка. Болката му бе позната. Стаята затанцува около него, щом сенките от свещта затрептяха върху стените. Арап изтръгна мислите си от пламъка и фокусира вниманието си върху драпериите по стените. Едната от тях — плътната и червена, с избродираните върху нея стилизирани пламъци — харесваше най-много.

Той изви гръб. Изгарящата болка в ръката му нарастваше постепенно, приближавайки се към крайния си предел. Мъжът отметна глава назад, отвори очи. Нямаше да издържи още дълго. Секунди. Едно...

Ниският бял таван заедно с мазилката с множество дребни пукнатини заплува пред погледа му. Пукнатините се движеха. Винаги се изумяваше от въздействието на болката върху съзнанието.

Ръката му затрепери от нуждата да я отдръпне. Тя се мърдаше и тресеше, докато мускулните спазми от болката се стрелкаха по нервите му. Ала той упорито задържа дланта си над пламъка.

Трябваше. Това беше единственият начин. Трябваше да познава болката, която щеше да причини на другите, за да се наслади по-добре на изтезанието, когато настъпеше моментът.

Той отдръпна рязко дланта си и облекчено въздъхна. Беше време да се обади.

Включи мобилния си телефон и бързо натисна цифрите с трепереща ръка — болката от изгорената кожа пулсираше на вълни. Постави го до ухото си и чу извъняването от другата страна на линията.

— Рехан — каза един глас.

— Отче Рехан, толкова се радвам, че ви открих. Просто проверявам дали всичко е наред. — Арап Анак се насили да звучи дружелюбно. Но нямаше нужда да симулира задъханото си нетърпение.

— Да, да, синко. Получихме дарението ти. Всички сме много признателни. Има ли нещо друго, което можем да направим за теб?

Арап Анак се поколеба.

— Не, всъщност не, отче. Просто съм щастлив, че мога да помогна за реставрацията на църквата... — Той се покашля.

— Моля те, сигурно има нещичко, което да сторим за теб, докато си тук.

Арап се изкашля отново и каза:

— Има едно нещо. Ще бъда толкова щастлив. От дълго време се моля за него...

[1] Според Библията Естир била еврейска царица на персийския цар Асуир (Ксеркс I). — Б.пр. ↑

8

Събудих се посред нощ. В съня ми имаше страх. Страх и пламъци. Трябваша ми няколко секунди, за да се опомня къде съм. Челото ми беше горещо, потно.

Сивата форма на завесите и жълтото блещукане на уличните лампи в пролуката между тях ме върнаха в реалността. Бяхме дошли да търсим доктор Хънтър, да разберем какво се е случило с Макс Кайзер.

След като се върнахме от Истанбул, месеци наред изпитвах желание да проведя дълъг разговор с Кайзер. И да му кажа честното си мнение за заявлението му, че древният ръкопис, който намерихме, е негова находка. Трябваше някой да му смачка фасона. Сигурно срещата ни щеше да приключи с кавга или нещо по-лошо, но не ме интересуваше.

Сега обаче той беше мъртъв. Беше загинал по такъв ужасен начин, че желанието ми за отмъщение се бе превърнало в съжаление. Кайзер просто пожъна това, което беше посял. Само един бог знаеше колко хора беше вбесил преди мен.

Надявах се кошмарите ми да не ме сподобят, когато отново заспя, само че стана точно както се опасявах: същият ми сън се върна и този път пламъците бяха по-близо и по-горещи...

В просъница дочух тревожния глас на Изабел:

— Шон, Шон, събуди се! — Тонът ѝ беше загрижен.

Дишах учестено. Приседнах в леглото.

— Пак същото ли сънува? — попита тя. Прегърна ме.

— Да. — Сърце не ми даваше да ѝ кажа за пламъците. Те бяха новата част. Страхът не беше.

— Искаш ли да поговорим?

— Не, ще се оправя — отговорих.

Отново легнах. Имаше няколко нощи, в които Изабел ме бе разпитвала обстойно за случилото се с Айрийн и за чувствата ми към всичко, което бе станало. Разговорите ни тогава ми се отразиха добре.

Ала сега това ми се стори различно. След като ми бе разказала всички онези страхотии за изгорени до смърт жертви, вече не ми изглеждаше разумно да ѝ споделя за пламъците в сънищата ми.

Когато отново се събудих, беше светло. Бях спал дълго. Изабел беше под душа. Щом отворих вратата на балкона, въздухът се изпълни с шума от коли, свирещи клаксони и сутрешните звуци на Йерусалим. Радвах се, че нощта е свършила.

Отвън на улицата трафикът беше натоварен. Някъде отдалеч се чу камбанен звън. Загледах се в старите стени на града. Наподобяваха реквизит от филм за кръстоносци и сарацини. Пълзяща пелена от облаци изпълваше небето.

Проверих какво е писано за Макс Кайзер в интернет. Имаше доста информация за откриването на изгорялото му тяло зад двореца Туншук. Полицията бе разпитала някои местни радикални ислямисти. Издирваха се и други. Беше ясно кой, според тях, го е убил.

Открих една по-стара статия, в която се описваше как Кайзер е работил с някакъв учен от Еврейския университет. Името му беше Шимон Маркус. Дали Кайзер пак се бе срещнал с него, докато е бил тук?

Разгледах уебсайта на Еврейския университет в търсене на познато лице. Имах нужда някой да ме запознае с Шимон Маркус, някой, на когото той би се доверил.

След като почти се бях отказал, най-после открих каквото търсех. Доктор Тали Милър от отдела за лазерни проучвания. С нея едва се познавахме, но беше по-добре от нищо. Тя бе представила доклад на една конференция, в която участвах, а после обядвахме на една и съща маса. Беше достатъчно.

Открих номер за контакт и вдигнах хотелския телефон да ѝ се обадя. Телефонът в университета даваше свободно. Погледнах часовника си. Минаваше девет часът сутринта. Със сигурност вече всички бяха на работа.

Най-после една жена отговори. „Университет“ беше единствената дума, която разбрах. Гласът ѝ бе тънък. Тя говореше на иврит — основния език в Израел, древния език на юдаизма. Разбрах само няколко лесни думи, като шалом — „здравей“.

— Търся доктор Тали Милър — казах.

Обикновено преди да отида в друга държава, отделях известно време да се запозная с езика. Немският ми не беше зле след един проект, по който бяхме работили в планината Шварцвалд, но в сегашния случай за ден и половина нямаше как да науча дори няколко фрази, колкото и да се стараех.

Не последва отговор. Затворила ли беше?

След това се чу леко изпрацяване.

— Шалом — каза женски глас. Беше Тали.

— Здравсти, обаждате се Шон Раян. Аз съм в Йерусалим.

Последва дълга тишина.

— Кой?

Не беше приятно да не те разпознаят веднага.

— Шон Раян — повторих. — Участвах в онази конференция в Лондонския университет, на която ти изнесе доклад за високотемпературните лазери.

— Шон ли? О, сетих се! — възкликна тя. — Как си? — Изведнъж стана дружелюбна и гласът ѝ се върна към нормалното си звучене. Отделихме няколко минути в припомняне на моменти от познанството ни. После я попитах дали познава доктор Шимон Маркус. Познаваше го, но бегло.

— Жалко — рекох. — Трябва спешно да разговарям с него.

— Може и да ти помогна... Ще ти звънна след няколко минути. В кой хотел си отседнал?

Казах ѝ. Настроението ми се повдигна. Бях успял. Връзките ми щяха да ме отведат до Шимон Маркус.

След това с Изабел закусихме в дълга трапезария с висок таван. Вътре имаше групи, говорещи на френски, полски и испански — все поклонници, дошли да посетят своя Свещен град.

Закуската — селекция от сирена, бъркани яйца, маслини, конфитюри и мек хляб — би задоволила всеки вкус.

Един от сервитьорите, усмихнат мъж с черна коса, дойде до масата ни с безжичен телефон в ръка, докато ние привършвахме.

— Търсят доктор Раян — каза той.

Кимнах. Никога не използвах титлата си публично, но Тали явно я бе споменала, когато се е обадила на рецепцията. Поех телефона.

— Ало.

— Ще бъда в хотела ти след един час. Бъди готов — изрече делово Тали.

Дружелюбността ѝ се бе изпарила, заменена от ясно доловима строгост. Вероятно така се отнасяше с най-разхайтените си студенти, дръзнали да пречат по време на лекциите ѝ.

Линията прекъсна.

— Тя идва насам — обявих.

След един час с Изабел бяхме във фоайето на хотела. Излязох навън, за да проверя дали Тали не идва. Беше хладно, но велуреното ми сако ме топлеше. Не след дълго пак влязох вътре.

Час и половина по-късно все още чакахме.

После стана почти единадесет часът. Обадох се в Еврейския университет. Отговори някаква служителка. Тя провери, след което ми каза, че доктор Тали е излязла от сградата.

До 11.30 часа вече здравата се бях ядосал. Редувахме се да се качваме до стаята ни. Само бог знаеше какво се е случило с Тали. Да не би да не бях разбрал добре кога е срещата ни? Не, не беше възможно. Дори помолих персонала на хотела да намерят номера на човека, който ми се бе обадил. Не можеха.

За да запълня времето си, проверих главните болници в Йерусалим и посетих сайтовете им на телефона си, използвайки безжичната връзка във фоайето. Смятах да им се обадя и да ги попитам дали са приемали доктор Сюзън Хънтър. Записах си телефонните им номера и тъкмо се канех да започна да звъня, когато Тали се появи през въртящата се входна врата. Косата ѝ бе в безпорядък.

Тя се приближи към нас с мрачно изражение. Не беше същият човек, когото си спомнях от предишната ни среща. Онази Тали се смееше много, сръчкваше ме шеговито и изпълваше с енергията си всяко помещение, в което се намираше. Сега нямаше и помен от онова нейно поведение...

След като се поздравихме кратко, тя каза:

— Да тръгваме. — И ни направи знак да поемем с нея.

— Нали обеща, че ще дойдеш след час? — напомних ѝ аз, опитвайки се да не звуча твърде раздразнен. Не мисля, че успях.

— Искаш ли помощта ми или не? — Лицето ѝ беше поруменяло, сякаш бе тичала насам.

— Къде отиваме? — Изабел играеше ролята на невъзмутимата приятелка. Усмиваше се сладко.

— В Еврейския университет. Шимон Маркус е там и ви очаква.

— Да побързаме тогава — казах.

Отне ни само двадесет минути да стигнем до двора на Еврейския университет на Йерусалим. Той бе разположен на билото на един хълм, малко на запад от центъра на града. Сградите представляваха съвременни панелни блокове, в които се помещаваха учебните зали и администрацията. Между тях имаше изсъхнала трева, високи и тънки кипариси, ниски борчета и тук-там някоя палма.

Тали обясни, че по обяд Шимон Маркус провежда симпозиум за дипломантите си в една от учебните лаборатории.

Тя ни закара дотам с бледосин очукан стар мерцедес. Извини се за вида на колата, като ни се оплака колко лошо платени са академиците в Израел и колко високи били данъците им в последно време.

Минахме покрай табела за учебна лаборатория „Манчестър“. Пред следващата сграда се мотаеха групички от студенти. Тали отиде при най-близката от тях и заговори един младеж. Ние чакахме на няколко метра разстояние до една бетонна пейка. Тя се върна при нас след минутка.

Вдигна ръцете притеснено:

— Шимон не е тук. Казват, че не е в негов стил да закъснява. На никого не е пратил дори съобщение. — Тя присви очи. — Говорих с него точно преди да се срещна с вас. Обеща ми, че ще е тук — въздъхна. — Сигурно е станало нещо. — Погледна ме обвинително.

Аз също я изгледах. Ако го беше сполетяло нещастие, тя не можеше да обвинява мен за това. Докато пътувахме насам, ѝ бях разказал за трагедията с изгарянето на Макс Кайзер и за изчезването на Сюзън Хънтър. Започвах да съжалявам, че изобщо съм споменал за тези неща...

— Един от студентите отиде да го потърси. Не знам какво да правя... — завайка се тя. Махна с ръка, после се отпусна тежко върху пейката.

Изтрополяха няколко капки дъжд, които внезапно преминаха в порой. Ние се затичахме.

Тали бе паркирала колата си в подземен паркинг близо до спортния център. Щом влязохме вътре, отърсихме мокрите си дрехи и се запътихме към долното ниво. Когато завихме зад един ъгъл, чух глас, който ме повика по име.

Обърнах се.

Към мен вървеше момиче със сериозно изражение и дълга до раменете къдрава черна коса. Беше облечена с розова, накапана от дъжда тениска и бледосини джинси. Тя ми помахаше, сякаш ме познаваше. Изабел се намираще на няколко крачки пред мен. Тали вървеше още по-напред и тъкмо се канеше да поеме към следващото ниво, където беше колата ни.

— Доста път си изминал дотук — отбеляза момичето.

— Така е.

— Не ме ли помниш?

— Кога сме се запознали? — Спомнях си я бегло, може би от ранните ми години в Оксфорд. В началото, когато основахме института, през него бяха преминали доста стажанти.

Тя леко наклони глава на една страна и погледна към Изабел, която беше спряла пред нас.

— Здравей — поздрави тя приятелски.

Чухме как Тали запали колата на долното ниво. Ръмжащият шум от двигателя изпълни въздуха.

Момичето стоеше, сякаш очаквайки от мен да си спомня нещо друго за нея.

— Трябва да вървя — каза тя, обърна се и бързо се отправи към изхода.

— Какво беше това? — зачуди се Изабел.

Вдигнах рамене.

— Мисля, че я познавам от Оксфорд.

Почувствах, че е трябвало да тръгна след нея.

— Не я ли помниш? — продължи да любопитства Изабел.

— Много студенти идваха да карат стажа си в института. Някои от тях изпращаха дълги умоляващи имейли. Спрях да ги чета. Сега Бересфорд-Елис прави всичко това. Може би се е надявала да получи работа.

Колата на Тали беше точно зад нас. Тя изсвири с клаксона и ние се качихме.

Докато напускахме района на университета, аз се оглеждах за момичето, но не я видях. Телефонът на Тали иззвъня. Тя спря, за да отговори. Бяхме паркирали на опасно място — наполовина блокирахме един страничен път, който отвеждаше обратно до университета.

След няколко секунди разбрах с кого разговаря. С Шимон Маркус.

Тали говореше на иврит, гледаше ни и жестикулираше. После замлъкна. Слушаше.

— Не помниш ли това момиче? — отново попита Изабел, шепнейки.

— В онези години организирахме парти всеки май месец, преди стажантите да си заминат. Обикновено наемахме стая в хотел „Рандолф“ в Оксфорд. Гуляехме по цяла нощ. Последния път ни помолиха да напуснем. Някой беше грабнал един пожарогасител и беше опръскал стълбището. Беше кошмар...

Изабел поклати глава с насмешлив укор.

— Нищо чудно, че не помниш момичето...

Този инцидент беше истинската причина, поради която прекратихме купоните със стажанти. Успокоихме нещата след първите си години на успех. Имахме късмет, че никой не бе пратил на медиите снимки на пяната по стълбите и на търкалящите се в нея преподаватели и студенти. Същата година кандидатствахме за субсидии за нови проучвания и някоя снимка на размятащ пожарогасител учен нямаше да е добра реклама.

Тали говореше бързо по телефона. Звучеше ядосано. После пак се заслуша.

— Какво беше мнението на Айрийн за тези купони? — зачуди се Изабел.

— Харесвах я — отвърнах. — Но това беше преди десет години.

Изабел извърна поглед.

По-рано ми бе споделила, че нейно старо гадже се е напивало до несвяст. Бяха скъсали, когато станало ясно, че той няма да се откаже от навика си.

Тя беше много по-различна от Айрийн, с която обичахме от време на време да се напиваме. Но това беше преди тя да загине.

След това скръбта ми бе отнела всякакво желание да посягам към бутилката. Алкохолът връщаше твърде много спомени...

Тали приключи с разговора си и потегли с пълна скорост.

— Какво каза той? — попитах.

— Разбрахме се да се срещнем след половин час в едно кафене.

— Какво се е случило с него?

— Ще оставя той да ви разкаже.

След двадесет минути се озовахме в малко американско кафене близо до портата Яфа, която беше част от живата история. Била построена от Ирод Велики през ранната римска епоха. До нея имаше отвор в старата крепостна стена, през който преминаваха колите. Проходът беше направен през 1898 година, за да можело германският кайзер Вилхелм II да влезе в Стария град.

Назъбената крепостна стена се проточваше отляво и отдясно на портата.

Когато завзел Йерусалим през 1917 година, възстановявайки го от седемстотингодишното господство на исляма, генерал Алънби влязъл в града пеш през арката на портата Яфа.

Тя се намира на запад от лабиринта от пясъчножълти сгради с плоски покриви и улички, които лъкатушат из Стария град. Щом се влезе вътре, вдясно е арменският квартал, вляво е християнският, а направо се намират мюсюлманският и еврейският.

Пътят за колите изви надясно след портата, а вляво имаше малко павирано площадче с магазини и кафенета. Всички сгради бяха на три и четири етажа, в османски стил, с високи прозорци, балкони на покривите и сводести входове. По тротоара пред кафенетата, туристическите офиси и обменните бюра имаше наредени табели и поставки с пощенски картички. Над тях стърчаха навеси и кабели, провиснали над главите на посетителите.

— За мен агнешки дюнор и кока-кола — каза Изабел на сервитьора с бяла риза, който дойде при нас.

Поръчах си същото, с кафе. Тали пожела само кафе.

— Надявам се този път да се появи — каза тя.

— Да се насладим на обяда си, пък да става каквото ще — предложи Изабел. — Не ни се случва всяка седмица да похапваме в Йерусалим.

— С какво се занимаваш, Изабел? — попита Тали.

През следващите няколко минути приятелката ми ѝ разказа за работата си в Британското консулство в Истанбул, като малко пресилено я описа като съвсем маловажна. Не съм срещал друг човек, който да изкарва предишната си служба толкова скучна. Тали я изгледа недоумяващо, докато Изабел разправяше как е спасявала пияни бизнесмени от неподходящи барове близо до площад „Таксим“.

През прозореца на кафенето наблюдавах тълпата, която се точеше през отвора в стената на Стария град. От отсрещната страна на пътя трима полицаи разговаряха помежду си до редица от бетонни подпори до пиацата за таксите.

Покрай прозореца преминаваха всякакви хора: свещеници в черни одежди, монаси в кафяво, монахини с покрити коси, група скромно облечени арабски жени, американски и китайски туристи, кикотещи се израелски момичета...

Една бяла полицейска кола пропълзя бавно по улицата.

Дъждът бе спрял, но облаците не се бяха разпокъсали и продължаваха да висят като похлупак над града.

— Братът на дядо ми е загинал близо до тази порта — каза неочаквано Тали и посочи навън.

— Кога е станало това? — Мислех, че ще ми разкаже за някой самоубийствен бомбен атентат.

— През четиридесет и осма. Той е бил в Хагана^[1]. Сражавал се е срещу британците, а после срещу йорданците. При тази порта се разиграли най-ожесточените битки. Арабите искали да ни изритат до един от Израел. Не се шегувам. Застреляли го в главата. Лежал там цели четири часа, преди другарите му да успеят да го измъкнат...

Тя посочи към едно място, близо до портата.

— Тогава не спечелихме Стария град, но тази битка откри пътя към освобождаването на Йерусалим за евреите след хиляда и четиристотин години на жестокости и изгнание... — продължи да разказва Тали. После замълча за миг и се загледа към покривката на масата на червени и бели квадрати. — Приятелката му Шийла така и не се омъжи. Веднъж се срещнах с нея. Очите ѝ приличаха на езера от тъга. На младини е била невероятно красива. Но когато я срещнах, вече беше стара и посивяла. А сега е мъртва.

Аз погледнах през прозореца. По тротоара минаха двама ортодоксални евреи, движещи се плътно един до друг. Дългите им

бради бяха черни и гъсти, а ризите им — чисти и бели.

Към нас вървеше възрастен мъж в избелял кремав костюм. До него крачеше момичето, което ме бе заговорило на паркинга на университета. Кожата ми настръхна... Тя защо беше тук?

[1] Еврейска паравоенна организация в Палестина, превърнала се днешната армия на Израел. — Б.пр. ↑

9

Британското посолство в Кайро се намира на улица „Ахмед Раджеб“ в заможно предградие, наречено Гардън Сити. То е на източния бряг на Нил, между реката и центъра на града, точно на юг от площад „Тахрир“. Кремавата колониална сграда с балкон на първия етаж и ливади отпред, простиращи се надолу до реката, по стил подхождаше повече на епохата на Британския Радж^[1]. Но зад старомодната ѝ фасада вътре бяха направени редица промени, за да я въведат в двадесет и първи век.

Сутеренната площ бе разширена. Сега там се помещаваше контролна станция за ситуационно наблюдение към Британските разузнавателни служби в Кайро.

Този понеделник следобед, когато часът беше 13.30 в Йерусалим, 12.30 в Кайро и 11.30 в Лондон, Марк Хедсел, назначен към посолството след три и половина години служба в Ирак, гледаше към един голям LCD екран в отсрещната страна на помещението.

Екранът показваше граничната отсечка от Ивицата Газа до Египет. Пътят беше отворен и по него се точеше цяла редица от камиони, които бавно навлизаха в Газа. Изглежда, че не ги бяха претърсили.

Последния път, когато се случи това, последва израелско въздушно нападение. Двама души загинаха. Израелците твърдяха, че в онези камиони има ракетни части, предназначени за „Хамас“^[2], и че могат да го докажат. Каквото и да казваха ООН за Израел, нямаше как да се пренебрегне фактът, че страната щеше да се отбранява, когато се почувства под заплаха.

Притеснението на Марк в този момент беше колко далеч може да стигне тази отбрана. От изборите насам, след падането на Мубарак, нещата тук бяха взривоопасни. Играчите се сменяха и военните бяха нетърпеливи да си възвърнат влиянието. Реакцията на египетската армия към следващата израелска въздушна атака не можеше да бъде предвидена.

И други неща за Египет го тревожеха. Някои от тях се излъчваха от по-малките екрани, разположени по стената. Единият показваше антиизраелска демонстрация на площад „Тахрир“. Същия ден там бе разположена войскава част от Заказик и Марк се безпокоеше за реакцията им към демонстрантите.

Притесняваше го и един доклад за движението на иранска подводница близо до южния вход към Суецкия канал. На отделен екран се виждаше сателитен образ, предоставен от Агенцията за национална сигурност на САЩ, на последно установената позиция на подводницата. Върху образа бе наложена карта на областта.

Но големият екран върху собственото му бюро показваше онова, което главно го интересуваше през този ден — картина с висока разделителна способност от охранителната камера на главния вход на хотела в Йерусалим. Там беше отседнала доктор Сюзън Хънтър. Образът бе спрял на пауза. Хотел „Херод Ситадел“ беше един от най-хубавите в древния град, но Сюзън Хънтър не го бе избрала заради петзвездните му удобства.

Беше го избрала заради мерките за безопасност. Една от тях, за която не подозираше нито тя, нито охраната в хотела, се състоеше във факта, че Британските разузнавателни служби бяха получили достъп до системата на охранителните камери.

Способността да пробиват в частни охранителни системи, да препредават образи на дипломати и влиятелни бизнесмени навсякъде по света не беше нещо, което Британските служби за сигурност искаха да се разчуе.

Справянето с общественото недоволство по въпроса за нарушаването на личното пространство щеше да е прахосване на ресурси. Обясненията как за всички е по-добре да им се пази гърбът, най-вероятно нямаше да успокоят заклетите либерали. Хората, на които никога не им се налагаше да се справят със заплахата от въоръжена атака или с някой самоубиец, решен да изтреби с бомба себеподобни, бяха склонни да не забелязват какво се върши ежедневно за тяхно добро.

Разните му там корпоративни величия, религиозни лидери, премиери и министри се страхуваха от появата в медиите на техни снимки като дявол от тамян. Особено ако бяха с придружителки в

крехка възраст или с лични асистенти, които по съвпадение бяха млади и видимо обратни...

Ала засега службите можеха да прикрият деянията си.

Марк се наведе напред. Жената в центъра на екрана, чийто образ охранителната камера беше стопирала, тъй като програмата за разпознаване я бе определила като *вероятно съвпадение*, имаше доста сходни черти на лицето и цвят на косата с тези на Сюзън Хънтър. Ала определено не беше тя. Той натисна бутоните Ctrl-X на клавиатурата си. Екранът пак започна да показва образ в реално време.

Марк се обърна към екрана с инсталирана защитена чат програма. Съобщението, което бе маркирал преди няколко минути, се намираше в центъра на малко изскачащо прозорче. Край него течаха съобщения от други социални медии, както и последни публикации от твитър и фейсбук. Той отбеляза публикацията като важна, след което затвори прозорчето.

Насочи вниманието си към защитената си електронна поща и прочете съобщенията си. Разбра, че е бил засечен сигнал от телефона на доктор Сюзън Хънтър. Той беше с продължителност едва десет секунди и половина и не бе фиксирано точното местоположение на обаждането. Но най-интересното нещо беше, че сигналът изобщо е прихванат...

Разбира се, това би могло да е номер или някакво послание, но също така можеше и да е аматорска грешка от страна на похитителите ѝ. Беше напълно възможно предвид кратката активност на сигнала. Ако някой се опитваше да ги подмами, щеше да остави телефона на Сюзън Хънтър отворен за по-дълго. Добре известно е, че за да се установи с точност мястото на обаждането, са нужни тридесет секунди.

Малко хора знаеха за най-новата компютърна програма за ултра бързо проследяване на местоположението, която използваша израелците. Тя невинаги бе точна, но с мъничко късмет скоро щяха да могат да идентифицират местоположението на телефона на Сюзън Хънтър, както и друга интересна информация.

Екранът от лявата му страна показваше поток от новини от канал „Нил Нюз“ — държавната новинарска служба на Египет. Той го погледа няколко секунди, след което усили звука.

На екрана се виждаше изгорялата до основи къща, където преди няколко дни бе намерено бедно еврейско семейство. В арабските надписи, които течаха отляво надясно през екрана, се казваше, че американско-израелска групировка предлага гарантирана награда от един милион долара на всеки, който им помогне да задържат нападателите.

Бандитите, които бяха блокирали вратите и бяха изгорили онази къща, трябваше да се надяват, че всички, които знаят за престъплението им, са толкова отдадени на каузата, колкото те самите.

А какво щеше да се случи, ако някой посочеше с пръст към терорист, наскоро прекосил границата от Египет?

Какво щяха да направят тогава израелците?

Щяха ли да бомбардират граничните пътища към Газа?

[1] Британска колония, просъществувала от XVII до средата на XX век и обхващаща по-голямата част от Индийския субконтинент, включително днешните държави Индия, Бангладеш, Пакистан и Мианмар. — Б.пр. ↑

[2] Палестинска паравоенна и политическа организация. — Б.пр.

↑

10

Момичето, което преди ме бе заговорило, се отдели от Шимон Маркус точно преди той да стигне до кафенето. Изабел ми говореше нещо в момента. Мислено ровех в миналото.

— Земята вика Шон. Обади се, Шон. — Тя размахваше ръка пред лицето ми.

— Много смешно. Забеляза ли кой идва?

Изабел се обърна бързо, точно навреме, за да види Шимон Маркус, който влизаше през вратата.

Аз се наведох над масата и ѝ прошепнах:

— Като го гледам този тип, вероятно ще имаме нужда от уменията ти да общуваш с непознати.

— Обичам предизвикателствата — отвърна тя.

Тали вече се надигаше от мястото си.

— Шимон, радвам се да те видя.

Израелецът седна до мен и я попита:

— Това ли е мъжът, който ме търси?

След като тя кимна утвърдително, той се обърна към мен и протегна ръка. Аз я поех. Кожата му беше груба, а хватката му — силна. Той се здрависа и с Изабел.

Сигурно бе висок два метра. Носеше избелели джинси и широко тъмносиньо яке от рипсено кадифе. Имаше едро лице и русата му коса бе леко оредяла, но това не се отразяваше на вида му на застаряващ викинг.

— Кое беше момичето, което ви придружаваше? — попитах безцеремонно.

— Бивша студентка от университета. Помага ми в една важна работа, която върша. — Усмивката му бе тънка, а изражението — озадачено. — А вие познавате ли я?

— Може за кратко да е била на стаж в моя институт.

— Тя учеше в Англия. Щеше да дойде при нас, но ѝ се наложи да се прибере, тъй като майка ѝ е болна. — Той вдигна рамене.

Тали се приведе и заговори на Шимон на иврит. Говореше бързо. Нямах представа какво казва. Беше смуцаващо.

Накрая мъжът вдигна ръце, обърна се към мен и ме попита на английски:

— За доктор Хънтър ли става въпрос?

Кимнах.

— Опитваме се да я открием. Тя работеше върху превода на един древен ръкопис, който намерихме в Истанбул. — Посочих към себе си и Изабел.

Шимон ѝ се усмихна. Беше топла усмивка, сякаш нямаше търпение да я опознае. Изабел също му се усмихна.

Телефонът ми иззвъня. Отне ми половин минута да извадя проклетото апаратче. Така става, когато носиш широки памучни панталони с огромни джобове.

— Господин Шон Раян ли е? — прозвуча учтив женски глас с шотландски акцент.

— Да.

— Господин Раян, телефонът ви е използван в държава, която не сте посещавали преди. Това обаждане е просто за потвърждение, че не е бил откраднат.

— Много съвестно от ваша страна.

— Грижим се за клиентите си — изтъкна тя. — Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

Съгласих се, след като служителката ме уведоми, че в противен случай може да ограничат телефонната ми услуга. Попита ме за датата ми на раждане и всички други обичайни въпроси, които се задават в такива случаи. Обърнах се настрана от масата и снижих глас, докато отговарях.

Когато приключих, Изабел и Шимон бяха потънали в дълбок разговор за Лондон.

— Видяхте ли се с доктор Хънтър, когато тя беше тук? — намесих се безцеремонно аз.

— Не, не съм я виждал — поклати глава той.

— Чухте ли за случилото се с Макс Кайзер?

— Да, чух. Беше ужасно. — Той ме погледна в очите. — Трябва да внимавате, господин Раян. Живеем в страшни времена.

— Защо някой ще иска да извърши подобно убийство?

Маркус докосна замислено брадичката си.

— На някои хора им прави удоволствие да са зли. — Той разпери дланите си върху масата, сякаш я натискаше надолу. — Моля се да хванат терористите, които са го извършили. Неговата смърт ли разследвате?

Изабел се намеси:

— Кайзер може да се е срещал със Сюзън Хънтър. Търсим нея. Ако разберем къде е работел, може да попаднем и на нейните следи.

— Той се занимаваше с някакви разкопки, само това знам. Потърси ме да му дам сведения, но никой не ми каза къде точно са разкопките. Макс си живееше в свой собствен затворен свят — отвърна Шимон.

— Това е вярно — рекох. — Все пак в кой район са разкопките?

— Някъде в Йерусалим. — Той вдигна рамене. — Съжалявам, не съм особено полезен.

Тали се включи в разговора:

— Сигурна съм, че ще намерите доктор Хънтър. Разговаряхте ли с полицията?

— Още не, но ще го направим — обещах. Обърнах се отново към Шимон: — Защо не дойдохте на срещата на обяд?

Той заговори бавно:

— Получихме бомбена заплаха в апартамента ми. Напоследък се навъдиха всякакви идиоти. Полицията не ми позволи да изкарам колата си. Отначало казаха, че мога. После си промениха решението.

Той сложи ръка на челото си и го потърка.

— Някои хора ме побъркват. А аз съм зает човек... — Продължи с въздишка. — Но трябва да го приема. Всичко е в името на сигурността. — Маркус доближи длани и сведе глава, все едно се молеше. После вдигна очи към мен. — В коя област са познанията ви?

— Дигитален анализ, разпознаване на образи. Помогнах за основаването на Института за приложни изследвания. Разполагаме с екипи за изследвания в различни области. Ние сме академици, които искат съвременните научни методи да се използват за практически цели, и то колкото се може по-скоро.

Той прояви интерес:

— О, това е хубаво... Мисля, че съм чувал за вас. Сигурно ще ви допадне това, върху което работя. Вероятно сме по-напред даже и от

великия Оксфордски университет. — На лицето му се изписа една от онези усмивки, които съм виждал да използват академиците, когато си мислеха, че може да са открили нещо интересно. Или поне по-интересно от онова, върху което работеха другите.

— Какъв е проектът? — попитах.

— Още не е публикуван, така че не мога да ви кажа. — Усмивката му стана загадъчна. — Но ще ви изпратя статията, когато излезе.

— В коя област е? — Изабел кокетно беше наклонила глава на една страна.

— Става въпрос за употребата на лазери за манипулиране на молекули, клетки и тъкани. Нарича се биомедицинска оптика. Това е цяла нова наука. Още през 2011 година започнахме да издаваме собствено списание — с гордост заяви той.

Явно беше дошъл моментът да си премерим постиженията. Бързо се намесих в разговора:

— Двама от нашите учени тази година публикуваха научни материали в това списание. Ние сме единственият изследователски институт в света, който досега е публикувал две статии в него.

Забелязах как лицето му поруменя.

— Тогавя трябва да видите какво правим. Ние сме преди всички. — Той ме смушка с пръст.

Сервитьорът дойде до масата. Шимон си поръча кафе. Ние вече бяхме изяли порциите си дюнер, които се оказаха вкусни, сочни, пикантни.

Изабел заговори колко интересен е Йерусалим. Тали даде няколко препоръки кои места да посетим, докато сме тук. Кафето пристигна, Шимон отпи и отбеляза замислено:

— Много хора идват тук заради душата си... — Посочи през прозореца навън към минувачите. — Смятат, че ще я открият в старите камъни. Търсят ли, търсят, но душата не се открива тъй лесно...

— Имат нужда от по-точни карти — обади се важно Тали.

— Чували ли сте за шоуто в Давидовата кула? — Шимон махна над главата си към музея и крепостта от другата страна на пътя.

Аз вече си бях набелязал да го посетим.

— Но кулата не е от времето на цар Давид, нали? — отбеляза Изабел.

— Това е перфектна илюстрация на слоевете от недоразумения в този чудесен град. Крепостта се нарича Давидова кула, защото византийските християни смятали, че е построена от него. Но кулата е била вдигната от Ирод Велики. — Той размаха ръце. — Един побъркан мъж, който убил семейството си.

Тали сложи ръка на рамото му.

— Не трябваше ли да ходиш някъде? — подсети го тя.

Шимон погледна часовника си.

— Да, така е, увлякох се — каза и посочи към мен и Изабел. — Вие ще дойдете с мен. Ще видите върху какво работим. И ще оповестите на всичките си приятели в Оксфорд, когато се върнете, колко сме напреднали. — Той стана.

Платихме поръчката.

— Къде отиваме? — попитах, щом се запътихме към портата Яфа.

— В една друга крепост — отвърна Шимон и приятелски стисна рамото ми. Сложих ръка на неговото и също го стиснах по един дружелюбен, но решителен начин.

Той се наведе към мен.

— Имам една среща този следобед в хотел „Херод Ситадел“. Представянето ми започва в 17.30 часа. Срещата ще е частна, но бих желал да видите презентацията. Мисля, че ще се изненадате от работата ни. И вероятно малко ще ни завидите!

Не му повярвах, но се съгласих да го последваме...

Пресякохме една натоварена магистрала, минахме покрай съвременни изглеждащи жилищни сгради. Сега въздухът бе прохладен и натежал с обещанието за дъжд.

— Без кола ли отиваме? — попита Изабел.

— На пет минути пеша е. Сигурна съм, че няма да се затрудните — обясни Тали.

Петзвездният хотел „Херод Ситадел“ беше с една категория над този, който бях избрал за мен и Изабел. Ресторантът „Старата тераса“ се намираше на покрива на хотела. Оттам се разкриваха удивителни гледки към Стария град, към златния Купол на Скалата и хълмовете зад тях. Покривът беше стъклен и изглеждале така, сякаш можеше да издържи и на метеорен дъжд.

Изчакахме до асансьорите. Шимон си тръгна, минавайки през ресторанта. Срещата му беше в малката зала под заведението. Бяхме отишли до ресторанта само за да вземем с нас един от изследователите му.

Той се върна след минута с една висока, слаба, чернокоса и величествено привлекателна жена. Много от мъжете в ресторанта извърнаха глави след нея, докато тя го прекосяваше.

— Това е Рейчъл, асистентката ми — представи я Шимон. — Хайде, че ме чака работа.

Слязохме в залата за срещи. Тя бе облицована с тапети в яркочервено и златисто. В горния ѝ край бяха подредени в редици златисти столове с високи облегалки и три маси, сложени една до друга. До масите имаше купчина от кафяви кашони.

— Може да ни помогнете — предложи Шимон. — Ако искате, разбира се... Извадете докладите от кашоните и сложете по един на всеки стол.

Той започна да отваря кашоните. Изабел ме дари с една от насърчаващите си усмивки. Шимон сигурно беше един от най-нахаканите мъже, които бях срещал в близките години. Изкушавах се да не му съдействам. Но имах още въпроси към него. Струваше си да отделя няколко минути да му помогна, за да получа отговорите. Взех една камара светлосини доклади и поставих по един на всеки стол. После спрях.

Телефонът ми завибрира. Извадих го и видях името „Сюзън Хънтър“ да мига на екрана. Ала щом натиснах зеленото копче, линията прекъсна.

За миг въодушевлението ми от обаждането премина в разочарование.

И в недоумение...

11

Сюзън Хънтър се молеше. За съпруга си, който я чакаше в Кеймбридж, и за сестра си. А накрая и за себе си. Не бе свикнала да се моли, не го беше правила от осемгодишна. Ала и тогава не си падаше особено по молитвите.

Но сега имаше много причини, за да започне да се моли.

В мазето цареше пълен мрак. Тя знаеше на колко стъпки от нея се намира всяка стена — на петнадесет в едната посока, на двадесет в другата, но понякога имаше чувството, че тъмнината е необятна, без значение какво ѝ казваше мозъкът ѝ. Ръцете ѝ трепереха...

Болката пулсираше през тялото ѝ.

Тя правеше всичко възможно да не ѝ обръща внимание.

Искаше да плаче, да стене, но нямаше да го направи. Той можеше да слуша. И щеше твърде много да му хареса. Това поне ѝ бе известно.

Сюзън не знаеше къде в мазето може да е монтиран микрофон, но съществуването му беше безспорно.

Той беше слязъл долу, след като тя известно време хленчеше. И ѝ пусна запис на звуците, които бе издавала. За да я разведри — така ѝ беше обяснил.

Но звуците не я разведриха. Точно обратното, смразиха я. Тя усети, че е скована от страх...

А после той насила я отведе на горния етаж. Болката беше ужасна. И я накара да каже неща, които записа.

След това ѝ даде да разбере, че с удоволствие ще я изгори пак, ако тя не изпълнява всеки път точно онова, което ѝ заповяда.

Сега отново се сети за начина, по който бе изрекъл заплахата си, за увереността му.

И това беше достатъчно, за да започне пак да се моли...

12

Обаждането ме препрати директно към гласова поща. Униинето ме обзе мигновено. Изабел сигурно го бе забелязала, изписано на лицето ми.

— Кой беше?

— Сюзън Хънтър. Представяш ли си? Но телефонът ѝ веднага изключи. Изобщо не успях да говоря с нея!

— Мислиш ли, че е някъде наоколо?

— Нямам представа. Ще опитам да ѝ се обадя отново след няколко минути.

Шимон стоеше до мен.

— Тези аз ще ги сложа — каза нетърпеливо той, посягайки към докладите.

— Няма проблем — отвърнах. — Справям се. Веднага ли трябва да бъдат поставени?

Той отдръпна ръката си.

— Опитвам се да ви помогна, доктор Раян.

— Знам — рекох. — Просто ми позвъниха...

Обърнах се и усърдно започнах да реда папките по столовете.

В следващите пет минути опитах два пъти да се свържа с телефона на Сюзън. Отговорът беше същият като всеки път, в който ѝ се бях обаждал през последните шест дни, откакто бях чул за Кайзер.

Няма връзка с този номер. Моля, опитайте по-късно. Това сякаш бяха най-обезсърчаващите думи, които можеха да съществуват в един език.

Бързо приключих с докладите. Шимон поставяше купчинка с листовки върху една от масите в горния край на залата. Върху другата маса вече се мъдреше един лаптоп.

Той седна пред лаптопа, обърна се и ми махна да отида при него.

— Ето какво исках да ви покажа — заяви и кликна върху един файл, който се отвори бавно.

— Кой ще дойде на тази среща? — попитах, навеждайки се към екрана.

— Няколко железни ермолки — отвърна, без да вдига поглед.

— Железни ермолки ли?

— Те са нещо като ортодоксални евреи — обясни Изабел.

Тя стоеше от другата страна на масата. Изглеждаше добре с черната си риза.

— Права сте — съгласи се той, кимвайки към Изабел. — Но това не означава, че подкрепям възгледите им.

— Какви възгледи?

Надничах към екрана, на който се виждаше увеличена снимка на истинска ДНК нишка с очертания и надписи, посочващи различни характеристики върху нишката. Наблюдавахме нещо, което беше широко 2.5 нанометра, една милиардна от метъра. Трудно е даже да си представиш нещо толкова тъничко.

— Няма да ви обяснявам какви са вярванията им. Но ето какво ще ви кажа. Те търсеха човек, който може да направи ненарушимо ДНК съединение, да постигне изменения на молекулярно ниво. И бяха готови да платят солидна сума, за да осъществят намеренията си...

— Занимавате се с проект за създаване на червена крава, нали? — досети се Изабел, гледайки го изумено.

Той ѝ отвърна с грейнали очи.

— Какво означава това? — не разбрах аз.

— Това е проект, който цели да се създаде един от библейските символи на идването на Месията — обясни Изабел.

— Какъв е този символ? — продължих да се чудя.

— Християните с апокалиптични вярвания искаха да развъдят перфектна червена крава — акт, който би показал, че времето е подходящо да се построи нов Храм — рече Изабел.

Ако с това се занимаваше Шимон, значи бе по-луд, отколкото предполагам.

Той отметна глава наляво-надясно, все едно се отърсваше от вода.

— Отскоро сте в Йерусалим, нали? — Физиономията му изразяваше благо, дразнещо превъзходство. — Затова не знаете, че в този град има повече откачалки на квадратен километър, отколкото където и да е другаде на планетата. Пробвайте да спрете хора на

улицата, питайте ги за религиозните им възгледи. Ще чуете предсказания за края на света или за Махди^[1], или за Портите на ада, които скоро ще се отворят за неверниците. — Гледаше ме с решително изражение. — Не ме разбирайте погрешно. Всеки има право на мнение, но къде е написано, че трябва да вярвам в същите неща, в които вярват спонсорите ми? Сигурно ме разбирате. Не ми казвайте, че не сте наясно... — Той плъзна страницата на лаптопа си малко надолу, след което се върна пак на снимката.

— Значи вие не вярвате, че Месията идва? — попита Изабел.

— Спонсорите ми го вярват. Те посещават класове по изучаване на Библията тук, в Йерусалим. И го правят от години. Държат безплатна трапезария и фирма за запознанства. Ако са готови да покрият цената на няколко години от изследването ни, не трябва ли да им взема парите? — Шимон отметна назад глава и ме погледна право в очите.

Не отговорих. При нас се следваха стриктни правила за това чии пари ще вземем. Но имахме късмет и пожънахме големи успехи. Само че бяхме в Оксфорд. Можехме да привлечем спонсорство от много източници. А успехът раждаше успех и в приложните изследвания, както и във всичко друго.

— А вие в какво вярвате, Шон? — попита Шимон.

— В ябълковия пай, в кацането на Луната, в ей такива неща...

— Виждате ли, човек може да си вярва в каквото си иска. Не съм ви карал да попълвате въпросник, преди да ви доведе тук, нали? Всички ние сме свободни да вярваме в каквото си щем. — Той разкърши рамене, сякаш имаше болка в гърба, която искаше да облекчи.

— А постигнахте ли някакви резултати? — поинтересува се Изабел. — Успяхте ли да развъдите перфектната червена крава?

Шимон потърка брадичката си.

— Развъдихме над хиляда червени крави. Въпросът е има ли сред тях перфектни? Стандартът е висок, много висок. Нито едно косъмче от козината им не бива да е черно, кафяво или бяло, да не дава господ.

— Ако ги създадете, много хора ще започнат да твърдят, че краят на света приближава — отбеляза Изабел.

— Хората го твърдят непрекъснато. Не смятам, че това ще доведе до паника.

Изабел заобиколи масата и се загледа отблизо в снимката на екрана.

— Дано да сте прав — отрони тихо.

— Можете ли да ни кажете нещо друго за Макс Кайзер? — смених темата аз. Време беше най-после да измъкнем някаква полезна информация от тази каша...

— С цялото ми уважение, но вие сте чужденци тук, доктор Раян. Нашите полицаи са най-подходящите хора, които да потърсят приятелката ви Сюзън Хънтър. Мисля, че ще е най-добре за вас да разговаряте с тях.

Тали се присъедини към нас:

— Знаеш ли, че организацията на доктор Раян, Институтът за приложни изследвания, провежда една от най-добрите академични конференции във Великобритания в днешно време? На нея присъстват много от водещите учени в света. Така съм чувала.

Тя ми отпрати неуверена усмивка. Мина ми през ума, че може би желанието ѝ е да вземе участие в някое от нашите събития.

— Не бих искала да им ставаме врагове — продължи тя. — Това е всичко, което искам да кажа, Шимон.

Някои биха оспорили описанието ѝ на нашата конференция, но много видни изследователи биха се съгласили с него. Бяхме си изградили репутация, че умеем също и да се забавляваме и че избягваме някои от скучните процедури, които са обичайна част от такива конференции.

Шимон ме погледна с интерес. Това ли беше пътят да го накарам да ни помогне, или трябваше да натисна друго копче?

Вгледах се в екрана на лаптопа.

— Значи правите лазерно съединяване на нанометрово ниво, така ли? Това е невиждана технология досега. Какъв е прагът на щетите?

— По-нисък, отколкото можете да си представите.

— Имате шансове за Нобелова награда, ако успеете да привлечете подходящите хора да ви подкрепят.

Изражението му граничеше със самонадеяност. Нищо чудно, че искаше да ми покаже над какво работи. Неколцина биха разбрали истинския успех, който той бе постигнал.

— Как стигнахте до този ключов момент? — проявих интерес аз. Хора като Шимон обикновено жадуват за публика, която да ги изслуша, да разбере колко са умни наистина.

С доволен вид той се зае да ми разкаже историята на проекта им.

Оставих го да говори. Това явно го опияняваше. Очите му се разшириха и блеснаха, като осветени от фарове на камион, докато обясняваше подробно тънкостите на работата си: как сам бе открил разработката си; как негов колега го бил разочаровал на ранните етапи, като дори се усъмнил в таланта му; как накрая обаче усилията му били защитени... Това беше обичайната академична история за подливане на вода.

Щом ентусиазмът му секна, Изабел се намеси:

— Определено трябва да присъствате на конференцията на института догодина. Нали така, Шон?

Тя изглеждаше очарована. Не предполагах, че е толкова запалена по оптичните науки.

— Само забравих да попитам... Спомняте ли си къде бе отседнал Кайзер последния път, когато е бил тук? — добави нехайно тя.

Той ѝ се усмихна и отговори бързо:

— Някъде на улица „Жаботински“.

— Кой номер? — попитах. Не бях чувал за мястото, но предполагах, че ще ни е нужно малко повече от име на улица, за да разберем къде е живял Кайзер. „Жаботински“ можеше да се простира и през цял Йерусалим.

— Не помня. — Шимон вдигна рамене равнодушно.

Знаеше повече. Бях сигурен.

Изабел все още гледаше към екрана.

— Там ли се срещнахте с него? — Тонът ѝ беше мек, приятелски.

— Няколко пъти го вземах оттам, нищо повече. Той без съмнение беше най-арогантният археолог, когото някога съм срещал.

— Вие с какво му помагахте? — продължи да настъпва Изабел.

— Той използва името ми, за да си осигури достъп до едни разкопки. Някой ми се обади, за да го провери дали е този, за когото се представя. Но не ми обясниха къде са разкопките. Обаче бяха чували за мен.

— Не знаете ли поне в кой участък от улица „Жаботински“ е бил отседнал? — настоя Изабел.

— Някъде по средата. Честна дума, не мога да ви кажа нищо повече. Никога не съм бил в апартамента му. Два пъти го вземах направо от улицата. Веднъж от една автобусна спирка по средата. Друг път от едно кафене в края на улицата. Може би ако тръгнете от врата на врата, някой ще си го спомни. — Той погледна Изабел със съчувствие.

— Улицата е много дълга — съобщи Тали, гледайки ме настоятелно. — Има безброй жилищни сгради. Ако звъните на всеки вход, ще обикаляте с дни.

— Не мога повече да ви помогна. — Шимон разпери ръце, после погледна часовника си. — Срещата ми започва скоро и... — Не довърши изречението си. Беше ясно, че ни подканя да изчезваме. В очите му личеше напрежение, все едно бе на път да изпусне последния влак за дома за Йом Кипур^[2].

— Е, тръгваме си — заявих. — Благодаря ви, че ми показате върху какво работите. Беше интересно. — И отново стиснах дружелюбно рамото му.

След няколко секунди стояхме при асансьорите. Забелязах двама мъже с тъмни костюми в коридора пред залата, от която току-що бяхме излезли. Единият беше с ниско остригана коса. На другия косата му беше по-дълга, а и той изглеждаше по-млад. Озъртах се напрегнато. Имаха такъв вид, сякаш се съмняваха в собствените си съпруги.

— Тия дали са от местното ЦРУ? — рекох полу на шега, щом асансьорът пое надолу.

— Шшшт... — смърри ме Тали, вдигайки поглед към черното куполче на една охранителна камера в ъгъла на асансьора.

Когато слязохме долу, тя се обърна към мен:

— Тези бяха от Службите за сигурност. Залагам си главата.

— Шимон толкова важна клечка ли е? — попита шепнешком Изабел.

Тали вдигна рамене.

Точно тогава забелязах групата от шест-седем човека, чакащи до една маса близо до въртящите се стъклени врати на входа на сградата. Две полицейски служителки със сини ризи размахваха

шестдесетсантиметрови палки над тях, преди да ги пуснат да преминат навътре или навън. Ние се наредихме на опашката.

Никога не бях виждал да се проверяват хората и на излизане, освен на влизане.

Докато чакаше, Тали погледна към тавана и въздъхна от безсилие:

— Тук човек никога не знае какъв ще е следващият ход на Службите за сигурност.

Първо дойде моят ред. По-възрастната на вид от двете служителки протегна ръката си.

— Личните документи — каза.

Дадох ѝ паспорта си.

Не изглеждаше много по-възрастна от мен, може би само с година-две, ала със сигурност не беше на повече от четиридесет. И беше привлекателна. Имаше гъста кафява коса, големи меки очи, блестяща кожа и властни маниери. Стоеше с леко разтворени крака и с едва отметната назад глава, сякаш всеки момент можеше да ми изкрещи някоя команда.

— Какво правехте в този хотел? — Имаше мек акцент.

— Бяхме при приятел.

— Гост на хотела ли? — Тя държеше паспорта ми, като бавно го разлистваше. Спря се на една страница и го приближи към лицето си, за да го разгледа.

— Не, просто провежда среща тук.

— Как се казва?

— Шимон Маркус, на горния етаж е.

Тя затвори рязко паспорта ми и го сложи в горния джоб на ризата си.

— Това ми трябва — заяви. — Откъде познавате Шимон Маркус?

Втората полицайка проверяваше друг посетител на хотела. Изабел беше зад мен.

— Той е професор. Преди няколко часа мой приятел ме срещна с него.

— Дошли сте, за да му помогнете в работата ли? — Тя ме гледаше, сякаш бях конспиратор, криещ информация.

— Не съм тук, за да му помагам.

— Още дълго ли ще останете в Йерусалим? — Мина ми през ума, че всъщност ми намеква да напусна Израел.

— Още няколко дни. Ще бъдем тук по-малко от седмица. Защо питате?

Тя отстъпи назад и ме измери с очи от горе до долу. Изглеждаше така, сякаш се мъчеше да реши дали да ме арестува, или да отговори на въпроса ми.

— Доктор Раян, в Йерусалим си имаме неприятности по отношение на сигурността. Не бихме искали нещо да се случи на видните гости на града.

Служителката посочи към някакви столове с високи облегалки наблизо.

— Изчакайте тук. Не си тръгвайте. — Тя се обърна, излезе с широки крачки през стъклените врати и се насочи към един полицейски джип, спрян отвън. Преместих се до столовете, но не седнах. Загледах се след нея. Джипът беше със затъмнени прозорци.

Какво правеше тя, по дяволите?

Започнах да се озъртам наоколо. Двама мъже с вид на охранители стояха до асансьорите.

И гледаха втренчено към мен...

[1] Ислямски пророк, за когото се вярва, че ще се появи преди края на света. — Б.пр. ↑

[2] Най-големият еврейски празник — денят на опрощаване на греховете. — Б.пр. ↑

13

Беше пет часът следобед в Лондон. Хенри се канеше да си тръгне от офиса. Отново беше преминал на нормално работно време, както го наричаше жена му. След няколко минути щеше да се слее с тълпите, които нахлуваха през метростанция „Уестминстър“.

Тъкмо тогава компютърът на работното му място изписука. Сигналят предупреждаваше, че е пристигнала приоритетна поща. Той отвори съдържанието ѝ.

ИСКАНЕ: 3487686/ТРТТ

СТАТУС: ЗАТВОРЕН/ИЗКЛЮЧВА: НИВО 7

СЛУЧАЙ: 87687658765–65436

Не се предлага друга информация относно ръкописа,
който поискахте.

Хенри прочете имейла два пъти. Текстът не му разкриваше нищо. От опит знаеше, че няма да получи друг отговор на нито едно по-нататъшно запитване. Информацията по въпрос, до който имаха достъп само служители от ниво 7, нямаше да е достъпна за него. Имаше късмет, че изобщо бе получил и този отговор.

Най-много от всичко го интригуваше защо един древен ръкопис, който бе открит в Истанбул от Шон Раян и Изабел Шарп, сега беше станал обект на такъв ограничен достъп.

Щом излезе навън и тръгна в северна посока към станцията на метрото, той се замисли какво може да е чак толкова важно в този документ.

Полицайката отвори задната врата на полицейския автомобил и се качи вътре. Представих си я как преглежда щателно паспорта ми. Вероятно го преснимаше или го подлагаше на компютърна проверка, можеше да прави какво ли не зад тези затъмнени прозорци.

— Какво ти каза тя? — попита ме Изабел.

Другата полицайка проверяваше хората и ме държеше под око. Нямахме нужда да се притеснява, че мога да избягам без паспорта си.

— Поиска да узнае дали помагам на Шимон. Останах с впечатление, че тя знае всичко за него.

Изабел стоеше права с мен.

След няколко минути полицайката отново се появи. Върна ми паспорта.

— Бъдете внимателен в Израел, доктор Раян — предупреди ме тя. — Напоследък ситуацията при нас не е безопасна. Налага ни се всичко да проверяваме по два пъти. Съжалявам, че ви забавих.

Минах бързо покрай нея. Беше ясно какво има предвид. Трябваше да се чувствам предупреден.

Гледах как Изабел подава паспорта си. Служителката го прегледа внимателно, зададе няколко въпроса и ѝ го върна.

Зачудих се защо не ни попита къде сме отседнали. Може би не се налагаше. От хотела бяха копирали паспортите ни точно пред очите ни, когато се настанявахме. Вероятно бяха използвали копията да ни регистрират в полицията.

А и с всички тези охранителни камери наоколо вероятно те знаеха повече за всяка наша стъпка, отколкото човек, решил да ни следи.

Върнахме се при портата Яфа.

— Какъв е телефонният номер на Шимон? — попитах Тали.

— Той ви каза всичко, което знае. Сигурна съм — отвърна тя, след като ми съобщи номера. — Носи ни се добра репутация, че

помагаме на академици от други университети. По-добре да тръгвам. — Тя протегна ръка да си вземем довиждане.

— Благодаря, Тали. Оценявам помощта ти. Тя означава много за мен. Изпрати ми един имейл след седмица-две да ми обясниш върху какво работиш. Може и при нас да изнесеш една беседа.

Тя засия. После си тръгна, а ние с Изабел се отправихме към едно такси, което тъкмо бе спряло. От него слезе семейство американски туристи.

Отново проверих телефона си. Сюзън не бе звъняла. Набрах номера ѝ. Вероятно го правех за десети път, откакто бях получил обаждането ѝ. Но все още нямаше връзка.

Вече бях почти сигурен, че позвъняването ѝ е било по някаква случайност. Може би телефонът ѝ е бил откраднат. Или пък някой го бе включил за кратко, натискайки копчето за повторно набиране, преди да извади сим картата.

— Ще ни закарате ли до улица „Жаботински“? — попитах шофьора.

Той ме погледна, все едно бях парче стръв, носещо се по повърхността на вир. После ни махна с готовност. Беше млад, имаше няколкодневна брада и носеше тениска с преливащи червени и зелени петна от боя по нея.

— Туристи сте, нали? Къде на „Жаботински“ отивате? Улицата е доста дългичка, приятел.

— Някъде към средата — отвърнах.

Той потегли. Няколко минути с Изабел си разменяха шеговити реплики. Аз се опитвах да проумея значението на всичко, което бяхме чули от Шимон. Имаше ли връзка участието му в проекта за червена крава? Вероятно не. Там ставаше въпрос просто за поредната групичка, която вярва в края на света...

И въпреки това ми беше притеснено.

След няколко минути таксито спря на дълга улица, която продължаваше по една стръмнина с триетажни бели жилищни сгради от всяка страна. Но те бяха разположени по-назад, а пространството пред тях беше заето от палми, рожкови, евкалипти и други храсти. На върха на хълма имаше малко кръгово кръстовище.

— Това е центърът на „Жаботински“. Оттук можете да продължите пеш и в двете посоки, но няма кой знае какво за гледане.

Бях обезсърчен. Нямах да е лесно. Надявах се на оживена улица с магазини и кафенета, пълни с хора, с които да разговаряме, да попитаме дали са виждали американец с описанието на Кайзер. Той не беше от кротките, които остават незабелязани. Само че се намирахме на дълга пуста улица, обградена с анонимни жилищни сгради.

— Какъв е планът ти? — попита Изабел.

— Мислех си, че може да обядваме. Погледни всички тези ресторанти — посочих край нас.

Тя сложи ръце на хълбоците, озъртайки се наоколо.

— Да, какъв голям избор.

Край нас изпърпори мотоциклет за доставка на пици.

— Някъде тук има пицария — отбелязах.

— Чудесно, искаш ли да тичаш след него? — Шумът от изчезващия мотор заглъхна в далечината.

— Да тръгнем насам — посочих обратно надолу към Стария град. — Все трябва да е отсядал в някое заведение от тази страна на кръстовището. Значи имаме петдесет процента шанс да сме прави. — Поехме по тротоара.

Наближаваше 15.30 часът. Времето ставаше все по-мрачно и по-студено, отколкото бях очаквал — като в Лондон в средата на март. Само оставаше да завали.

Пред нас, където пътят правеше завой, имаше паркирана червена кола. Докато я гледахме, тя потегли. Групичка младежи идваше към нас. Те се движеха вкупом, като момчетата вървяха от външната страна на групата и бяха облечени в дълги тениски, изпъстрени с надписи на имената на малко известни рок групи. Момичетата се смееха, хванати под ръце.

Щом се приближиха, аз се насочих към висок младеж с очила „Кларк Кент“. Изгледа ме озадачено, когато попитах:

— Познавате ли един американски археолог, който да е живял наоколо?

Той ми отговори с истински нюйоркски акцент:

— Ами да, половината професори от университета ни приличат на американски археолози.

Едно от момичетата спря пред нас.

— А вие какво правите в Израел? — поинтересува се тя. Имаше гъста къдрава кафява коса и дружелюбна усмивка.

— Търсим наш приятел, който се е изгубил — обясни Изабел.
Всички те изглеждаха между осемнадесет и двадесет и няколко годишни.

— Все търсят някого — отбеляза момичето.

Младежът оглеждаше Изабел. Бях забелязал, че повечето мъже я намират за привлекателна. Той ѝ се ухили широко и каза:

— Искаш ли да дойдеш с нас да пийнем няколко бири? — Дори не ме погледна. Правата черна коса на Изабел и тъмните ѝ прилепнали джинси отнемаха поне пет години от възрастта ѝ. Тя лесно можеше да мине за малко под тридесетгодишна.

— И ти може да дойдеш — обади се момичето, като отметна косата от лицето си. — Отиваме на един купон. Евреи ли сте?

Поклатих глава.

— Няма значение — каза тя. — Нещо ми се причува американски акцент.

— Израснах в Щатите — обясних. — После баща ми го изпратиха в Англия.

— Ох, горкичкият — съжали ме тя. — Сигурно ти се налага да слушаш „Оейзис“^[1] всеки ден.

— Харесвам „Оейзис“.

Изабел ме гледеше скептично. Направих ѝ знак да ги придружим. Можеше от тях да научим какво става в този квартал.

Докато вървахме, момичето се обърна към приятелката си, която бе по-висока и ми се усмихваше широко. Аз извърнах очи. Следващия път, когато я погледнах, от устата ѝ стърчеше голям джойнт, от който излизаше синкав дим. Това въобще не ми трябваше в момента. Арестът не влизаше в плановете ми.

— По-добре го хвърли това нещо — обърнах се пак към момичето. — Има полицейска кола точно зад нас. — Беше вярно. Току-що я бях забелязал. Вероятно следяха тази групичка.

Момичето бързо завъртя глава, после погледна пак към мен.

— По дяволите! — изруга.

Джойнтът изпадна от пръстите ѝ.

— По-късно ще ви настигнем — обещах и хванах ръката на Изабел. — Ще ги арестуват до един всеки момент.

Изабел помахаша за довиждане, докато се отделяхме от тях. Насочихме се към един вход, все едно влизахме в една от сградите.

— Не мисля, че прекарването на нощта в килия ще ни помогне.

— Те може да знаят нещо — рече Изабел.

Поклатих глава.

— Трябва да има и друг начин да получим информация.

Спрях и се наведох, за да завържа връзките на маратонките си. Извърнах лице назад към пътя. Полицейската кола ни подмина със скоростта на пешеходец. Полицайката откъм нашата страна, която носеше големи очила, ни изгледа съсредоточено, докато преминаваха край нас. Усмихнах ѝ се в отговор. Какво можеха да ни направят — да ни обвинят, че разговаряме с някакви младежи ли?

— Имам идея — заявих.

— Дано е по-добра от последната ти.

— Ела.

Закрачихме към долния край на улицата. След десет минути се озовахме при най-близкия павилион за пица на парче.

— Не, предпочитам да се храня седнала — възрази Изабел. — А не да ям пица до пътя.

— Няма нужда да ядеш нищо — успокоих я. — Не се притеснявай.

Извадих от портфейла си две червени банкноти от по двеста шекела. Отидох до разносвача на пици, застанал до голямата стъклена витрина на павилиона. Той се бе навел над мотоциклета си. Носеше големи слушалки на ушите си. Като заговорих, момчето ги свали.

— Здравейте, можете ли да ни помогнете? Поканен съм на парти на един приятел тук. Той е американец, казва се Макс Кайзер. Едричък мъж, с буйна черна коса, младолик професор. Живее на „Жаботински“, но — убий ме — не мога да се сетя на кой номер. Ако ми кажете къде живее, ще ви дам това. — Бутнах напред двете банкноти. — Не искам да си изпускам шанса с нея. — Кимнах към Изабел.

Момчето, което имаше повече арабски, отколкото еврейски черти, ме изгледа, като че ли бях смахнат. Имаше обрасли с брада участъци по лицето си и набор от мънистени огърлици, окачени на шията му.

— Не мога да помогна — отсече. — Не знам за кого говорите. — Той се обърна, давайки ясно да се разбере, че и да знае нещо, няма да ми каже.

— Колко доставчици работят на това място?

Той отново ме погледна озадачено, след което отмести очи и сложи телефона си до ухото, сякаш изведнъж се бе сетил, че има да проведе спешен разговор.

Влязох с Изабел в павилиона и попитах младежа зад щанда с колко доставчици разполагат. Той ме измери с поглед така, все едно нямаше представа даже на какъв език му говоря. Посочи пластмасовата табела над главата си. Друг, по-едър мъж втренчено се беше взрял в нас, сякаш се канеше да извади бейзболна бухалка при първия знак за неприятност. Въпреки че, като се имаше предвид в коя държава се намирахме, той вероятно държеше законно притежаван „Узи“^[2] под тезгяха.

— Коя пица иска? — обади се младежът. Гласът му прозвуча така, сякаш беше пушач от сто години.

Изабел се наведе над щанда. Мъжът я зяпаше.

— Някой от доставчиците ви случайно да се казва Давид? — попита тя.

Те се спогледаха, очевидно опитвайки се да проумеят защо жена като нея ще се интересува от някакъв си разносвач на пица. Почти можеше да се види как мозъците им обработваха вероятностите.

— Тук нямаме Давид, съжалявам. — Той поклати глава.

— Колко доставчици имате?

— Двама. Ето го и втория. И не се казва Давид.

Обърнах се. Отвън бе спрял втори мотоциклет за доставки. Мъжът върху него беше огромен. Под тялото му моторчето приличаше на детска играчка. Излязох и отидох при него.

— Шефът ти каза, че можеш да ни помогнеш — посочих към павилиона, а мъжът отвътре ни помахаше. Разносвачът премести поглед от него към мен. — Търсим американец на име Макс. Има буйна коса. Трябва да идем у тях тази вечер, но загубих номера на жилището му. Знам, че живее някъде на „Жаботински“. — Наведох се към ухото му и прошепнах:

— Шефът ти каза, че мога да ти дам тези пари. — Държах двете банкноти в ръката си. Подадох ги към него.

Той погледна към тях, а после пак към мен.

— Да, познавам американския ви приятел, но сте закъснели. Апартаментът му изгоря. От няколко седмици не е вече там. Няма как да пропуснете мястото, ако вървите нагоре по „Жаботински“. Но не ви

трябва да ходите там довечера. Едва ли някой ще прави парти. — Той взе банкнотите от протегнатата ми ръка и като мина край мен, влезе в павилиона за пица.

Изабел все още разговаряше с мъжа зад щанда. Влязох пак в павилиона. Ако апартаментът на Кайзер е бил запален, имаше голям шанс да го забележим от улицата. Трябваше да се върнем на „Жаботински“.

Но изведнъж изпаднах в колебание...

Не исках да виждам какво е станало с жилището му. До този момент смъртта му беше само един далечен факт.

Сега не можех да се отърва от мисли за случилото се с него. И от тях започваше леко да ми се повдига.

Представях си какво му е било, докато пламъците са го изгаряли. Не можех да си представя по-мъчително изтезание.

Скоро нямаше да се наложи да си го представям...

[1] Британска рок група, основана през 1991 г. в Манчестър. — Б.пр. ↑

[2] Израелски картечен пистолет. — Б.пр. ↑

Екранът на лаптопа на Марк Хедсел излъчваше синкава светлина. Беше намалил лампите в апартамента на петнадесетия етаж на хотел „Кайро Мариот“ на улица „Ел Гезира“ още щом влезе вътре.

Хотелът бе твърде отличителен, за да го пропусне човек, ако целта му е да срути някой символ на Западния декаданс. Ала тъй като бе останал почти непокътнат през Арабската пролет^[1], свалила от власт Мубарак и семейството му, той минаваше за едно от сигурните места в този размирен град.

Предимство беше, че се намира само на четиридесет и пет минути от летището, както и фактът, че е построен върху остров наскред Нил и че има отличен румсървис и барове, пълни с емигранти. Даже в кръчмата „Харис Пъб“ човек за около час можеше да се заблуди, че се е върнал в Лондон.

Причината тази вечер Марк да не е в „Харис Пъб“ беше поредицата от публикации в твитър, следени от негов находчив колега. Съобщението, което най-вече го интересуваше, бе изпратеното преди час от неизвестно място в Израел.

Хората, които публикуваха в твитър, добре прикриваха следите си. Фалшивият ай пи адрес, който използваша, бе разбит, но той само ги отведе до общия адрес на един израелски доставчик на интернет услуги. Онези, които се регистрираха и публикуваха, бяха много внимателни.

„Готови сме да излюпим потомството“ — гласеше последното съобщение. Само по себе си то бе достатъчно невинно за твитър, можеше да се отнася например за гълъби. Но загадъчното естество на останалите публикации в потока от същия източник създаваха допълнително причина за тревога, както и трудността да се установи откъде идват съобщенията.

Твитър можеше да бъде следен навсякъде по света, което означаваше, че може да бъде използван за сигнализиране за началото на верига от действия. Подобни неща не бяха непознати. Революцията

на карамфилите^[2] в Португалия през 1974 година бе задействана чрез регистриране в конкурса за националната песен за Евровизия през същата година.

А ето къде нещата станаха интересни. Колегата му бе успял да разкрие, че над сто човека из Египет следяха точно тази поредица от съобщения.

И повечето потребители, търсеци достъп и следящи този поток в твитър, бяха регистрирани на ай пи адреси към египетски военни или военновъздушни бази. Тъкмо тази последна публикация подтикна колегата му да му изпрати подробностите от проследяването и да напише СПЕШНО в полето за тема на съобщението.

Ако египетските военновъздушни сили планираха нещо, тогава някой източник в Израел можеше да им е от полза.

Но какво ли замисляха те?

[1] Серия от демонстрации и протести в някои арабски държави, започнала през декември 2010 г. в Тунис. — Б.пр. ↑

[2] Военен преврат в Португалия, извършен на 25 април 1974 г. от група офицери с цел възвръщане на демократичните порядки в страната. — Б.пр. ↑

Жилищната сграда на „Жаботински“ се състоеше от четири етажа и осем апартамента, по два на всеки етаж. Лесно беше да се разбере кое жилище е било обитаваното от Кайзер, тъй като имаше голямо черно петно над балкона отпред. Бяхме минали по цялата улица до кръговото кръстовище и обратно. Това беше единствената сграда със следи от обгоряване и дим.

Мястото изглеждаше така, сякаш огромен прилеп се бе размазал в предната стена.

Прозорците на апартамента бяха зацапани със сажди, а вратата към малкия балкон бе очернена, сякаш през нея е струил дим.

Входът към апартаментите се намираще откъм страничната стена на сградата. Главната врата беше дървена, боядисана в черно, и изглеждаше здрава и сигурна. След три неуспешни позвънявания на различни апартаменти — твърдыхме, че искаме да отидем на парти — накрая ни отвориха и влязохме.

Изкачихме се в мъничък метален асансьор. Входът към някогашния апартамент на Кайзер беше заключен. Някой не отвори, след като почуках леко. Вратата беше преградена от синьо-бяла лента, така че всъщност не очаквах отвътре да се появи някой. Освен това се различаваше по цвят от този на останалите врати на етажа. Тази не беше боядисана.

Изглеждаше така, сякаш някой бе разбил оригиналната врата и после я бе заменил с друга. Останалите обитатели на сградата имаха късмет, че пожарът не бе изпепелил цялата постройка до основи. Някой сигурно доста бързо бе извикал пожарната.

— Обзалагам се, че някой от наемателите ще се обади на полицията, задето натиснахме всички тези звънци — отбеляза Изабел. — Не бива да се мотаем наоколо. Ще си помислят, че сме се върнали, за да изгорим и оцелялата част.

— Няма нищо по-хубаво от проявата на малко оптимизъм — забелязах.

— Не проявявам оптимизъм.

— И аз това казах.

— Колко забавно. — Тя натисна копчето до асансьора.

Аз бутнах вратата за апартамента на Кайзер. Нямахме късмет. Не се отвори. Опипах ръба над нея, както и този над едно малко прозорче в близост. Възможно беше някой да е оставил ключ. Даже проверих под една прашна саксия с алое вера върху перваза на прозореца. Без резултат.

Асансьорът пристигна. Щом влязохме, Изабел каза:

— Смяташ ли наистина, че това ще ни помогне да открием Сюзън?

— Не знам. — Вратите се затвориха. Миришеше на почистващ препарат.

— Напомняш ми на един йоркширски териер, който имахме. Когато захапеше нещо между зъбите си, не го пускаше току-така.

Тя беше права, разбира се. Не биваше да сме тук и отново да изпитваме късмета си. Трябваше да сме се върнали в Лондон, особено след кашата, в която се набъркахме в Истанбул.

Ала и инатливо си казвах: „Майната му, Айрийн загина, защото не бе направил нищо. Това няма да се повтори. Вече не си от онези, които ще си седят на задника“.

И не ме интересуваше какво би могло да ме сполети впоследствие.

— Може би просто си падам по драмата — рекох.

Излязохме навън.

— Не, просто се стараеш да постъпваш правилно — изтъкна Изабел с мек тон. — И се самообвиняваш прекалено.

Тя беше права. Но сякаш имах нужда някой да ми го повтаря, докато го проумея.

Докоснах ръката ѝ.

— Виж, ето къде държат боклука. — Посочих към ред от черни пластмасови кофи за смет в един ъгъл под дървен навес. Върху всяка от тях имаше номер.

— Забавлявай се — пожела ми тя.

Отидох до кофата, на която отстрани с бяла боя бе маркирано числото три. Вътре нямаше нищо. Полицията сигурно го беше прибрала.

Една врата се затръшна и се чуха стъпки. Почувствах се като престъпник, застанал до кофите. Тръгнах към Изабел, която ме чакаше близо до пътя.

— Мога ли да ви помогна? — обади се писклив глас.

Обърнах се. Срещу мен стоеше възрастен мъж. Имаше разчорлена бяла коса. Взех решение за части от секундата.

— Дойдохме да видим какво е станало с апартамента на Макс.

Той се обърна и погледна нагоре към предната част на сградата.

— Да, беше ужасно — каза. — Господин Кайзер не го заслужаваше. Той винаги беше много дружелюбен, когато се срещахме.

Мъжът пое обратно в сградата.

Изабел се провикна:

— А да ви е споменава къде точно работи? — попита тя.

Той спря и се обърна.

— Кои сте вие? — поиска да узнае.

— Работихме с Макс по един проект в Истанбул — отвърнах. Истината беше, че бяхме за кратко събрани заедно по силата на обстоятелствата, но това нямах намерение да му го обяснявам.

Извадих портфейла си, измъкнах отвътре една от визитките си и му я подадох.

Той я изгледа, сякаш е някаква мръсотия.

— Опитваме се да разберем какво се е случило на Макс.

— Не ми е казвал къде работи. Не мога да ви помогна. Лека нощ. До вратата на блока стоеше една жена и ни наблюдаваше. Тя държеше черна котка в ръцете си.

— Може да е споменал пред съпругата ви — предположих.

Мъжът вдигна рамене. Тръгнах след него. Той спря до вратата, обърна се.

— Извинете за безпокойството — рекох. Жената ме гледеше подозрително. — Опитваме се да разберем какво се е случило с Макс Кайзер. Казвал ли ви е къде работи тук, в Йерусалим?

Тя погледна към мъжа си. Той пак вдигна рамене.

— Това, което се случи с него, беше ужасно — призна тя. — Знаете ли, че сте първите, които идват тук и проявяват някакъв интерес към него. Откъде го познавате?

— Запознахме се в Истанбул. Преди работех там в Британското консулство — обади се Изабел.

Жената се усмихна.

— Майка ми избяга в Англия през войната — сподели тя.

Исках отново да я притисна, но реших да изчакам.

Тя докосна с ръка бузата си.

— Все срещяхме господин Кайзер по стълбите. Винаги беше покрит с прахоляк, вечно бързаше...

— Каза ли ви къде работи?

— Не.

Канех се да се обърна и да си тръгна, когато тя добави:

— Но го чух да споменава нещо за църквата „Св. Богородица“. Не ме питайте къде се намира. Бях ей там и търсех моя малък Флъфи, когато той се качи в едно такси с друг мъж. — Тя погали главата на котката си, след което посочи към храстите близо до пътя. — Не съм имала намерение да подслушвам — добави и отмести поглед от мен към Изабел.

— Благодаря — казах. Нямах представа дали тази информация ще ни помогне, но все пак бяхме научили нещичко.

Върнахме се към кръговото кръстовище. Очаквах отново да видя полицейската кола. Но тя не се появи. Най-накрая съзряхме едно свободно такси. След петнадесет минути бяхме обратно в хотела.

— Можете ли да ми кажете къде се намира църквата „Св. Богородица“? — попитах служителя на рецепцията.

Мъжът поклати глава.

— Знам само, че е някъде в Стария град — отвърна.

Като се качихме горе, проверих в интернет. Този път имаше връзка, макар и бавна.

— Някакъв успех? — подхвърли Изабел, щом излезе от банята.

— С подобно име има един параклис точно покрай „Виа Долороса“^[1].

— Това е улицата — сети се Изабел, — където хората носят кръста на Великден, нали?

— Не само на Великден, а през цялата година.

— Чудесно, ето че нагазихме в дълбокото.

— Може Кайзер просто да е разглеждал забележителности — предположих.

— В някакъв затънтен параклис ли?

— Да идем утре да поогледаме...

Изминаването на „Виа Долороса“ беше главната забележителност тук. Айрийн отдавна бе искала да дойде в Йерусалим. Щеше да прояви интерес към всички тези неща. Но аз винаги бях прекалено зает. Все си мислех, че ще имаме още време.

Айрийн бе отраснала с историите за Йерусалим, посещавайки протестантско неделно училище. Аз бях възпитаван в католическия канон, но всички скандали и остарели правила в крайна сметка ме бяха отвратили. Сега обаче исках да видя „Виа Долороса“.

В съзнанието ми изникна спомен за баща ми, отиващ на литургия. Той никога не ме беше карал насила да ходя с него, но винаги знаех, че иска да го придружа.

След като напуснах дома, никога повече не стъпих в църква. Айрийн ми натякваше по този въпрос, питайки ме в какво вярвам. Не можех да ѝ обясня, освен ако несериозното ми отношение — тогава го умеех отлично — можеше да се смята за отговор.

За Айрийн всичко бе означавало повече. Не ходеше често на църква, но вярваше в идеята да се помага на хората.

Беше се записала доброволка за Афганистан. Не ѝ се налагаше да го прави. Ръководеше отделение за спешна помощ в натоварена болница. Беше най-младата от випуска си, повишена на такава длъжност. Имаше си отговорности, много други, освен професионалните. Но тя искаше да даде своя принос.

Усетих стария гняв да закипява отново в мен.

За известно време, откакто бях край Изабел, гневът се бе уталожил. Но идването ми в Йерусалим сякаш отново го разпали...

Същата нощ се любихме. Изабел изглеждаше много красива. Но аз се чувствах някак отнесен, както никога не ми се е случвало с нея. Присъствието ми в Йерусалим ме изкарваше от равновесие.

Един от проблемите ми бе, че през десетте години, докато бях с Айрийн, не бях пожелавал друга жена. Знам, че не звучи реално, но така беше. Бях затворил съзнанието си за други. Разбира се, намирах някои за привлекателни, но Айрийн беше всичко, което исках.

И ми бе трудно да се отворя към друг човек след смъртта ѝ.

Изабел беше първата, към която почувствах истинско доверие. Една нейна реплика се бе запечатала в съзнанието ми. *Ти си силен,*

Шон, но това не е достатъчно, имаш нужда от любов.

Това беше най-хубавото във връзката ми с Изабел. Усецах, че някого го е грижа за мен.

Чувствах се обичан...

[1] Улица в стария Йерусалим, по която се смята, че е минал с кръстния си товар Исус Христос към мястото на разпятието — Голгота. Съдържа девет от четиринадесетте спирки по Кръстния път на Христос. — Б.пр. ↑

— Става нещо странно — отбеляза Хенри и поклати глава.

Екранът пред него, следящ социалните медии, премигваше с количеството от данни, които изникваха непрекъснато.

Той обикновено оставяше автоматичните системи да обработят информацията. Те търсеха действително подозрителни публикации сред милиардите в твитър и фейсбук и по форумите, сред рекламите и имейлите, определяни като спам, които пълнеха мрежата всеки ден. Алгоритмите, които тези системи използваша, бяха толкова важни за Службите, колкото и най-добрите им средства за разбиване на кодове.

Обемът на публикациите по темата се надигаше като вълна. През вчерашния ден излизаха по хиляда на час. Сега бяха по десет хиляди. И скоростта се покачваше...

Сержант Финч сведе поглед към него, намествайки очилата си по-надолу на носа си. Така изглеждаше като учителка, едра и властна.

— Надявам се, че това не е едно от поредните ти предчувствия — заяви тя.

Той ѝ се усмихна.

— Не е предчувствие, а пророчество.

— Вече си пророк ли? — Усмивката в ъгълчето на устата ѝ беше заговорническа. Или пък се дължеше на очакването ѝ как ще опише този разговор на шефа си по време на среща на кафе.

На Хенри му бе все едно.

— Не аз — отвърна той. — Става въпрос за онова, което е завладяло твитър и фейсбук в Египет през последните двадесет и четири часа.

— Ще ме осветлиш ли по въпроса? — Очите ѝ се стрелнаха към друг оператор на екран за наблюдение, който бе вдигнал ръка. Този отдел се занимаваше с наблюдение в реално време заради прилива от стотици текущи заплахи за националната сигурност на Великобритания.

— Всички тези публикации се отнасят за едно твърдение, че е открито писмо от първия халиф на исляма. Очевидно в него се заявява, че Йерусалим, веднъж завзет от тях, ще остане завинаги под властта им.

— Знаем ли дали това писмо е автентично?

— Сега го проверяват.

— Хенри, кажи ми, когато разберат. Още едно религиозно пророчество е последното нещо, от което имат нужда в Близкия изток. Мястото в момента е като буре с барут. Всеки миг може да избухне в пламъци.

На следващата сутрин взехме такси до „Виа Долороса“. Ако си представите Стария град на Йерусалим като един грубо начертан квадрат, изпълнен с лабиринт от тесни улички, тогава възвишението на Храмовия хълм със златния Купол на Скалата, плаващ над него, се намира в долния десен ъгъл. А „Виа Долороса“ се простира отдясно наляво почти през средата, което ще рече от изток на запад, точно над Храмовия хълм. Казвам „почти“ преднамерено, защото има една чупка в пътя, при която линията му леко се измества...

„Виа Долороса“ завършва в църквата „Възкресение Христово“ — почитаното място, където Христос е бил разпнат на кръста и където се намира гробницата му. Църквата на Божи гроб е била основана от Елена, майката на Константин Велики, през 326 г. сл. Хр., след като синът ѝ става първият християнски римски император. Като по чудо, тя намира и кръста, на който е бил разпнат Христос, въпреки тоталното унищожение на Йерусалим под командването на император Тит през 70 г. сл. Хр.

Маршрутът на „Виа Долороса“ е бил почитан по римско време, преди градът да бъде завзет от исляма през април 637 година. По-късно францисканците запазили живи християнските ритуали, доколкото било възможно. Те установили много от ритуалите, свързани с изминаването на пътя до ден-днешен. Въпреки това все още се срещат някои погрешни тълкувания на маршрута. Така например една арка от по-малкия форум на Адриан, построена през втори век, все още се смята от много поклонници за мястото, където Пилат е предал Христос на тълпата.

Митове, вяра и кървава история се преплитаха в Йерусалим...

Таксито ни остави на портата Яфа. Повървахме през Стария град към параклиса на Богородица. Уличките, застлани с каменни плочи, бяха тесни и претрупани от магазинчета за сувенири и малки кафенета. Първата улица се спускаше надолу по малки стъпала. Арки и брезентови тенти засенчваха ранното сутрешно слънце. В началото на

„Виа Долороса“ минахме покрай група християнски поклонници, които следваха стъпките на висок източноевропейец с кръст върху раменете си.

Нагъсто разположените магазини продаваха дървени кръстове, икони, статуи на Дева Мария, броеници, библии, грънци, очила, тениски, чаши и още стотици сувенири. Пред някои имаше изложени персийски и турски килими. Пред повечето стояха дървени маси.

Часът беше 10.30 и улицата беше оживена. Виждаха се монаси в дълги одежди, предимно кафяви или черни, араби с шапки, жени с покрити глави и туристи с фотоапарати. А на главните кръстовища, където пренаселените и тесни улички се пресичаха едни с други, бдяха израелски войници с оръжия и зорки погледи, насочени към всички нас.

Най-накрая намерихме параклиса. Едва не го пропуснахме. При входа на една уличка точно срещу него се бе насъбрала навалица, която привлече вниманието ми. Тук „Виа Долороса“ беше по-широка, може би шест метра от единия до другия бордюр, а входът към параклиса се помещаваше между две високи каменни сгради в характерния мамелюкски стил, отличаващ се със слоеве редуващи се светли и тъмни камъни.

Тълпата на отсрещната улица бе съставена предимно от араби, гологлави или с куфии, разпуснати над раменете им. Имаше и екип, който заснемаше всичко.

Приближих се до оператора.

— Какво става? — поинтересувах се.

Той ме погледна, изплю се на земята и се върна към работата си.

Ние отидохме отсреща до параклиса. Дървената му врата бе стара и сива и изглеждаше като да е от времето на кръстоносците. Беше затворена, а над нея висеше гравирана табела с надпис на гръцки. На друга табела от полиран месинг просто пишеше: *Параклис на Богородица*.

Тук ли спираше нашият лов на духове? Огледах се. Зад тълпата различих групичка полицаи със сини ризи. Те блокираха входа към уличката.

— Искаш ли кафе? Ей там има едно заведение — предложих. Посочих към старомодно изглеждащо кафене в обратната посока на

тази, от която бяхме дошли. Над входа му имаше червена пластмасова табела, а менюто бе залепено на стъклената витрина.

След няколко минути отпихахме гъсто черно кафе в един тих ъгъл на заведението. Не успяхме да заемем маса близо до прозореца, тъй като вътре беше пълно с туристи, които разглеждаха карти, и местни клиенти, надвесени над чай в стъклени чаши или млечни напитки.

— Има полицейски участък близо до портата Яфа — отбеляза Изабел. — В някаква сграда, наречена Кишле. Може да ги питаме дали знаят нещо за Съюзън Хънтър. Мисля, че доникъде няма да стигнем, като се мотаем безцелно наоколо. — Гласът ѝ звучеше притеснено.

— Не се шляем, а разглеждаме забележителности.

— Какво мислиш, че ще намерим тук? Кайзер е мъртъв. Вероятно само е говорел за това място.

— Тогава за какво са се струпали всички тези хора?

Тя погледна навън, после сведе очи към менюто.

В кафенето бе влязла монахиня в черни одежди. Вероятно беше над осемдесетгодишна. Кожата ѝ бе набръчкана, прозираща, като корица на книга, която щеше да се разпадне всеки момент. Около очите ѝ личаха сини вени. Одеждата ѝ беше от груба избеляла вълна, беше прегърбена.

Дочух я да си поръчва чай. Говореше с изтънчен английски акцент. Станах и се приближих до нея.

— Извинете, че ви безпокоя — рекох. — Нямахте как да не ви чуя — усмигнах се. — Говорите английски, нали?

Тя ме изгледа от глава до пети, сякаш се чудеше каква глупост още може да излезе от устата ми.

Вдигнах ръце, за да я успокоя.

— Не се тревожете. Нищо не искам от вас. — Поколебах се нарочно, след което продължих: — Е, поне нищо материално.

Тя присви очи. Предположих, че се колебае дали съм един от онези, които с пристигането си в града се разболяват от йерусалимския синдром, въобразявайки си, че са Месията и че притежават силата да променят света.

— Просто се чудех за какво са се събрали всички онези хора отвън. Знаете ли?

Монахинята пое тежко дъх и ноздрите ѝ се свиха.

— Младежо, не съм ви осведомителна агенция. — Тя погледна към земята, сякаш за да избегне по-нататъшни въпроси. Един сервитьор постави пред нея картонена чаша с капак.

— Моля ви — настоях. — Нужна ми е малко помощ.

— Предполагам, че сте журналист — каза тя.

Отворих уста да отрека, но размислих.

— Сигурно искате да разберете нещо за призрака, който местните наричат джин. Вкупом твърдят, че е бил освободен на тези разкопки. — Тя подсмръкна отново и се вгледа пронизващо в очите ми, сякаш знаеше какво ми минава през ума, дори и да не го мислех. — Е, не мога да ви разкажа нищо за тези суеверия.

Жената сграбчи чая с кокалестата си ръка и погледна над рамото ми, все едно търсеше да види някого зад мен.

— Горкият мъж беше намерен близо до това място... — Тя се наведе към мен. — Бил изгорял до смърт. Всички смятат, че е било работа на този джин... — добави и погледна навън през прозореца. — Надявам се — прекръсти се тя, — че няма да хукнете да пишете за зли духове на „Виа Долороса“, защото такива няма. Всичко е суеверие.

Поклатих глава.

— Определено няма да го направя.

— Надявам се, Бог да ви благослови. Положението тук и без това е достатъчно непредсказуемо... Нямаме нужда от истории за зли духове.

Монахинята сложи ръка на устата си, сякаш бе казала твърде много. После отново се прекръсти.

— Бог да е с вас. — Тя се извърна настрана. Видях на тила ѝ да проблясва златно кръстче. Беше обикновено, тежко на вид.

Като се върнах на масата, Изабел прошепна в ухото ми:

— Дано не си я притеснил.

— Само разбрах, че там текат разкопки. — Посочих към тълпата. — И че според мълвата някакъв джин е бил изровен или обезпокоен, или нещо такова. Смятат, че това има общо със смъртта на Макс.

— Какво, по дяволите, означава джин^[1]?

— Това е дух, призрак... Ако вярваш на такива неща.

— Мислиш, че Кайзер е работел там?

— Може би.

— Какви са тези разкопки?

Вдигнах рамене.

— Да поразпитаме дискретно наоколо, да видим дали някой знае.

Идеята изглеждаше много проста, но ни трябваха два часа, докато проумеем, че няма да получим никакви отговори. Не научихме абсолютно нищо, и най-оскъдната мълга дори. Четирима продавачи ни помолиха да напуснем магазините им с варираща степен на настоятелност, след като ги попитах за разкопките срещу параклиса на Богородица.

Единствената полезна информация ни даде един полицаи. След като му показах картата си, той ме уведоми, че ако искам да науча нещо за обекта, трябва да пусна молба чрез някой израелски университет.

След като се разделихме с него, отидохме в един фреш бар наблизо.

— Да се обадим на Шимон Маркус — предложих. Изабел отпи от своя фреш портокал. Тя гледаше навън през прозореца. „Виа Долороса“ беше почти непроходима.

Малката групичка от по-рано сега се бе превърнала в многолюдна демонстрация с викове и скандирания, а млади войници в зелени униформи и строги полицаи в синьо наблюдаваха всичко.

Обадих се по телефона на Шимон. Получих свободен сигнал чак на третия опит.

Той не звучеше доволен, когато вдигна.

— Разговаряхте ли с полицаите във фойето на излизане от хотела? — попита ме още преди да тръгна да му обяснявам защо се обаждам.

— Попитаха ни къде сме били. Трябваше да им кажа.

— Половината от хората, които се очакваше да дойдат вчера, не се появиха, господин Раян. По-късно разбрах, че някои от тях са били върнати от охраната във фойето. Някой е правил глупави изявления за работата ни.

— Не съм бил аз. Нищо не съм казвал... — Замълчах. — Имаме нужда от малко помощ, Шимон, моля те. — Настъпи няколкосекундна тишина.

— Каква помощ? — Не звучеше ентусиазиран.

— Опитваме се да разберем нещо за разкопките, на които е работел Кайзер. Обаче не получаваме грам съдействие... Виж, Изабел

иска да говори с теб — казах, след като видях, че тя ми правеше знаци да ѝ дам телефона.

Тя поговори с него няколко минути. От чутото ми се стори, че се разбират добре. Прекалено добре.

— Наистина, много мило, че ни предлагаш да се срещнем — призна тя след известно време, през което само слушаше.

— Намираме се в един фреш бар на „Виа Долороса“ близо до параклиса на Богородица. Смятаме, че Кайзер е работел тук. Знаеш ли мястото?

Той каза нещо. Тя пак му благодари.

— Малко попрекали — отбелязах, когато разговорът свърши.

— Искаш ли помощта му или не?

— Да, обаче моментално го отсвирвам, ако те покани на среща — магнах ядосано с ръка.

— Бих казала, че целта му е друга.

Замислих се над думите ѝ.

— Смяташ, че иска да работи с института ли?

— А ти не би ли пожелал? Вашият институт е водещ в света по академични проучвания в множество области. Поне така се твърди в уебсайта ви. Лъжа ли е?

— Влизала си в уебсайта ни, така ли?

— Само да се уверя, че не си някой самозванец.

— Много смешно.

Но тя бе права. Вероятно Шимон ни беше проверил, след като напуснахме хотела, затова не ми затвори телефона, въпреки че ми беше ядосан.

Поръчах си още един сок. Наблюдавахме хората около нас. На една съседна маса имаше групичка американци с бръснати глави. Изглеждаха така, сякаш се молеха. Бяха със затворени очи, а единият шепнеше нещо, което не можех да доловя. Придружаваше ги някакъв тип с дълга брада, с вид на пророк от Стария завет. Той четеше от тежка книга със златни ръбове и мърмореше под носа си.

— Думата „джин“ произлиза от арабския корен, който означава „крива“ — обясни Шимон един час по-късно, след като пристигна и му разказах какво сме научили до момента.

— Интересна дума — отбеляза Изабел.

— Интересното е, че все още има хора, които вярват в подобни неща — намесих се.

Шимон наклони глава на една страна и ме погледна с най-доброто си снизходително изражение.

— Но смъртта на Макс беше нещо зло, нали? Значи злото не е мъртво, Шон. А и другите думи със същия корен като „джин“ са не по-малко интересни. Това са „мажнун“ — луд, и „жанин“ — зародиш.

— Ще ни обясниш ли какви по-точно са онези разкопки там? — попита Изабел, отправяйки му една от най-дружелюбните си усмивки. Аз я сригах под масата и усмивката ѝ стана още по-топла.

— Мога да сторя много повече — отвърна той. Гърдите му се издуха, докато говореше. — Поразпитах, след като ми споменахте, че Кайзер вероятно е работел тук. Един от колегите ми археолози е участвал при започването на тези разкопки. Той ми разказа за всичко, което твърдят, че са намерили.

Шимон замълча и също се усмихна.

— Но най-хубавото е, че ако това е обектът, за който дадох препоръки на Макс, то с готовност ще ме пуснат да огледам. Имам пълно основание да разгледам обекта след случилото се с него.

— Защо направо не отидем там? — Понечих да стана.

— Не искаш ли да узнаеш какво разбрах за разкопките? — подхвърли Шимон.

Пак се отпуснах на стола.

— Казвай.

Той първо се огледа, все едно имаше да съобщи нещо важно.

— Първо трябва да ви предупредя, както ме предупреди колегата ми... — Сигурно бе видял изражението ми, тъй като добави: — Трябва да приемаме скептично всички щури твърдения за местата в този град. Силно ви съветвам да го направите. — Той отсече въздуха с ръка, наблягайки на думите *силно ви съветвам*.

— И какви са тези щури твърдения за разкопките? — поиска да узнае Изабел.

— Моят приятел ми довери, че са открили основите на римска вила от първи век.

— Това ли е? — възкликнах.

— Не, не само... — Той погледна през рамо. Американците все още се молеха. Шимон премести напред пластмасовия си стол, снижи

гласа си. — Открили са някаква находка, свързана с Пилат Понтийски — рече и повдигна вежди.

— Имаш предвид същия, който осъдил Исус Христос на смърт?

— Изабел гледаше учудено. Беше добра актриса.

— Да, да.

— Мислех, че няма доказателства дори, че е съществувал — обадих се аз.

— Не е вярно — поклати глава Изабел. — Преди години откриха надпис за Пилат в Кесария^[2].

Шимон ѝ се усмихна.

— И какво са открили тук?

— Нещо удивително — отвърна той. — Няма да повярвате...

[1] Джиновете са духове, невидими за хората приказни същества в арабската и ислямската митологии. Ислямската традиция ги представя като разумни същества с огнена или водна природа, можещи да приемат всякаква форма. Създадени са от Аллах от бездимен огън. Те могат да изпълняват всякакви желания. Някои от тях вярват в Мохамед, но като цяло джиновете се свързват с дявола. Раждат се, растат, женят се помежду си, размножават се и умират подобно на хората. Измежду тях има лоши и добри, вярващи и невярващи, затова на Съдния ден ще бъдат питани — награждавани в Джанна също като хората. Мюсюлманската традиция различава три класа джинове: гул, ифрит и силат. Седемдесет и втората сура от Корана се нарича Ал-джинн (Джиновете) и е посветена на тях. — Б.ел.кор. ↑

[2] Важен древен град в Палестина и по-късно важна крепост на кръстоносците на Средиземно море. Днес е археологически национален парк, разположен между Хайфа и Тел Авив в Израел. — Б.пр. ↑

19

Облицованият с плочки капак в пода беше тежък дори за Арап Анак. Той знаеше, че досега Сюзън Хънтър вече трябва да е изпаднала в отчаяние. Ако тя се намираше в близост до отвора, струята светлина, която щеше да нахлуе, можеше почти да я ослепи. След двадесет и четири часа в пълен мрак очите на човек можеха да пострадат, изложени на внезапен блясък.

Жаждата също щеше да я е омаломощила. Можеше дори да е в безсъзнание, да се наложи да я зашлеви, за да я събуди.

Той избута капака настрана, изчака. Разбира се, също така бе възможно тя да го нападне като дива котка с парче тухла в ръката си.

Нищо не се случи.

Той виждаше стълбите, които се спускаха надолу, и част от пода под тях. Докато слизаше, светлината от кухнята изпълни всяко ъгълче на мазето.

Тя седеше, прегърнала коленете си, подпряна на отсрещната стена. Беше забила поглед върху някаква точка пред себе си, сякаш се опитваше да не обръща внимание на присъствието му. От устата ѝ не излезе никаква молба, никакъв отчаян зов за милост.

Изкуши се да ѝ се възхити. Но бързо му мина.

Той остави долу еднолитровата бутилка вода.

— Това е за теб. По-полезна си ми жива, отколкото мъртва.

Главата ѝ отскочи веднъж, сякаш мисълта за водата бе предизвикала неволна реакция у нея, която тя бе успяла да овладее възможно най-бързо. И пак не проговори.

— Ето и малко ориз. — Арап Анак вдигна една пластмасова кутия със смес от ориз и яйца. — А сега ще направиш още нещо за мен.

Сюзън го погледна. Очите ѝ бяха като на котка, наблюдаваща хищник, много по-голям от нея.

Той я приближи, сложи един лист хартия на земята и оловен молив до него.

— Ще обясниш на този лист с няколко изречения защо си дошла в Израел и след това ще се подпишеш.

Мъжът отстъпи назад. Очите ѝ го проследиха.

— Надявам се скоро да те освободя, доктор Хънтър — заяви той. — Достатъчно много изстрада и не искам да те държа по-дълго от необходимото. В момента уговарям освобождаването ти. След като напишеш каквото ти казвам, ще го изпратя на хората, с които преговарям.

Тя не помръдна.

Той вдигна бутилката с вода, задържа я в свивката на лакътя на ръката си, в която държеше кутията с ориза, после се обърна и се насочи към стълбите.

— Те поискаха това като доказателство, че си все още жива. Може би утре ще си по-сговорчива — добави той. — Когато силите ти отслабнат още малко.

— Ще го направя. — Гласът ѝ бе силен. Това беше добре.

Отне ѝ само минутка да напише няколкото изречения, които той ѝ издиктува, и да се подпише. После взе да пие жадно от бутилката. Дори не докосна пластмасовата кутия, но той въпреки това ѝ я остави.

Горе, след като намести обратно капака и плочките на пода отново изглеждаха идеални, Арап Анак излезе навън при железния мангал на двора. Той се издигаше на метър и двадесет над земята и имаше три крака. От върха му се спускаше тънка желязна верига, за която бе закачен котелът, почернял от употреба и от времето.

Беше го купил преди много години от един мъж, който твърдеше, че е бил намерен в храм на Ваал, разкрит само на няколкостотин метра от мястото, където се намираще в момента. Това бе причината да наеме маслиновата ферма и старата турска къща. Котелът на мангала беше във формата на две събрани шепи.

Арап Анак бе извършвал церемонията няколко десетки пъти. Тя му помагаше да премахне съмненията си. Болката не го бе спохождала от дълго време, но все пак беше важно да изпълни церемонията. Тя му напомняше, че целта оправдава средствата.

Древните са знаели как работи човешкото съзнание. Когато племената са се изстребвали заради влияние, те са имали нужда от церемония, помагаша им да влязат в състояние на ума, в което да им е

приятно да убиват други хора. Да надвият врага си, да наблюдават как някой страда, а после умира, и да изпитат наслада от това.

Това беше церемония, извършвала се във времена още преди Мохамед, преди Христос, даже преди Мойсей и техните бръщолевения за състрадание и обич към ближния.

Арап Анак смачка листа, на който бе писала Сюзън, и го пусна в котела. После откачи ножа, който висеше от горния край на един от краката на мангала, поднесе върха му на пламъка на свещта и прободете опакото на ръката си. Избликна капка кръв. Той наклони ръка, така че капката падна върху листа и остави наситено червено петно.

Мъжът докосна восъчната свещ, горяща близо до хартията, която изчезна за секунди. Остана само пепел. Той я щипна с пръсти, размаза си я по лицето. Всичко беше готово. Надеждите ѝ бяха събудени. Часът бе настъпил. Финалната игра можеше да започне.

Смъртта очакваше главната ѝ роля...

— Пилат Понтийски е бил управител на провинция Юдея по времето на Исус Христос. Римските управители на източните провинции в ранната империя са съхранявали във вилата си всички сведения от периода на службата си, включително данните за екзекуции, от съображения за сигурност.

Шимон млъкна. Изведнъж ни заля глъчката на улицата. Вдигнах поглед, щом един японски турист и жена му влязоха в бара. Те изглеждаха разтревожени от демонстрацията навън. Изабел ме стрелна с очи.

— Колегата ми, след като малко го попритиснах, ми довери, че на разкопките са намерили свидетелство за Пилат Понтийски... — продължи Шимон. Говореше тихо, почти шепнеше.

— Удивително! — възкликна Изабел. — Пилат Понтийски!

— Шшшт... — Мъжът сложи пръст пред устните си и се огледа бързо, за да види дали някой подслушва. — Още не е потвърдено.

— Какво не е потвърдено? — попитах припряно.

Той се наведе по-близо. Вече шепнеше.

— Очевидно са намерили скрити свитъци под някакви римски останки. Има слой сажди над останките, което означава, че обектът най-вероятно си е лежал непокътнат от 70 г. сл. Хр., когато тази част на Йерусалим е била унищожена, след като Тит потушава Голямото еврейско въстание. Това се случва много преди възникването на исляма. Попадането на подобни свитъци би било нещо изключително за един археолог — измънка едва чуто.

— Онези хора там наясно ли са с това? — Посочих към множеството навън. Намираха се малко по-нататък нагоре по улицата, но все пак бяха достатъчно близо, за да можем да чуем скандиранията им.

— Не знам — призна Шимон.

Нямах представа какво казват, но във въздуха се усещаше истинско напрежение. Почти всички във фреш бара извиваха шии през

няколко секунди, за да видят какво става. По улицата бързо преминаваха хора.

Наведох се напред, протегнах се, докато успея да видя демонстрацията. Тълпата невероятно се беше разраснала, сега тя блокираше напълно „Виа Долороса“.

— Какво скандират? — попита Изабел.

— Казват, че на никого не бива да се позволява да копае в този район — отвърна Шимон. — Твърдят, че там преди е имало мамелюкско медресе, което е било опожарено с всичките ученици вътре по време на въстание преди петстотин години. Казват, че с разкопките се осквернява едно гробище. — Той шумно доизпи сока си.

— Така ли е? — поисках да узная.

— Под всяка къща в този град има кости — изтъкна той. — Изненадан съм, че изобщо са получили разрешение за тези разкопки.

— Едно е сигурно — рекох. — Дяволски много хора ще се заинтересуват от този обект.

Той задържа ръката си просната на масата.

— Нямам никаква представа какво ще докаже обектът. Но ти си прав — има хора, които ще се разтревожат от каквито и да е сведения от епохата на Пилат Понтийски. Особено ако съдържат доказателства, че истината за онова време по някакъв начин се различава от написаното в Библията.

— А може откритието да предизвика и всеобща радост — предположих.

— И все пак смяташ ли, че ще можеш да ни вкараш на тези разкопки? — намеси се Изабел.

Шимон отмести очи от мен и я огледа настойчиво. И аз я погледнах. Черната ѝ коса беше вързана на кок, но от него стърчаха странни кичури и му придаваха разчорлен вид. Изглеждаше добре по този начин. Загорялата ѝ кожа, светлите очи и усмивката ѝ бяха неустоими.

— Ами хайде да видим дали ще мога. — Шимон стана.

Заобиколихме мястото, където бушуваха демонстрантите. Уличките зад „Виа Долороса“ бяха широки само един-два метра на места. И изглеждаха още по-тесни заради високите стени на сградите, построени предимно от пясъчник. Прозорците бяха преградени с

решетки, все едно вървахме покрай затвор. А и повечето бяха разположени твърде нависоко, за да ги достигне човек.

Много от тях така или иначе бяха затулени от дебели жълтеникави дъски. Някои имаха и железни решетки. Повечето от тесните дървени портали, водещи към къщите, се предхождаха от едно-две износени стъпала от пясъчник. На отделни места нависоко се виждаха брезентови тенти и каменни сводове, които напълно засенчваха светлината.

Не беше типичният средновековен лабиринт от улички, който можеше да се види в европейските градове. Това беше лабиринт от библейската епоха.

Група младежи едва не се сблъскаха с нас, докато се разминавахме. След тях минаха още трима. Всички бързаха.

На следващия завой намерихме сградата, от която те бяха излезли. Изглеждаше като някакво училище. Отвътре се появяваха още млади мъже с чанти под мишници или раници на гърбовете.

След като подминахме училището, хората край нас се разрешиха. Уличката, в която свихме, за да заобиколим „Виа Долороса“ беше потясна от всички други, през които бяхме минали. Сякаш бяхме притиснати от сградите, издигащи се от всяка страна. Нямахме да можем да направим кой знае какво, ако някой с нож решеше да ни нападне, за да ни обере.

Най-накрая завихме зад друг ъгъл и пътят ни бе блокиран от висока до раменете ни синя бариера. Зад нея имаше израелски войници в зелени униформи. Черните им каски бяха обвити с прозрачна пластмаса, която покриваше и лицата им.

Бяхме останали сами на улицата. Щом приближихме бариерата, Шимон размаха личната си карта във въздуха. Един от войниците извика нещо към него. Шимон вдигна картата над бариерата. След половин минута бариерата се отдръпна назад и настрани.

Зад нея, оперени до стената зад патрулите, имаше натрупани пластмасови щитове. Двама от войниците държаха в ръце оръжия, които приличаха на пушки за пейнтбол. Вероятно бяха електрошокови или нещо по-лошо. Войниците изглеждаха така, сякаш бяха готови на всичко.

Шимон каза нещо на иврит, щом един от униформените прегледа личната му карта и я предаде на най-възрастния на вид войник, може

би не повече от двадесет и две, двадесет и три годишен. Той бутна каската си назад и заговори бързо на иврит.

Шимон отговори спокойно. После се обърна към нас.

— Носите ли паспортите си? — попита ни той.

Аз извадих моя от задния джоб на панталоните си. Задържах го пред мен, отворен на страницата със снимката ми. Войникът го взе, прегледа го, проверявайки всяка страница. За щастие документът беше нов и не съдържаше печати, които можеше да не му харесат.

Изабел извади нейния и една малка бутилка вода от чантата си. Действието ѝ доведе до насочването на четири пушки срещу нас.

Шимон рязко вдигна ръце и каза нещо, което завършваше на „Аййййй“.

Изабел им показва паспорта си с една ръка и отпи от бутилката с другата, след което ми я подаде.

Войникът взе паспорта ѝ, заразглежда го в продължение сякаш на векове. Най-накрая ѝ го върна. После ни пуснаха да минем. След секунди завихме зад един ъгъл и видяхме висока стоманена преграда да блокира другия край на улицата. Между нея и нас имаше група израелски войници с каски. Можех да чуя арабските скандирания отвъд.

Изведнъж върху преградата се появиха две ръце и едно кафяво лице изникна над нея. Някой сигурно бе повдигнал човека нагоре, тъй като стената беше висока три метра. Войниците от тази страна заудряха с метални палки в близост до ръцете. Лицето се скри, но един вик се извиси, сякаш мъжът бе ранен, а може би викът бе предизвикан от това, че е видял нас зад преградата.

Каквато и да бе причината, последва дъжд от камъни, който прелетя над преградата и се засипа над нас.

Вдигнах ръка, за да предпазя Изабел. Един камък се удари в дланта ми. Заболя ме адски, но не свалих ръката си.

Вратата, пред която се намирахме, тясна и със стъпало от пясъчник отпред, беше като другите на улицата, плътно затворена. Върху нея имаше бележка, залепена в краищата със синьо тиксо. Шимон похлопа на нея, но никой не отвори. Край нас падаха камъни.

Шимон отново почука, този път по-силно. След малко вратата се пооткрехна и погледите ни попаднаха върху мъж, който заемаше цялата ѝ ширина. Той беше червенокос, с лунички и с рижави вежди.

Кожата му бе бледорозова. Ризата му беше тясна, с избеляла червена шарка през средата.

— Какво искате? — попита ни доста недружелюбно той.

Звучеше така, сякаш беше от някой затънтен край на Американския юг. За момент си помислих, че може да събудя у него малко съпричастност, като ме види да държа американски паспорт. Но той притеснено изръмжа насреща ни.

— Без посетители — отсече.

И захлопна вратата под носа ни.

До нас отново се стовариха камъни.

— Ох! — простена Изабел и се прикри с ръце.

Заудрях вратата с юмрук. Тя се залюля на пантите си.

— Отвори, за бога! — изкрещях.

После тя пак се пооткрехна.

— Казах ви, без посетители — повтори недружелюбно червенокоското.

Шимон вдигна личната си карта.

— Имам право да вляза и да огледам разкопките. Аз съм професор от Еврейския университет. Дадох препоръки на Макс Кайзер, за да получи достъп до обекта. Трябва да видя къде е работил той... след това, което се случи с него. Тези хора са мои колеги — посочи към нас.

Червенокоското размаха ръце във въздуха.

— Нямаме време да правим обиколки.

— Няма да се бавим. Ако се наложи да се върна тук с приятеля ми от отдела за антики, ще ни отнеме доста повече време. Той държи на щателните проверки на обектите, за да се увери, че се ръководят правилно.

Червенокоското се намръщи.

— Дал си препоръките си на Макс, така ли? — рече той, а Шимон кимна. Подозрението в погледа му се замени с разбиране и попита: — По проекта за червената крава ли работиш?

— Да.

— Макс те спомена.

Шимон му отправи тънка усмивчица.

— Не искам да се налага да се връщам пак. Знаеш кой съм. Пусни ни.

Червенокоското въздъхна.

— Добре, влизайте. Но трябва да побързате.

Той застана встрани.

Аз прекрачих първи. Изабел ме последва. Мъжът се провикна след нас да не пипаме нищо.

— Бъдете много внимателни — предупреди ни. — Посетителите не се покриват от никакви застраховки. — Думите му отекнаха през сградата. — И не правете снимки!

Обърнах се. Той бе разперил ръце, за да спре Шимон на входа:

— А на теб искам да кажа нещо...

— Разгледайте наоколо — подвикна Шимон. — Ще ви настигна.

Бяхме вътре. Той бе успял. Някъде отдолу долиташе приглушено тупкане. Едно стълбище ни приканваше от другата страна на голямата прашна стая, в която се намирахме. Част от него водеше надолу, другата продължаваше нагоре. А описанието на стаята като прашна би било меко казано. Беше прашно като в пясъчен ров. Във всеки ъгъл имаше купчини от пясък и паяжини, както и дебел слой пясък по пода с улей и следи от ботуши. Близо до стълбите също имаше камара пръст, сякаш част от нея бе сметена надолу от горните стаи.

Дали къщата бе изоставена от десетилетия? Със сигурност изглеждаше така.

Заслизахме по стълбите.

Стаята под нас беше по-тъмна, пълна с паяжини. Нямахме повече стълби надолу, само една дупка в пода, широка около метър. От дупката струеше светлина. Тупкацията звук идваше отвътре. Аз се надвесих над отвора. Изабел беше зад мен. Вече не чувах гласовете на червенокоското и Шимон. Чувах други гласове, европейски. Някой питаше нещо на немски там долу. Гласът, който му отвърна, също говореше на немски. Кой, по дяволите, участваше в тези разкопки?

В дупката се спускаше лъскава стоманена стълба. Аз я хванах и стъпих на нея.

— Мисля, че това е един от случаите, в които не важи изразът „Първо дамите“.

Погледнах надолу.

Видях лъскаво оборудване, портативен генератор и няколко бели херметически пластмасови сандъка върху каменния под. Имаше друга дупка с подобна големина и в пода под нас.

— Не е нужно да слизаш, ако не искаш.

— Защо не се опиташ да ме спреш? — предизвика ме Изабел.

Не можах да измисля учтив отговор.

В дъното на стълбата се усещаше тежкия въздух. Генераторът работеше, а една червена тръба, дебела около два сантиметра, излизаше от него и влизаше долу в следващата дупка. По устните ми полепнаха песъчинки. Стените на това ниво бяха от древни квадратни каменни блокове. Върху тях нямаше мазилка, както по стените горе.

Вече не долиташе немска реч. Хората долу вероятно бяха чули идването ни.

Огледах се. В един ъгъл стърчеше висока до коляно купчина от начупена, избледняла древна дървесина. Стаята бе с различна форма от тези горе. Гледаше към различна посока, диагонално на горната, сякаш сградата, от която беше част, бе имала друго изложение. От помпата се носеше миризма на масло. А шумът от нея бе доста по-висок сега, когато я приближихме.

Дупката, която водеше по-надолу, се намираше в отсрещния ъгъл. Този път там се виждаше началото на истинско стълбище към долното помещение. Вече се намирахме доста под нивото на улицата. Имаше вдадена врата близо до стълбите, тотално блокирана от купчина каменни блокове. Те изглеждаха така, сякаш стояха там от дълго време. Накъде водеше тази врата? Защо бе заприщена отвътре?

Тук долу температурата бе висока. По челото ми започна да се стича пот. Ризата ми също все повече се навлажняваше. После се появи нечие лице, което надникна над незащитеното стълбище.

Изражението му беше ядосано.

Хенри Моулъм извади торбичката чай от тънката си бяла пластмасова чаша и я пусна в зацапаното пластмасово кошче за боклук. Работата в Службите за сигурност не бе толкова бляскава, колкото я изкарваха по филмите.

Той занесе следобедния си чай на бюрото. Трябваше да прочете доклад, отворен на един от двата му по-малки странични екрана. Докладът беше в защитен PDF формат — документ, който не можеше да се разпечатва или запазва и до който бе получил достъп чрез паролата си. Той можеше да се чете само върху екрана, а информацията за периода от време, в който стоеше отворен, и от кого се четеше, се записваше като част от метаданните на документа.

Докладът представяше последната оценка при евентуална война между Израел/САЩ и Иран/вероятно и Египет и някои други страни, в зависимост от това кои арабски правителства са били въввлечени с цел да докажат ислямската си вяра.

Съдържанието му беше недвусмислено.

Въздействието на подобен военен сблъсък върху хората и икономиката би било по-голямо в сравнение с всеки конфликт от Втората световна война насам. Иран сега беше регионална сила и имаше 545 000 редовни войници, както и резервна армия от 650 000 мъже. Това щеше да е най-голямата и най-напредналата военна сила, с която Израел някога се е сражавал. Израел имаше активна отбрана от 187 000 души и резерва от 565 000. Населението му беше 7.8 милиона, а на Иран — 78 милиона.

Предвижданията за жертвите се основаваха на редица възможни военни сценарии. Дори според най-оптимистичните от тях смъртността в региона би била неприемлива за която и да е от страните участнички, ако информацията някога излезеше на бял свят.

Втората половина на документа разглеждаше подробно степента на дългосрочно човешко унищожение в случай на размяна на ограничени ядрени атаки. Включваше също подробности от

израелския ядрен арсенал и оценка на ограничените ирански ядрени възможности, с които понастоящем се смяташе, че разполагат.

На Хенри му бе позволено да види документа само защото новият протокол за наблюдение от разстояние му позволяваше да следи определени граждани на Обединеното кралство извън него, вместо да предаде следенето им на МИ6 — клонът на Британските служби за сигурност, занимаващ се с външни заплахи.

Ситуацията, свързана с доктор Сюзън Хънтър, която бе от британските граждани, които той следеше, и напрежението в Израел, където тя бе видяна за последно, му налагаше да е запознат с актуалните новини за тази страна. Ала това ставаше само в рамките на неговото ниво на разрешен достъп до секретна информация.

Сега трябваше само да направи оценка на сведенията и да реши как да се действа по отношение на ситуацията със Сюзън Хънтър.

Докладът, който бе прочел преди документа с военния сценарий, беше точката, по която щеше да му се наложи да вземе оперативно решение.

В доклада се твърдеше, че проследяването на данните за писмото от първия халиф на исляма по отношение на съдбата на Йерусалим е стигнало до едно изявление на Макс Кайзер. А археологът беше загинал предишната седмица, скоро след като бе дал интервю на журналист, работещ за египетски вестник.

Статията с интервюто бе излязла на арабски в Кайро едва преди ден. Също толкова време бе отнело на преводаческата фирма да го определи като приоритетно и да го преведе.

В този материал не се споменава за смъртта на Кайзер. Репортерът вероятно не си бе направил труда да го преработи, ако изобщо бе узнал за убийството на Макс.

Хенри трябваше да обмисли връзката между тази статия и смъртта на Кайзер. Но защо някакви ислямисти ще искат да го убият? Писмото беше в техен интерес.

И как всичко това се връзваше с доктор Хънтър?

Мъжът имаше зализана назад сребристосива коса и голямо бледо лице. Той носеше очила със златни рамки и изглеждаше петдесет и няколко годишен.

— Хей, кой си ти? — попита с немски акцент.

— Тук сме, за да огледаме разкопките. Бях колега на Макс Кайзер. Казвам се Шон Раян, от Института за приложни изследвания в Оксфорд. Това е колежката ми Изабел Шарп. След малко тук ще слезе и един професор от Еврейския университет. Той е дал препоръки на Макс, за да участва в разкопките.

Мъжът разтри челото си.

— Очаквахме, че някой може да дойде след случилото се с Макс. Всички бяхме шокирани. Аз съм Дитер Ментол от Дюселдорфския университет. Колегата ми Валтер Шлайбел е долу.

Слязохме след него по стълбите. Подът под нас представляваше съвсем различна гледка. Стените бяха покрити с жълтееща мазилка. На едната стена имаше избледнели стенописи на облечени с тоги хора в стилизирани пози — от онези, които биха могли да се видят в Помпей.

Почувствах прилив на вълнение. Това беше нещо истинско — стая, която е била използвана преди почти две хиляди години. Тук можеше да са влизали съвременници на Исус Христос и Цезар.

В стените имаше ниши, където можеха да се сложат бюстове. А подът беше по-бял от този горе, както и по-гладък. Изглеждаше като направен от пясъчник, подобен на използвания в други части на сградата, но добит от различна, по-висококачествена кариера.

Друг мъж с немска физиономия, на същата възраст като Дитер и облечен със същите бледожълтеникави панталони и риза в съответстващ цвят, стоеше до отсрещната стена с ръце на бедрата си. Той кимна отмерено, като слязохме.

Запознахме се и се здрависахме. Дадох им картата си. Всеки от двамата я разгледа. Казах им, че колегата им горе ни бе позволил да огледаме набързо. Те се спогледаха, след което вдигнаха рамене.

— Това тук е наистина изключително — признах.

— Да, така си е. Смятаме, че е от първи век — обясни Дитер. — От края на епохата на Ирод. Всичко сочи натам. Ще изнесем доклад за откритието, разбира се, и ще включим анализи с радиовъглеродно датиране, за да подкрепим преценката си. Те ще докажат всичко със сигурност.

— От „Хистъри Чанъл“ ще ви поръчат да направите цяла поредица.

Той сви рамене, сякаш му беше все едно.

— Колко стаи като тази сте разкрили?

— Само тази и другата долу.

Имаше още една дупка, нащърбена, точно в отсрещния край. До нея беше метнато синьо найлоново покривало и няколко ролки широко черно тиксо. С тях дупката ли покриваха?

— Боите ли се от замърсяване?

— Да, най-вече от влага. Стаите дълго време са били херметически запечатани. Влагата навлиза вечерно време, когато температурата на въздуха горе спадне. Запечатваме по-долния етаж възможно най-плътно. Елате да погледнете. — Той гореше от желание да ни покаже находката си.

До дупката имаше две купчини от прозрачни пластмасови кутии. Всичките бяха широки около тридесет и високи петнадесетина сантиметра. Някои от тях, в купчината отляво, съдържаха разни неща — късчета пергамент, парчета дърво, парче мрамор. Всяка кутия бе номерирана. Надникнах долу в дупката. Гледката, която ме посрещна, беше необикновена.

Приличаше на древна яма за смет, в която хората са изхвърлили съдържанието на няколко сгради. Имаше парчета дърво, които стърчаха изпод бъркотията, подобно на побелели кости в древна костница.

Някои от дървените останки изглеждаха като дъски от лавици, в други бяха издълбани сложни фигури. Виждах също и много свитъци — някои бяха смачкани, други представляваха само фрагменти, но повечето бяха цели. Сред останките се забелязваха и отломки от зидария, отчупени парчета от мебели. Цялата тази маса покриваше напълно пода долу. Дори не можех да преценя колко дълбока бе камарата от антични боклуци.

Надолу водеше лъскава стоманена стълба. Протегнах се да я хвана.

— Не искаме никой друг да слиза там — спря ме Дитер бързо. — Имахме проблем преди няколко седмици. Смятаме, че безопасността ни бе нарушена.

Той се придвижи към мен и постави широката си ръка върху купчината кутии.

— Знаете, че като обучени археолози трябва да се уверим, че всички находки са правилно записани. Всеки предмет е нужно да се идентифицира и да се снима в първоначалната си позиция, преди да бъде преместен. — Той звучеше така, сякаш ми изнасяше лекция и бе още на първия си диапозитив.

— Докъде сте стигнали с всичко това? — попита Изабел.

— Точно сега подбираме проби за изследване. — Той погледна към колегата си, а после пак към Изабел. — Очакваме, че израелските власти ще поемат обекта, след като им представим находките си. Те ще организират преместването на артефактите на части, за да се съхранят всякакви отпечатъци и органични останки. Ако обектът е това, което си мислим, че е, ще има много години работа тук. Ние само го отворихме.

В гласа му се долови задоволство от тази идея. Ала колегата му не изглеждаше толкова щастлив.

— Подадохме молба да удължат разрешителното ни, разбира се. Но е трудно да се каже какво ще се случи, след като Макс бе убит и заради всичко, което става там горе. — Той посочи към тавана.

Не тръгнах да споря с него. Бях изумен от изобилието на античен материал под мен.

— Как мислите, защо всички тези неща долу са така разбъркани? — обади се Шимон. Той бе слязъл по стълбите, докато Дитер говореше.

— Имаме теория, ако искате да я чуете — предложи Валтер.

— Разбира се.

Челото ми гореше, чувствах кожата си опъната. Със сигурност тук долу беше достатъчно топло и сухо, за да се съхрани всичко. При съхранението на археологически находки, особено ако са органични съединения, се допуска 3% колебание в относителната влажност в сравнение с условията, в които е бил намерен предметът.

Това беше минимално количество, като се имаше предвид, че дневните колебания на нивото на земята тук стигаха вероятно до 30% по това време на годината. Консервирането на находки беше една от специалностите на Сюзън Хънтър. Загова ли тя бе дошла тук?

— Смятаме, че повечето от материала е бил в тази стая или наблизо, преди някой да захвърли всичко тук долу. Необичайно е да се намери стая, пълна с материал по този начин, но мислим, че знаем причината. През 66 г. сл. Хр., група зилоти^[1] — екстремисти, наречени сикарии — завзели тази част от града. Те били забавна компания. Обикновено отивали на форума и намушквали преминаващите римляни. Опитвали се да ги изпъдят всичките. Накрая обаче успели да изпъдят само войските на Ирод Агрипа^[2]. По онова време римските длъжностни лица може би са се укривали в тази къща и в други като нея. Вероятно са хвърляли рафтове със свитъци долу в тази стая, за да си освободят повече пространство за живеене, докато са чакали да ги спасят.

Можех да видя останките от рафтове там долу.

— Вероятно са се опитали да избягат през нощта след това. Ако попаднали в ръцете на патрулите от зилоти, всички без съмнение щели да останат с прерязани гърла. Нещата не са били розови през есента на шестдесет и шеста година...

— Защо всичко това не е било намерено после? — учуди се Шимон.

— След няколко години тази част от града отново била завладяна от Тит, когато той потушил Голямото еврейско въстание — обясни Дитер. Тонът му стана по-уверен, докато говореше. — Тогава сградата над нас вероятно е била унищожена, превърната в отломки. Тит заповядал всяка постройка в този град да бъде срутена до основи. И заповедта му била изпълнена, при това бързо. Не оставили неразрушена нито една арка или покрив. Когато по-късно строителите се заели на работа, те използвали отломките на пода като основа. Не са си правили труда да копаят, за да търсят какво има отдолу. Те най-вероятно са били римски слуги, на които е било наредено да построят нови сгради според новия градоустройствен план.

— Всичко това звучи правдоподобно — отбеляза Изабел. — Но съм изумена, че тези стаи никога не са били разкрити през цялото това време оттогава. Говорим за почти две хиляди години.

— Голяма част от града била изоставена в руини в продължение на десетилетия след Голямото еврейско въстание, а не само за няколко години. Това било ключово събитие в еврейската история. Градът бил умишлено обезлюден. Бил е построен наново през 130 година от Адриан^[3] според абсолютно различен градоустройствен план. — Той посочи към тавана над нас. — Тази част от града стояла изоставена още дълго време след това. В продължение на векове строителните работи са били забранени в еврейските райони на Йерусалим.

— Как са избягали хората, които са били тук долу? — попитах.

Дитер посочи към малка дупка в едната стена. Точно зад нея имаше стена от прашни отломки, но отворът можеше да е бил използван за бягство в друга сграда, преди и тя да бъде срината.

— А коя е най-добрата ви находка? — Приблжих се към кутиите, коленичих на земята, заразглеждах ги.

— Добър въпрос — отбеляза Валтер. Той се поколеба и погледна към Дитер.

— Това е една от по-добрите находки — съобщи Дитер, като ми подаде една от пластмасовите кутии, оставена отделно от другите. Единственото нещо вътре беше парче триъгълен мрамор, голямо колкото педя. Изглеждаше като надпис, който може да е седял над някоя древна лавица. Написаното беше с римски букви. Мраморът бе счупен — наполовина, както ми се стори, — но втората част от надписа се видя, щом помръднах кутията така, че жълтата крушка, завързана над главите ни, светна директно върху находката.

Пишеше..._ PILATUS_.

— Смятате, че е пишело „Пилат Понтийски“ ли? — Поднесох го напред към Изабел, за да го разгледа.

Валтер кимна оживено.

— Латинският е същият като на намерения надпис в Кесария.

— Значи сте открили материал от времето на Пилат Понтийски — обяви Шимон. — Кой знае какво друго има още... Като например плановете за Храма на Ирод.

— Или квитанция от сватбения пир в Кана — добавих.

Отгоре проехтя вик.

— Кой е там долу? — Този, който крещеше, имаше американски акцент.

Атмосферата в стаята се промени за секунда, все едно мъжът беше изкомандвал „огън“. Дватама ни немски приятели се спогледаха, сякаш бяха разкрити. След малко шумно трополене се разнесе над нас.

Валтер се протегна, взе кутията от ръцете ми и я сложи на мястото ѝ. Аз се отдръпнах от дупката и стълбата.

Някой слизаше долу. Ако се съдеше по шума, не беше само един човек. След малко на стълбите изникнаха нозе, облечени в зелени военни крачоли. Появиха се двама късо подстригани мъже — поне два метра високи и достатъчно едри, за да играят в защитата на „Ню Йорк Джетс“^[4]. Те застанаха близо до нас, като охранители, които ни бяха хванали, че сме влезли без разрешение.

След тях слезе и трети американец, по-възрастен, с бяла коса и буйна бяла брада. Той държеше голяма бяла кърпа в ръката си и взе да бърше челото си пред нас.

— Как, по дяволите, влязохте? Изобщо не е редно да сте тук долу. Това е затворен обект. — Той застана пред мен, заби показалец в гърдите ми.

Аз го пернах и той отдръпна ръка.

— А вие кой сте? — попитах.

Дватама му приятели застанаха от двете му страни.

— Онова момче горе е направило сериозна грешка, като ви е пуснало тук само заради една препоръка. В нарушение сте. Трябва да си тръгнете сега. — Той се обърна към Дитер: — Не си ги пускал по-надолу, нали?

— Не — отвърна Дитер. — В никакъв случай. — Той прозвуча достатъчно почтително, за да предположи веднага, че по-възрастният американец е негов шеф.

— Да не би да не съм чул, като се представихте? — обадох се аз. — Ще ни дадете ли някакво обяснение защо се налага да ви слушаме?

— Не е нужно да знаете кой съм. Това, което трябва да направите, е да напуснете веднага този обект. — Лицето му стана издуто и мораво на места, все едно всеки миг щеше да се пръсне.

— Ще припадна, ако вземате всичко толкова сериозно — подметна Изабел.

— Този обект е извън вашата компетенция — заяви той. — Откритието му е божествено провидение. Не бива да сте тук.

— Надявам се целият свят да разбере какво има на това място — отбеляза Изабел.

Видях, че той не оцени забележката ѝ. Лицето му стана още помораво.

— Качете ги горе — нареди и се насочи към стълбите.

— Кой е този? — обърнах се към Дитер.

— Пастор Стевсън. Той спонсорира тези разкопки — обясни Валтер.

— Е, ние и без това си тръгнахме — рекох. — Приключихме обиколката си. Видяхме всичко, което искахме, благодаря. — Наблегнах на думата *всичко*.

Късо подстриганият тип до Изабел настръхна, като че ли се канеше да я хване. Направих две крачки напред и замагнах с ръка помежду им, сякаш свалях паяжина между тях.

— Тръгваме — казах. — Гледай да не докоснеш някой от нас, освен ако не искаш да се озовеш по задник сред боклуците — заканих се аз и кимнах към дупката в пода, недалеч от мястото, където стоеше мъжът.

— Изчезвайте тогава — обади се другият младеж. — И по-живо.

— Не са ли ви учили на обноски? — попитах.

Той ме изгледа с ярост.

Поехме нагоре по стълбите. Изабел и Шимон се качваха пред мен. Понеже не се движехме достатъчно бързо, колкото искаха от нас, бях сбутан два пъти в гърба, но след като извъртях ядно лакътя си, това не се повтори.

Горе мъжът, който ни пусна, стоеше смутено до вратата към улицата.

Той я отвори. Край нас вече не падаха камъчета, а камъни. Не чак толкова много, но достатъчно, за да не ти се иска да стоиш на улицата и да обсъждаш времето.

— Ооох! — изстена Изабел, щом портата се захлопна с трясък зад нас.

Един камък я бе уцелил по прасеца. Дънките ѝ бяха скъсани и изцапани с кръв. Вдигнах ръка, за да я предпазя, макар че не беше кой знае каква защита.

— Трябва да минем зад ъгъла — каза Шимон, — за да отидете да я прегледат.

— Къде е най-близката болница? — попитах полицаия, който отвори бариерата да ни пусне.

— Идете в „Бикур Холим“ — обясни той. — Имат добра спешна помощ и се намира наблизко. — После извърна поглед. Безизразното му лице показваше, че е виждал много по-лоши неща от драскотината на Изабел.

Тръгнахме обратно към портата Яфа и стигнахме до пиацата за таксите, където се сбогувахме с Шимон.

— Всяко такси ще ви откара дотам — рече той. — Обадете ми се, ако имате нужда от още помощ.

След десет минути ни спряха отвън пред болницата. Беше 15.55 часът, вторник. Бяхме в града само от два дни, а приятелката ми вече беше ранена...

Мястото беше оживено. По-старата част на сградата беше във викториански стил, изградена от избледнял, с вид на глазура, пясъчник. Имаше заострени сводести прозорци и балкон на първия етаж, откъдето бе възможно царски особи от епохата на Едуард да са махали на тълпите, дошли да ги видят. Балконът едва ли вече се използваше с тази цел.

Държах Изабел за ръка, докато сестрата почисти крака ѝ в модерното спешно отделение. Чакахме само двадесет минути, макар чакалнята да бе пълна, което говореше добре за израелската система на здравеопазване. Кабинката за преглед, в която се намирахме, беше толкова съвременна, колкото и в Лондон.

— Няма да им дам да ме задържат — заяви Изабел с решително изражение, докато чакахме сестрата да се върне.

Чуваше се шумно жужене от синьо-сивата апаратура до нас и от осветлението. Забелязах, че болницата обслужва удивително разнообразие от пациенти. Имаше араби, православни евреи с къдрици, светски евреи, френски туристи, две изключително слаби жени с вид на етиопки и една едра блондинка от Централна Европа.

И това виждах само в участъка около нас. Сигурно, ако погледнех по-нататък, щях да попадна и на други екземпляри.

Сестрата, която се занимаваше с Изабел, беше дребна бледа жена с къса руса коса. Тя бе привлекателна, макар и не колкото приятелката ми.

След като се върна, сестрата съобщи на Изабел, че трябва да ѝ поставят инжекция против тетанус. Тя обаче отказа, понеже ѝ бяха били такава само преди шест месеца.

Сестрата пак излезе. Щеше да доведе доктор да прегледа Изабел, преди да я пуснат. Кушетката за преглед, върху която седеше тя, бе нагласена с изправена облегалка. Беше покрита с медицински хартиен чаршаф, целият нашарен с големи сини букви на иврит.

— Имаш късмет, че не е чак толкова лошо — отбелязах.

— Винаги ли трябва да гледаш откъм светлата страна? — Тя разтърка челото си.

— Значи предпочиташ да се оплаквам?

— Смяташ ли, че изчезването на Съюзън има нещо общо с тези разкопки? — попита Изабел.

— Възможно е. Кайзер винаги се е забърквал в странни каши, доколкото разбирам.

Изабел изпъна гръб.

— Не е нужно да си гений, за да напишеш името на Пилат Понтийски върху парче мрамор. Надявам се, че не си приел всичко за чиста монета — каза тя.

— Може да е автентично — изтъкнах. — Смятам, че Кайзер е помолил Съюзън да дойде тук, за да даде експертното си мнение за консервацията на находките в тази сграда. Може дори да я е завел долу, за да ѝ покаже какво правят.

— Вероятно е искал тя да потвърди, че мястото е толкова реално, колкото изглежда.

Изведнъж се чува високи гласове. Видях двама израелски полицаи, които крачеха към нас. За миг предположих, че те са се насочили към друг, към някой престъпник, който щеше да си получи заслуженото наказание, но грешах.

Погледите им бях отправени към нас.

— Вие ли сте Шон Раян? — попита по-едрият от двамата.

Те ни гледаха, както и всички останали наоколо. Бърборенето в помещението затихна на момента.

Всички очакваха отговора ми.

Дори апаратурата около нас сякаш бе замлъкнала. Чувах само кръвта, пулсираща в ушите ми...

Какво ставаше, по дяволите?

[1] Привърженици на обществено-политическо и религиозно есхатологично учение, възникнало през епохата на Макавеите през втората половина на I в. пр. Хр. като бунт срещу Римската империя. — Б.пр. ↑

[2] Цар на Юдея от 37 г. до смъртта си. — Б.пр. ↑

[3] Публий Елий Траян Адриан — римски император от 117 г. до 138 г. сл.Хр. — Б.пр. ↑

[4] Отбор по американски футбол. — Б.пр. ↑

Момичето се поклони ниско. Беше застанало на колене и челото ѝ почти докосна кремавия мраморен под. Косата ѝ и по-голямата част от лицето бяха покрити от стегнато черно фередже, което той забеляза, че е набраздено и завързано по начин, характерен за някои части на Судан. В къщата на баща му преди имаше слуги като тази девойка.

— Стани — нареди той.

Тя се подчини. Беше много слаба.

Имамът се усмихна. Напоследък не му се случваше често да го посещава сама млада жена. Къщата му, най-хубавата в целия квартал, беше в бедна част на Кайро, но не това ги отблъскваше да идват, а репутацията му.

— *As-salamu Aleikum*, Али Билах, учителю. Имам нужда от помощта ти. Съгреших Много съм изплашена. — Тя се поклони ниско.

Той не я подкани да седне на възглавниците наоколо. Нямаше да е правилно. Размърда големия си задник върху ниския диван, погледна я. Очертаваше се добър следобед.

Тя направи крачка напред, вдигна лице за момент. Зелените ѝ очи, които бяха всичко, което се виждаше от лицето ѝ, бяха ярки като скъпоценни камъни.

— Откъде си?

— От Джуба. — Момичето сведе глава под погледа му. Това бе истински знак за уважението ѝ.

Той се оказа прав за суданския ѝ произход.

— В какво си съгрешила?

Стаята беше топла. Капаците на прозорците бяха отворени и един квадрат от нашарена с прах слънчева светлина огряваше пода между тях. Ранното следобедно слънце означаваше, че няма да е нужно да се пали огъня в голямата черна печка долу в кухнята. Което също така означаваше, че той е сам в къщата. Съпругата му бе мъртва, ракът я бе отнел рано, но сестра ѝ идваше и приготвяше храна за вечеря през повечето дни, освен през някой случаен слънчев ден по това време на

годината като този, когато тя първо вземаше собствените си деца да ги разходи край Нил.

— Може ли да ви покажа?

Той кимна.

Следващите ѝ действия го накараха да се задъха. Тя се наведе, сграбчи полата на дългата си черна рокля и я вдигна до бедрото си, като я задържа с една ръка.

Краката ѝ бяха кафяви, слаби. Имаше синя татуировка на змия, увита около бедрото ѝ там, докдето би стигнал ластикът на чорап. Люспите ѝ бяха пурпурни, тъмнокафяви. Той никога не бе виждал подобно нещо.

— Съгрешила ли съм? — попита тя. Гласът ѝ трепереше.

Имамът затвори очи. Това момиче заслужаваше, без никакво съмнение, да бъде отървано от злото. След секунди ги отвори.

Последното, което видя, беше проблясъкът на острието.

А последното, което чу, беше бълбукането на кръвта от гърлото му, когато гласните му струни увиснаха безполезни...

— Да, аз съм Шон Раян. Какво става?

По-едрият от двамата полицаи държеше белезници. Те бяха лъскави и по-големи, отколкото си ги представях. Носеше тъмносиня риза с емблема във вид на щит върху всяко рамо, изобразяваща бяла Давидова звезда.

После той направи нещо, което никога преди не бях виждал, освен по телевизията. Застана пред мен, хвана с ръка китката ми и я закопча с белезниците, преди да мога да кажа нещо.

— Арестуван сте за влизане без разрешение в археологически обект с ограничен достъп и за нарушаване срока на туристическата ви виза.

Мисля, че в този момент неволно зяпнах от шока. Казват, че ченето ви увисва, когато се изненадате, и това е вярно — наистина е така...

Другото ченге говореше с един санитар, който се бе появил. Полицаят имаше оредяваща коса и жилаво телосложение, сякаш почти не се хранеше.

Изабел понечи да стане от кушетката, ала на него това не му хареса.

— Спрете, Изабел Шарп, не мърдайте! — извика той.

Странно, но затишието в отделението се превърна във внезапен шепот, сякаш рояк пчели бяха излезли от стените около нас.

— Просто се надигам от леглото — обясни учтиво Изабел.

Полицаят, който бе най-близо до нея, извади оръжието си и го насочи към лицето ѝ. Сърцето ми затупка. Какво очаквах да стане? Изабел да се самовзриви ли?

— Няма нужда от това — извиках.

— Ще следват инструкциите ни — нареди полицаят.

— Няма нужда да вадите оръжието си — говорех бавно, надявайки се да успокоя нещата. — Ние сме просто туристи, това е всичко.

Обърнах се към Изабел:

— Да правим каквото ни наредят. Това трябва да е някаква грешка. Сигурен съм, че ще се разберем.

Тя протегна напред китките си. След секунди ченгето щракна белезниците около тях. Изражението му ми подсказваше, че вероятно прекалявам с оптимизма си.

— Разбираме, че лечението ви тук е приключило и сте в състояние да си тръгнете — обърна се той към Изабел.

— Значи знаете повече от мен — изгледа го озадачено тя.

Можех да възразя, че докторът не го е казал лично на нея, но раната на крака ѝ беше относително лека и бе превързана с впечатляващ на вид лейкопласт в телесен цвят.

А аз бях прав за прекаления си оптимизъм. Те не бяха направили грешка и знаеха точно кого арестуват.

Отведоха ни до голям бетонен, приличащ на бункер полицейски участък. Той бе само на десет минути с кола от болницата, но нямаше представа в коя част на Йерусалим сме. Намираше се на главен път с ниски офиси, разположени зад дърветата наблизко.

Закараха ни дотам в бяла полицейска кола със сини ленти, без дръжки на задните врати и с частично затъмнени стъкла. Влязохме в подземен паркинг под управлението.

След като бяхме щателно претърсени в отделни стаи и преминахме през метални детектори, ни отведоха заедно надолу по един коридор без прозорци. Докато гледах пребледнялата Изабел, си представих как ни задържат задълго, без процес, и ни хвърлят в израелски затвор, без да знаем какво ще се случи.

После ни разделиха. Нямах представа защо ни събраха заедно само за да минем по коридора, но вероятно си имаха причина.

Може би се надявах, че като ме види, Изабел ще иска да говори с мен, но не стана така. Ако някой си въобразяваше, че тя е от плашливите, много грешеше.

Изхождайки от това, което ми бе разказвала за някои от приключенията си в Истанбул, преди да се запознаем, и от поведението ѝ по време на инциденти, в които бяхме участвали заедно, един арест нямаше вероятност да я изкара от релси.

Отне им два часа да сверят основната информация за нас: да потвърдят, че сме отседнали, където твърдахме; че бяхме тези, за които

се представяхме; че имахме самолетни билети за връщане; че бях един от основателите на Института за приложни изследвания в Оксфорд; и че имахме основателна причина да посетим обекта в Стария град...

Не бях особено притеснен по време на всичко това. По мое мнение не бяхме сторили нищо нередно. Всъщност се опитвахме да им помогнем в издирването на доктор Хънтър.

Отне им само още тридесет минути да решат да ни депортират. Биваше си я скоростта на израелското правосъдие. Беше точно обратното на това, което си представях.

С Изабел се срещнахме отново в една стая в дъното на полицейския участък. Предадоха ни и личните вещи от хотела. Това беше поредната изненада за мен тази нощ — сякаш бяха наясно какво ще ни се случи от момента, в който ни арестуваха.

Раниците ни също бяха професионално претърсени, обърнати наопаки. Не беше трудно да го разбере. Всяка извадена отвътре вещь бе прибрана на различно място. На тях очевидно им беше все едно дали ще узнаем какво са правили или не.

Добрата новина беше, че целият ни багаж от хотела е прибран в чантите ни. Нищо не липсваше. Бяха натъпкали вътре дори стария вестник от нощното шкафче.

Най-много обаче ме изненада решението им да ни депортират. Вярно е, че се набутахме на тези разкопки и може би бяхме нарушили няколко важни правила за достъпа до археологически обекти, но никога не съм си представял, че влезлите без разрешение в такъв обект ще се третират по този начин.

За тях също така нямаше значение, че бяхме заведени там от Шимон. Те отделно щяха да се заемат с него, както ни уведомиха. И имахме късмет, че не ни повдигнаха обвинение в престъпление.

— Не може да не сте запознати с важността на археологическите закони в Израел — изтъкна ченгето, докато ни обясняваше какво ще се случи с нас.

В края на краищата не повярвах на приказките им. Някой отгоре просто беше решил, че не сме добре дошли. Това беше. Бяхме история...

Дотук с надеждите ми да помогнем в намирането на Сюзън.

Следващата голяма изненада беше, че ни позволиха да изберем в кой град да бъдем депортирани. Помолиха ни да вземем това решение,

докато ни отвеждаха към международното летище „Бен Гурион“.

Пускаха сирената, когато попадахме в задръстване, така че пътуването ни отне само тридесет минути. Най-интересното нещо, което видях по пътя, беше дългата редица от военни автомобили, танкове върху ремаркета и странно изглеждащи камиони, дърпащи контейнери в пясъчен цвят, край които минахме — всички те отиваха към Йерусалим. Сигурно бяха към петдесет. Беше явно, че нещо друго ставаше тук...

По-дружелюбният от полицаите в колата ни съобщи, че в следващите няколко часа има полети за Лондон, Истанбул, Ню Йорк, Франкфурт и Атина.

Изабел ме смушка с лакът и се обърна към мен. На задната седалка на колата бяхме само двамата. Тя заговори на полицая отпред, докато ме гледаше.

— Ще вземем полета до Атина — заяви, дарявайки ме с тънка усмивчица, с която ме приканваше да не споря.

Реших да се съглася. А не биваше.

Надявах се Изабел да има план. Предполагах, че тя все още има достатъчно контакти в Лондон във Външно министерство, за да ни помогне по някакъв начин.

Когато стигнахме летището, получих поредния шок. Точно пред сградата на терминала стоеше и разговаряше по телефона едно от другарчетата на онзи стар белокос пастор от разкопките в Стария град. Беше шантаво съвпадение. Толкова шантаво, че предупредителните камбанки в главата зазвъняха оглушително...

Изглеждаше най-вероятно бързото ни отпътуване от Израел да е било ускорено от приятелчетата на този тип. Не ставаше въпрос само за това, че сме нарушили някакви правила.

Но защо бе толкова важно да напуснем страната, че чак да се налага да ни следят, докато го правим?

— Видя ли приятелчето си отвън? — подхвърлих на Изабел, докато чакахме да сканират багажа ни.

Тя дори не обърна глава, а само се усмихна. Когато минахме проверката за сигурност, попита полицаите дали може да отиде до една вестникарска будка наблизко. Те кимнаха. Тя купи екземпляр на „Йерусалим Поуст“. На първа страница се споменаваха за военна

мобилизация и че на всички запасни военни е било наредено да се явят в поделенията си.

След половин час, след като си купихме скъпи билети и минахме по бързата процедура през още две проверки, вече чакахме в сектора за заминаващи. Нашите полицаи седяха наблизко и ни държаха под око. Слава богу, не бяха настояли да ни сложат белезници. Защото, както ни обясниха, се бяхме съгласили да си тръгнем веднага и без да протестираме срещу заповедта за депортиране.

Дадоха да се разбере, че ако не сме се били съгласили, щели да ни задържат в затвора за няколко дни или може би дори десетина, в очакване на изслушването. И ако бяхме загубили, никога повече нямаше да ни бъде позволено да влезем в Израел. А сега можехме да се върнем, ако първо подадем молба до някое израелско посолство.

— Защо всъщност отиваме в Атина? — попитах, навеждайки се близо до нея.

Главите ни почти се докосваха.

— Шимон Маркус ми спомена нещо, докато ти беше в тоалетната в онзи фреш бар в Йерусалим. Сетих се, докато бях в полицейския участък.

— Какво ти каза той?

Тя заговори бързо:

— Той ми обясни, че Кайзер бил обсебен от Ибн Килис.

— Кой?

— Така си и мислех — отвърна тя. — Шимон каза, че той е бил Велик везир в Кайро, очевидно от еврейски произход, помогнал за основаването на династията Фатимиди през шестдесетте години на двадесети век. — Съобщи ми го така, сякаш се очакваше да разбирам защо тези факти са свързани със случващото се в момента.

— Е, и какво от това?

— Очевидно Кайзер е възнамерявал да отиде в Кайро тази седмица, за да посети Музея на антиките.

— Смяташ, че трябва да отидем там ли?

— Да. И ако искаме да отидем от Израел до Кайро със самолет, трябва да минем през Атина. Няма директни полети.

Египет присъстваше толкова често в новините не само през последните няколко години — заради цялата изкарана наяве драма

около Мубарак — но и напоследък, когато някои от промените там бяха започнали да оказват влияние.

Беше сряда следобед, когато самолетът ни за Египет излетя от Атина почти с един час закъснение. Полетът отне само час и половина и се забавихме още малко на терминал 3 на летището в Кайро, след като пристигнахме.

Трябваше да се наредим на една опашка да си купим виза, а после — на друга, за проверка на паспортите. Процесът изглеждаше безкраен. Докато чакахме, Изабел ми съобщи някои факти за Кайро. Той беше очевидно най-големият град между американските континенти и Индия, което включваше и Африка и цяла Европа.

Осемнадесетте му милиона жители живееха на едно от най-гъсто населените места на Земята, с гъстота на населението три пъти по-голяма от тази на Лондон. Пирамидите в Гиза се намираха в западните му покрайнини. А от повечето от хубавите му хотели, разположени на противоположния източен бряг на Нил, се откриваха изумителни гледки към пирамидите и към пустинята. Особено от по-високите им етажи.

Градът е бил римски, гръцки и после мюсюлмански, управляван от различни халифати, между които Умаяди, Фатимиди и Османци. Всеки бе оставил зад себе си своя отпечатък...

Апостол Петър написал първото си послание тук. Коптите — египетските християни, които отдавна бяха запазено малцинство в Египет, се придържаха към повечето от най-старите учения на Християнската църква.

Най-голямата библиотека в света също се намирала тук — през 80-те години на X век под управлението на Фатимидите. А те, според легендата, били сред най-толерантните секти в исляма, позволявайки на християните и евреите да участват напълно в държавните дела.

След Фатимидите дошъл Саладин, Великият везир на Кайро — мъжът, който отблъснал кръстоносците от Йерусалим.

Най-накрая минахме по реда си на опашката. Запътихме се направо към пиацата и се озовахме в едно ново такси с климатик. Придвижихме се бавно, но безметежно до хотел „Рамзес Хилтън“ на източния бряг на Нил, на десет минути пеша от известния, или по-точно скандалния, площад „Тахрир“. Там демонстрантите бяха свалили Мубарак и все още редовно се събираха на това място. Още по-близо

се намираше Музеят на антиките, който представляваше задължителната атракция на Кайро с постоянната си изложба на древни мумии и злато от епохата на фараоните.

— Отгоре може да се види Средиземно море — информира ни таксиметровият шофьор на колеблив английски, сочейки към върха на кулата на хотела.

Остави ни пред високата сграда, за която по-късно разбрах, че има тридесет и шест етажа.

Хотелът се намираше на оживено кръстовище и сред забързания трафик се чуваше постоянно свирене на клаксони. Във въздуха се усещаше и лека миризма на изгоряло, сякаш недалеч имаше пожари.

Регистрирахме се и се настанихме в двойна стая, но — за мое неудоволствие — с две единични легла. Изабел предположи, че са ни я дали, защото не бяхме женени. Помолих за друга с двойно легло, за да ѝ докажа, че греша. Обясниха ми, че няма свободни, понеже имало някакъв конгрес и стаите били резервирани.

Имахме късмет, че изобщо бяхме получили стая — така се изрази мъжът със сериозно изражение.

Избутах двете легла едно до друго. Изабел си взе душ първа и излезе в пухкав бял халат.

— Изглеждаш добре — отбелязах.

— Не се чувствам така. Стомахът ми се бунтува. — Тя застана до прозореца, гледайки навън към града. Часът бе 18.30. Беше тъмно и натовареният час пик изпълваше улиците под нас с ярките струи на светлините от фарове.

Тя изглеждаше замислена, сякаш пристигането ни тук я тревожеше.

— Ако искаш да се върнем в Лондон, кажи ми — рекох.

Изабел се обърна към мен, протегна ръка. Поех я.

— Не, заедно участваме в това. Ти имаш своите демони за прогонване, а аз ще ти помогна.

— Това прилича повече на разследване, отколкото на прогонване на демони — отбелязах.

Тя ме придърпа към себе си и каза:

— Мисля, че следваме правилната нишка.

Прегърнахме се, загледани в безкрайните светлини на автомобилите. Стори ми се, че се намираме в центъра на осветена

паяжина.

Докато бях под душа, тя си уговори среща с Марк Хедсел, бившия ѝ съпруг. Не мога да кажа, че горях от нетърпение отново да се срещнем с него.

Мина ми през ума да му намекна за начина, по който се бе отнасял с нея. Беше правил някои глупави неща, едно от които бе да я изостави в къща в Ирак, обстрелвана от въоръжени мъже. Чудех се защо е останала с него след това.

Когато излязох от банята, Изабел си бе сложила черна пола. Не беше къса, стигаше малко над коляното ѝ, но видът ѝ бе съвсем различен от черните или сини джинси, които обичайно носеше. Слагаше си грим пред огледалото.

— Изглеждаш добре — констатирах, докато бършех с хавлията косата си. — Заради Марк ли е?

— Не се прави на луд. Марк Хедсел е идиот, но може да ни помогне.

Тя ме измери с поглед.

— Ще бъдеш ли готов до десет минути?

— Толкова бързо?

— Тук се провежда някакво събитие, на което Марк ще ходи довечера. Ако искаме да го видим, трябва да побързаме. — Тя продължи да оправя грима си.

След десет минути бяхме в кръчмата „Шерлок Холмс“, една от забележителностите на хотела. Косата ми бе още влажна, а аз все още бях уморен от пътуването. След тридесет минути той още не се бе появил и ми стана мъчно за Изабел.

— Някога искало ли ти се е да го убиеш? — попитах, след като не за първи път отвърнах поглед от вратата, когато влезе поредният непознат гост.

— Много пъти. Ще пиеш ли още една бира?

Бутилката ми с египетска „Стела“ бе свършила. Изкушавах се от мисълта за още една студена бира.

Изведнъж писна аларма от зоната на фойето извън бара. Отначало беше само единичен звук, ала после зави и сирена. Станах и се огледах за изходите. Барманът беше заобиколил бара отпред и спускаше капациите. Сервитьорът, който ни бе обслужил, обикаляше бързо масите.

— Всички трябва да си тръгнат — каза той, като ни приближи.

Излязохме навън във фойето. Хората напускаха вкупом хотела. Не беше точно паника, но нещо доста подобно. Изабел спря, отвори чантата си, извади телефона си, потупа екрана. Някой й се обаждаше.

Тя вдигна ръка, за да ме спре да не тръгвам към главния вход, и след като свърши разговора си, заяви:

— Трябва да се качим до ресторанта на терасата. Той ни чака горе. — Прибра телефона в чантата си.

— Ами евакуацията? — посочих към хората, тичащи към изхода на хотела.

— Каза да не обръщаме внимание.

— Ти съгласна ли си?

— Винаги си е бил такъв — въздъхна тя. — Вероятно сам е пуснал алармата. Не бих се учудила.

Отправихме се към асансьорите.

Служителите от хотела стояха пред тях, не давайки на посетителите да ги използват. Изабел отиде до най-близкия служител, наведе се към него и му прошепна нещо. Той ни помахна чевръсто към единствения отворен асансьор, който бе точно зад него. Усмихна ми се, като приближих.

— Какво му каза? — попитах, щом асансьорът потегли нагоре.

— Ами това, че един от началниците на охраната е наредил веднага да се качим на терасата. — Тя отметна кичур коса от челото си. — Истината освобождава.

Ресторантът на терасата беше на втория етаж. Оттам имаше гледка към Нил и един широк бетонен мост, пренасящ над реката потоци от коли в двете посоки.

Заведението беше празно, с изключение на един по-възрастен сервитьор в черен костюм, който чистеше бюфета, като покриваше с капаци огромни сребърни плата.

В отсрещния край на помещението с нисък таван, застанал с гръб към стената, стоеше Марк Хедсел. Той ни помахна. Сервитьорът изобщо не ни удостои с поглед.

— Ама вие сте много точни — отбеляза Марк, докато сядохме. Той се здрависа с мен. Прегърна Изабел, която завъртя очи нагоре, щом я притисна.

— Вие вече сте обвързана двойка, нали? — поинтересува се Марк, след като му казахме, че сме долетели тук от Атина.

— Знаеш, че е така — отвърна Изабел, не скривайки изненадата си от въпроса му.

— Още от Истанбул — добавих. Отправих му фалшива усмивка.

— Как се чувстваш като безработна? — попита я той.

— Добре. Харесва ми да съм пак в Лондон.

— Напусна много млада — отбеляза мъжът с укорителна нотка в гласа.

— По-рано трябваше да го направя. — В размяната им на реплики се долавяше отчетлива острота.

— Накрая щеше да получиш каквото желаеш — каза ѝ той.

Тя не отговори. Марк се обърна към мен:

— Искаш ли вода?

Той посочи към една кана със сребърен капак, която стоеше в средата на масата. Налях една чаша на Изабел и една за себе си. Марк вече си бе сипал.

— Научи ли нещо за това, за което те попитах? — обади се Изабел.

Марк ме погледна и се усмихна. Харесваше му да се чувства нужен.

— Това е голяма услуга.

— Оценяваме я — усмихна му се и тя.

Той отвърна на усмивката ѝ. Исках да си тръгна. Нямахме нужда от този кретен. Марк се обърна към мен:

— Никога не мога да откажа на Изабел.

— Какво откри? — попита студено тя.

Той се вторачи в нея.

— Няма данни Макс Кайзер или Сюзън Хънтър да са идвали в Египет през изминалия месец. Ако са идвали, може да е станало само през граничния пункт на Таба^[1] горе, на Червено море. Но там напоследък имаше няколко злополуки. — Той изсумтя леко. — Всъщност повече от няколко злополуки.

— Нали знаеш, че е изчезнала? — отбелязах.

— Да, за съжаление.

— Смяташ ли, че израелците може да имат данни за напускането ѝ? — попита Изабел.

— Мога да попитам.

— Преди имаше връзки в Израелската имиграционна служба, нали? — продължи тя.

— Имаш много добра памет — изненада се той.

Тя се обърна към мен:

— Един от най-добрите приятели на Марк от Бристолския университет заема висок пост в Израелската имиграционна служба. Наистина висок. — Изабел вдигна ръка във въздуха, за да го опише нагледно.

Изражението му не издаваше нищо.

— Той с коя област се занимава напоследък? — поиска да узнае тя.

Марк не отговори.

— Все още ти е приятел, нали? — добави тя, имитирайки шокирана физиономия.

— Все още съм приятел с много хора, Изабел.

Глух звук изпълни стаята.

Аз скочих от мястото си. Две аларми зазвъняха.

— Какво става, по дяволите? — възкликнах.

— Не се доближавайте до прозорците — разпореди се Марк. — Освен ако не искате да умрете...

[1] Египетско курортно селище на залива Акаба на Червено море. Граничи с Израел. — Б.пр. ↑

Арап Анак затвори лаптопа си. Вилата беше обвита в мрак. Единственият шум, който чуваше, долиташе някъде отдалеч — беше на кола, идваща по пътя откъм долината. Той се заслуша, докато тя премина. Беше наел две местни жени да почистват вилата през изминалите няколко месеца, но преди две седмици ги освободи.

Предоставяше му се втори шанс да бъде записан в историята. Този път нямаше да прави грешки. Следваща възможност можеше и да няма.

Малцина притежаваха решителността и волята за действие, които имаше той. Знаеше го. Огромната част от хората се свираха на дъното като жаби, ако край тях заври и закипи. И не правеха нищо, за да се спасят от бавното си сваряване до смърт.

А сваряването до смърт беше тъкмо това, което се случваше...

Ислямът бе най-бързо разрастващата се религия в Европа. Кое не бяха завладели с меч, през следващите сто години щяха да завладеят чрез дефекта в теорията за мултикултурализма и сравнителната демография.

Колко дълго щяха да оставят исляма да се разраства в Европа? Докато проповедниците на всички онези либерални ценности от рода на *дай-да-се-разбираме* отново станеха малцинство, а правилата почнеха да се диктуват от изповядващите шериата?

Защото те несъмнено щяха да ги диктуват. Ислямът беше религия, която целеше да управлява, да се налага. И щом станеха мнозинство, щяха да използват демокрацията срещу нея самата. Разрешаването на бързото разрастване на исляма в Европа бе самоубийствено за западните ценности.

Но той, заедно с неколцина други, щяха да са антибиотикът. Те щяха да подсилят западната имунна система. И ако се наложеше да умират хора по пътя, така да бъде. Целта оправдаваше средствата. Трябваше да има жертви.

Сега той се радваше, че бяха притъпили сетивата му като малък. Това беше акт на благословия. Така го нарече дори свещеникът, който го извърши. Ала го нарани толкова жестоко, че в продължение на дни Арап не можеше да ходи и другите момчета му се присмиваха.

Но старият свещеник се оказа прав. Само няколко други благословии бяха по-мощни от тази. Онази зима, която беше първата му в пансиона, сърцето на Арап Анак бе разсечено. Последният, най-дълбок разрез му бе нанесен вечерта, в която го бяха хванали, след като бе избягал, а после се бе разплакал патетично по телефона пред баща си.

Полицаят, който го върна, го държеше за ухото и му се сопна да мълчи, когато момчето се опита да обясни какво му е направил свещеникът.

Баща му прекъсна разговора им, щом Арап Анак понечи да му разкаже какво се е случило.

Главният свещеник му заповяда да застане на колене до леглото си и да се моли за прошка. По-късно вечерта се върна с дебел кожен колан. Замъкна момчето от спалното помещение надолу по ледения коридор до параклиса. Първото, което направи там, бе силно да удари с юмрук Арап Анак по слепоочието. Толкова силно, че черепът му се разтресе като дрънчаща камбана.

— Това е, задето създаваш проблеми — обясни му той.

После го удари отново. Главата на Арап Анак се отметна рязко на другата страна. Един зъб му се откърти. Кръвта пълнеше устата му, докато му се наложи да я преглътне.

След това свещеникът започна да го пердаши с колана. Коженият ремък се мятеше с плющене във въздуха като жив.

Това беше първият от истинските побоища. Насилието беше разбило душата му, а костите и мозъкът му се бяха превърнали в желе...

Ремъкът се усещаше, все едно хвърляха горящи въглини по кожата му. Арап Анак преценяваше броя им по пъшканията, които издаваше, когато парещата болка се надигаше и утихваше.

Докато го удряше, свещеникът крещеше:

— Зло момче! Получаваш си заслуженото! Никой не ще те утеши, освен мен.

Когато побоят приключи, насилникът го принуди да прави други неща. По-лоши, отколкото някога бе правил. Безразличието на баща му бе дало на свещеника да разбере, че може да върши каквото си иска с момчето.

Арап Анак спря да плаче по-късно същата нощ. Оттогава никога повече не проля сълза. Нито за себе си, нито за някой друг. Но и рядко спеше както трябва оттогава. Той беше винаги на тръни, очакващ в полусън някой да дойде да го събуди.

Ала всичко това го направи силен.

А сега щеше да бъде и запомнен...

Също като този, който с действията си се бе нагърбил да спаси Запада от собствените му пагубни за него либерални недостатъци.

— Вероятно е контролирана експлозия. Намерили са някакъв механизъм в колата на заподозрян, паркирана на магистралата — обясни Марк.

Той посочи към прозорците в другия край на стаята. Те бяха почти напълно закрити от тежки завеси. Сервитьорът, който почистваше по-рано, сега стоеше до тях. Той ги дръпна плътно една до друга, след което открехна с пръсти един процеп и надникна.

— Има много фанатици, които не са доволни от ситуацията в Египет. Това място е идеална мишена, ако мразиш чужденци.

— Не мислех, че нещата са чак толкова лоши...

— Такива са. Само защото не се съобщава нищо за Египет в новините в шест, не означава, че всичко тук е чудесно.

— Значи напрежението се изостря, така ли? — попита Изабел.

Марк вдигна рамене.

— Изникнала е цяла тайфа нови играчи. — Той се наведе над масата, снижи гласа си. — Тази нова групичка ще причини големи вълни. Нарича се „Уейл Ал Кайра“ — Защитниците на победителите от Кайро. Ал Кайра е първоначалното име на Кайро.

— Никога не съм ги чувал — признах.

— Ще ги чуеш. Те убиха един имам, който проповядваше толерантност в някои от големите джамии в Кайро. Взривиха го пред джамията му.

— Прекрасно — отбеляза Изабел.

— Да, а вчера някой отишъл и отмъстил, като убил един от техните имами, на име Али Билах.

— Това никак не е добре — рекох.

Той се приведе още по-близо и прошепна:

— Само дето Али Билах си го заслужаваше. Той имаше лоша репутация. Бил е намерен с прерязано гърло, от край до край. А преди това наливаше масло в огъня... Няма да повярвате как призоваваше за война срещу Израел.

Изведнъж през стаята проехтяха звуци от поредица от експлозии. Едва не подскочих. Явно положението навън ставаше все по-сериозно.

Сервитьорът при завесите се обърна и ни помахна. Когато Марк вдигна ръката си, мъжът направи жест с палците надолу.

— Трябва да тръгваме — каза Марк.

Щом той млъкна, се чуха още гърмежи и прозорецът зад сервитьора се разтресе. При взрива стъклото се изсипа в завесата, издухвайки я към центъра на стаята. Пресегнах се, за да дръпна Изабел надолу.

Марк стана и също понечи да я защити. Реакцията му ме изненада повече от дъжда от потрошени стъкълца, които изтрополиха по пода.

В стаята нахлу хладен въздух. Сервитьорът пълзеше по обсипания със стъкла килим към нас. Марк бе извадил телефона си и натискаше копчетата.

Изабел се изправи и се насочи към сервитьора. Аз я последвах. Когато го приближихме, обувките ни захрущяха по стъклата. Имахме късмет, че бяхме в задната част на стаята. Тежките завеси бяха уловили повечето от отломките. Сега те бяха разпокъсани на места, но все още почти невредими. Поривът на вятъра ги развя. Те се люшнаха, сякаш всеки миг щяха да се свлекат. Замириса на барут и дим и зазвуча хор от автомобилни аларми.

Марк бе точно зад нас и говореше по телефона си.

— След две минути при изхода на кухнята — чух го да казва.

Стигнахме до сервитьора, който бе коленичил. Очите му бяха разширени от ужас, а лицето му беше покрито с малки разрези и кръв.

Наведох се, но не забелязах други наранявания.

— Можете ли да се движите? — попитах.

Знам, че ранените трябва да се поставят да легнат в странично положение, но стъклото на прозореца липсваше изцяло, а отдолу чувах виковете. Някой крещеше, че се задават въоръжени мъже.

Сервитьорът кимна. Очите му бяха ужасени. Погледът му се премести от лицето ми към Изабел. Той вероятно разчете шока ни, предизвикан от вида му, защото докосна лицето си. Пръстите му станаха влажни и червени като изцапани с боя.

Марк му каза нещо на арабски. Мъжът кимна. После ние с Изабел застанахме от двете му страни и с наша помощ той се изправи.

Не бе стабилен и продължаваше да извърща глава при виковете, отекващи отдолу. Ала докато прекосяхме стаята, увереността му нарасна и щом стигнахме до вратата, той вече вървеше почти без наша помощ. Марк бе измъкнал отнякъде една бяла салфетка и му я подаде.

При вида на кръвта по нея, когато избърса ръцете си, сервитьорът отново се стресна. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Когато стигнахме до асансьорите, той ни отблъсна:

— Вие вървете. Аз съм добре.

— Идваш с нас — заяви Марк. — Ще те оставим в болницата. — Тонът му беше категоричен. Нямаше да приеме никакви възражения.

Слязохме до приземния етаж. В асансьора все още звучеше арабска музика. Отправихме се по широк коридор с облицовани със сини плочки стени и свихме в една лъскава кухня. В задния ѝ край се забелязваше дебела стоманена врата. Тя се затръшна след нас. Единствените хора, които срещнахме, бяха двама-трима кухненски работници с униформи, които изглеждаха изплашени от появата ни.

Отвън чакаше черен джип с тъмни прозорци. Двигателят работеше, когато се качихме. На шофьорското място седеше една африканка, суданка или етиопка, със сплетена на плитки коса и зелени очи, които проблеснаха, когато тя се обърна да ме погледне. Беше слаба и около шията ѝ имаше черен воал, който леко покриваше косата ѝ отзад. Беше по-скоро символично в сравнение с плътните забрадки, които се срещаха в много мюсюлмански държави.

На волана се виждаше логото на автомобилната марка „Сперанца“. Изглеждаше като копие на BMW.

— Това е Зина — представи я Марк, щом се настанихме отзад.

Жената се обърна и ни изгледа сериозно. Имаше деликатни черти, но през тях прозираше твърдост. Тя се втренчи в мен малко по-дълго, отколкото бе учтиво, след което отмести поглед. Изабел се притисна плътно до мен. Сервитьорът бе от другата ѝ страна.

— Приятелка на Марк ли си? — попита Изабел, навеждайки се към Зина.

Африканката не отговори.

Марк каза нещо на арабски. Зина обърна колата и се насочи към един портал в чистата бяла стена, която ограждаше малкия двор зад хотела. До портала имаше четирима охранители, които надничаха навън. Всички бяха облечени в черно, имаха черни каски и

бронежилетки и носеха автоматични пистолети. Като се приближихме, те се обърнаха и насочиха оръжията си към нас.

Марк отвори прозореца си, махна им, каза нещо на пазача, който се приближи до джипа. Той натисна нещо в ръката си и портата се отвори с плъзгане. Охранителите заеха позиции зад нас, сякаш очакваха нападение.

Марк измърмори нещо на Зина. Останахме неподвижни за минута, портата пред нас бе отворена, а на улицата минаваха коли.

Какво чакаше той?

— Нещата тук се променят страшно бързо — осведоми ни Марк. — Това е второто нападение на голям хотел. Ако скоро не овладеят положението, нещата ще излязат извън контрол... Стоте години на прогрес ще отидат на вятъра.

Той се наведе към Зина. Този път заговори на английски:

— Дай малко напред. Можем да обърнем, ако някой почне да стреля по нас.

Зина подаде газ. Запълзахме напред, докато предницата на автомобила се показва извън портата. После спряхме. Един изцапан зелен хюндай и две черно-бели таксита профучаха пред нас. Едното от тях изсвири.

— Добре, давай! — каза Марк.

Придвижвахме се бавно през града. Навсякъде имаше опашки от коли.

Десет минути след напускането на хотела оставихме сервитьора в спешното отделение на една болница. Марк ни каза да останем в колата и със Зина влязоха вътре с него. Излязоха след няколко минути.

Марк се усмихваше, когато се върнаха.

— Ще се оправи — събщи, като се качи в колата. — Посолството ще се погрижи за медицинските такси. Съпругата му идва насам. За него ще е по-добре да не се мотаем повече наоколо...

— Сигурен ли си, че нещата ще са наред? — попита Изабел.

— Така смятам — отвърна Марк.

— Не си изгубил способността си да привличаш неприятности — отбеляза тя.

След десет минути бяхме на площад „Тахрир“. Нямаше демонстранти. Площадът се състоеше от голяма бетонна централна част с ниски храсти, където се съсредоточаваха шест улици. Имаше

отряд от двадесетина полицаи, стоящи в един ъгъл, край които минаваха хора.

— За утре има планирана демонстрация срещу Израел, но не се очаква да е толкова голяма като онази миналия вторник. — Марк се обърна към Зина: — Нали така?

Тя поклати глава.

— Не, по-голяма ще е — отвърна мрачно тя.

Марк ни погледна.

— Тук някои хора смятат, че отново могат да обединят страната, ако има война с Израел — осведоми ни той. — Независимо от изхода ѝ.

Зина изсвири няколко пъти с клаксона на едно такси, което ни засече. Движехме се на юг, успоредно на Нил, която се падаше от дясната ни страна, по обградена от високи палми улица. Беше пълно с камиони и коли.

Щом спряхме на един светофар, аз се загледах в пресичащите пешеходци. Смесицата беше невероятна: минаваха мъже, облечени по западна мода; мъже с бели тюрбани, много от тях с бради и други с кръгли бели каскети; жени с джинси и къси кожени якета; мюсюлманки, навлекли толкова катове черни одежди, че само очите им се виждаха...

След няколко минути пристигнахме в бар „Ритмо“ на хотел „Кайро Интерконтинентал“. Барът беше в стил „арабски ноци“ и се отличаваше с тежки фотьойли, ниски канапета и разпръснати щамповани възглавнички. Беше пълно с емигранти. На влизане преминахме през една проверка за сигурност: размахаха пред нас мигаща палка — детектор за метал.

— Няма ли вероятност това място също да бъде нападнато? — попита Изабел.

Марк посочи към матираните стъкла.

— В стъклото на всеки прозорец има вграден двоен слой стоманена мрежа. За да се счупи, трябва да се сложи бомба на перваза.

Той помълча няколко секунди, огледа се.

— Някой се опитва да нажежи обстановката тук. Има си причина, за да ударят „Хилтън“.

— И каква е тя? — поисках да узная.

Марк не отговори.

— Не смяташ, че египтяните ще са толкова глупави, за да атакуват Израел, нали? — обади се Изабел.

— Не бих заложил на обратното — отвърна Марк. — Тук отмениха всички отпуски в армията за следващите няколко седмици.

— Не е ли това само реакция на атаките? — попита Изабел.

Вместо да отговори, Марк помахна на една жена, която тъкмо бе влязла. Тя също му махаше развълнувано.

— Ако имаме късмет, няма да дойде насам — каза той.

Но тя дойде. Носеше черни обувки на висок ток, черен клин и бяла прилепнала блуза. Косата ѝ бе скупчена на върха на главата ѝ. Изражението ѝ бе дружелюбно.

— Здравей, Марк! — поздрави тя с писклив акцент. — Нови приятели ли си си намерил?

Мъжът ѝ се усмихна подигравателно:

— Какво става, Ким? Пак освежаваш международните си връзки сам-сама?

Ким седна. По-точно — се стовари. Пусна до масата двете пазарски чанти, които носеше, и ми се усмихна. После погледна към Изабел.

— Няма ли да ни запознаеш?

Марк ни представи. Ким бе дошла тук със съпруга си, който работеше в петролната рафинерия МИАСА в Кайро. За пръв път беше в Близкия изток.

Разказахме ѝ за обстрела на ресторанта в „Хилтън“. Тя замълча шокирана. После смени темата и започна да се оплаква, че е била оставена сама в Кайро. Не ѝ завиждах, задето се опитваше да постигне успех тук.

Погледнах пазарските ѝ чанти. Едната беше черна, пластмасова и отстрани се виждаше логото на „Хан ел Халили“^[1], написано в арабски стил със завъртулки. Другата беше от Египетския музей и бе направена от дебела кафява хартия.

— На пазар ли си била? — поинтересувах се аз, когато тя спря да говори.

Ким кимна.

— Този пазар „Халили“ е направо невероятен — призна тя. — Все едно е излязъл от приказката за Али Баба и четиридесетте разбойници. Прекрасен е, просто прекрасен.

Марк се вторачи в нея. Лицето му изразяваше надежда, че тя скоро ще си тръгне.

— Какво си взе от музея? — любопитствах.

— Предимно болки в краката — засмя се тя. — Само на опашката за изложбата на Тутанкамон чаках един час. — Ким проследи погледа ми към чантата ѝ. — Съпругът ми ме помоли да му взема разни справочници, но се съмнявам, че купих точно каквото трябва — поклати глава тя.

— Може ли да им хвърля едно око? — попитах.

Египетският музей не беше далеч — падаше се зад площад „Тахрир“ близо до хотела ни. И макар че в Кайро бе открит нов и посъвременен музей, този все още съдържаше невероятна колекция материали от епохата на фараоните, както и римски, гръцки и ислямски артефакти.

— Гледай ги колкото си искаш — разреши ми тя.

После попита Изабел какво правим тук. Докато приятелката ми ѝ отговаряше, измисляйки си някаква история за разглеждане на забележителности, аз извадих голямата книга с твърди корици, която бях забелязал. Тя се наричаше „Скритите съкровища на Египетския музей“.

— Тази голямата не биваше да я купувам — заяви Ким, посочвайки книгата.

Сложих я на масата, за да може всички да ѝ се възхитим.

— Изглежда невероятно! — възкликна Изабел. Тя се протегна, разгърна една страница, после още една... Наблюдавахме я как разлистваше.

— По-добре да тръгвам — каза Ким и помахна на един мъж на бара. Той ѝ отвърна със същия жест.

Докато страниците се отмятаха, ме обзе странно чувство.

— Спри.

— Какво? — попита Изабел и ръката ѝ застина.

— Дай да видя — настоях.

Отгърнах няколко страници назад. Не намерих каквото търсех. Дали си бях въобразил? Понечих да върна книгата на Ким, когато съзрях няколко фотографии на древни парчета папируси. Повечето бяха само малки фрагменти с назъбени краища. Някои бяха

миниатюрни. На едно от по-големите бяха изписани два интересни йероглифа.

Долният йероглиф изобразяваше квадрат със стрелка вътре в него, сочеща нагоре. В книгата, която бяхме открили в Истанбул, имаше същия символ, около който бяха възникнали толкова много въпроси.

Над йероглифа имаше изобразени два триъгълника, обърнати един към друг, и още два под тях.

Ким протегна ръка към мен да й върна книгата. Аз се наведох, вгледах се в ситния надпис под фрагмента. Там пишеше:

Фрагмент от папирус, намерен през 1984 г. в разкопки близо до Черната пирамида (построена от цар Аменемхет III, епоха на Средното царство, 2055–1650 г. пр. Хр.) от Австрийския институт в Кайро. Долният йероглиф представлява Царицата на мрака. Горният йероглиф не е дешифриран. Единственият друг пример за тези йероглифи е от каменен надпис от извора Гихон в Йерусалим, който е бил ханаанейска провинция на Египет през епохата на Средното царство.

— Това е интересно — отбелязах. — Може ли да го снимам? — Ким поклати глава. Извадих телефона си и щракнах страницата с фрагментите от папирус.

— Какво толкова видя? — заинтересува се Марк. Поколебах се дали да обясня на какво бях попаднал...

Все пак беше само един йероглиф.

— Просто парче папирус с някакви йероглифи, познати на Шон. — Изабел посочи страницата и плъзна пръста си по йероглифите, сякаш всички те ме интересуваха.

Марк погледна отблизо.

— Преди няколко години работата ни беше свързана с йероглифи — обясних. — Занимавах се с новата теория за еволюцията им...

— Някои от тези йероглифи се срещат по надписи из целия Близък изток — изтъкна Изабел.

Марк се отдръпна от страницата, повдигна вежди.

— Знаете, че ханаанците са се занимавали с човешки жертвоприношения, нали? — Той погледна Изабел.

— И още как — съгласи се тя. — Опичали са собствените си деца до смърт. Били са много жестоки. Смятали са, че Ваал, техният демонски бог, е говорел чрез писъците на страдащите жертви, докато умирали.

Ким издаде звук на погнуса.

— Почитали са и богини — добави Изабел.

Ким се усмихна, сякаш Изабел току-що се бе застъпила за всички жени в света.

— Като тази Царица на мрака може би... — вметнах.

— Как се разбира какво означават тези символи? — попита Ким.

— Някои от тях са свързани със звездни знаци — отвърна Изабел. — Зорницата е Царицата на небето, така че Вечерницата вероятно е Царицата на мрака. Обикновено е нещо такова... Много е просто.

— Харесват ми тези астрологични работи — заяви Ким и прибра книгата.

Няколко минути след като тя си тръгна, Марк предложи да се преместим в един от ресторантите на хотела на горния етаж. Ние се съгласихме.

Не бях особено щастлив, че ще вечеряме с него, но още не бяхме разбрали всичко, което се надявахме да ни каже.

Докато чакахме да върнат кредитната му карта, той започна да говори за един футболен отбор от Кайро, който следял — „Замалек“. Слушах го как разказва подробности около последния им мач, на който бе присъствал. Тогава разбрах, че има и друга причина, поради която Изабел го беше зарязала, освен тази, че я беше изоставил в къща под обстрел. Той не даваше на никого да вметне и една думичка в неспирния му монолог.

Отидох да потърся тоалетните. Докато пресичах фойето, с изненада видях Зина да седи в един от кремавите кожени фотьойли. Защо не бе дошла в бара с нас? Мислех си, че си е тръгнала.

Минах покрай нея. Тя не даде вид, че ме е забелязала, докато почти не й се наврях в лицето.

Тогава вдигна поглед и ме повика с показалец и примамоваща усмивка...

[1] Открит пазар в Кайро — най-големият в Африка. — Б.пр. ↑

Сюзън Хънтър се събуди, надигна се. Каменната стена зад гърба ѝ беше твърда, леденостудена. Тя почувства всяка една от своите четиридесет и девет години. Образът, който изпълваше съзнанието ѝ от последния път, в който похитителят ѝ бе дошъл долу, се върна. Тя пак се опита да го отблъсне. Не беше лесно.

Започна да брои. Ден ли беше, или нощ?

Можеше да помирише студената си пот. Душеше я и вонята от тоалетната, която представляваше една дупка в земята, в арабски стил. Намираще се в малката стаичка в другия край на мазето. Тя притисна ръце към корема си, болеше я. И зъбите я боляха. А главата ѝ тежеше като камък върху раменете ѝ.

Болките в тялото ѝ не можеха да ѝ посочат колко дълго бе спала. Подсказваха ѝ само, че все още е затворничка, че още живее на купички с ориз и бутилки вода.

Спомни си как преди в Англия съпругът ѝ ѝ носеше топли напитки, ако беше болна, как на всеки час се качваше при нея, за да я провери. Копнежът да си бъде у дома, да види лицето му я завладя като глад.

После я обзе споменът за хотела ѝ, за усмихнатите момичета, които бяха сервирали закуската ѝ преди седмица. Едната я бе попитала за Кеймбриджкия университет.

Колко хубаво щеше да е, ако бе поговорила повече с нея, ако бе разбрала какво иска да учи. Можеха да обядват заедно, да станат приятелки.

Как беше възможно да се озове тук, чакайки този зъл мъж, чието идване означаваше, че ще получи малко светлина, храна или вода?

Тя опипа с ръце наоколо, за да провери дали нещо се е променило, както правеше всеки път, щом се събудеше.

Почувства единствено студения камък, който се простираше по стените на мазето край нея. Пространството беше голямо, може би девет на дванадесет метра, но в мрака изглеждаше тясно.

Тя пак започна леко да се полюшва. Никога преди не бе чувствала такава злоба край себе си. Дори от камъните на това място сякаш се процеждаше зло. И въздухът бе наситен с него. Не беше заради болката, която той вече ѝ бе причинил, или заради това, което бе видяла: образа, който нямаше да избледнее — онова изгаряне по горната част на дланта му... Понеже знаеше какво означава подобен белег.

Сюзън бе проучвала много древни документи. Беше ги датирала, тълкувала, класифицирала. Знаеше какво се твърди в някои от тях за предците ни.

Беше изследвала единствения открит някога папирус, описващ ханаанейско човешко жертвоприношение отпреди времето на Авраам. Описанието в този дълъг фрагмент на това как първосвещеникът изгаря собствената си ръка, за да изпита сам пламъка, който ще погълне жертвите му, да узнае по-добре какво ще почувстват те, се бе запечатало в съзнанието ѝ от деня, в който го бе прочела.

Но никога не бе очаквала самата тя да се сблъска с такова нещо.

Кой беше този негодник? И защо съживяваше зло, което би трябвало да е умряло преди хиляди години?

Тогава възникна и по-важният въпрос: Какви планове имаше той за нея?

И дали я чакаше това, от което се боеше...

— Здравсти, Зина, защо не дойде с нас да пийнем? — рекох.

Тя вдигна поглед към мен. Очите ѝ изглеждаха по-големи отпреди. Изражението ѝ беше приятелско.

— Не ходя по барове — отвърна. Протегна напред ръка, все едно искаше да се здрависаме. Но само отвори пръсти, сякаш ми пушна шепа въздух.

— Какво те води в Кайро, ефенди? — попита тя бавно, навеждайки се напред.

Лицето ѝ бе красиво, дори прекалено идеално в пропорциите си. Имаше нещо смуцаващо в нея.

— Търся една приятелка. — Това беше истината.

— Ако намериш приятели в Кайро — усмихна се тя, разкривайки ослепителни зъби, — можеш да умреш тук. Така казват. — Усмивката ѝ изстина.

Думите ѝ прозвучаха почти като заплаха. Лека тръпка пролази нагоре по гърба ми, сякаш оттам бе преминал паяк.

— Шон? — Беше гласът на Изабел.

Обърнах се. Тя вървеше към нас, вперила поглед в Зина, сякаш я изучаваше. И възкликна:

— О, и ти си била тук!...

Зина премести вниманието си върху нея. Кимна ѝ и попита:

— Познавате ли Кайро?

— Не — отвърна Изабел.

— Искате ли да ви покажа някои интересни места довечера? — предложи тя, гледайки към мен.

— Може би друг път — отклони поканата ѝ Изабел и постави ръка на рамото ми. — Марк ни чака.

— Трябва да тръгваме — извиних се на Зина.

Усмивката ѝ стана леко снизходителна.

— Какво, по дяволите, правиш? Защо разговаряш с нея? — попита Изабел, като влязохме в асансьора.

Досега не я бях виждал толкова ядосана.

— Просто се държах приятелски. Къде отиваме?

Тя ме погледа няколко секунди, после отвърна:

— На третия етаж, в италианския ресторант „Пане Вино“.

Качихме се до горе в мълчание.

Ресторантът беше на една тераса с изглед към Нил. Можех да разбера защо Мари го харесва. Беше с приглушено осветление, а масите бяха достатъчно раздалечени, така че човек да няма чувството, че го подслушват. Бледи жълти свещи в претенциозни железни лампи в отомански стил стояха на пода. Гледката към Нил беше поразителна. Далечният бряг на реката беше осветен от огърлици от улични лампи и светлини от жилищни блокове.

Един участък от тях угасна ненадейно, докато сервитьорът ни водеше през ресторанта към масата на Марк. Стори ми се, сякаш едно парче от картината пред нас бе премахнато.

Веднага щом седнахме, попитах Марк какво се е случило отгатак реката.

— Напоследък има много спирания на тока. Не е нищо особено. — Той се обърна да погледне тъмния участък. — Някой идиот вероятно се е опитал да краде електрически кабели. И сам се е изпържил... Напоследък има такива случаи.

Сякаш за потвърждение на думите му в притъмнелия участък се появиха проблясъци от ярка бяла светлина. Те бяха малки, но се отразяваха във водата и продължиха няколко секунди.

— Това стрелба ли беше? — попитах. — Тук е като Дивия запад. Марк вдигна рамене.

Проблясъците отново се появиха. Сега идваха от два източника. Хората в ресторанта сочеха нататък. Над тътена от трафика и кълтенето на автомобилни клаксони долавях и далечен пукот.

След малко светкавиците престанаха, внезапно, както и бяха започнали.

Шумът в ресторанта се усили, сякаш през всички ни бе преминала вълна на облекчение. Видях няколко човека да махат на сервитьорите, сякаш бяха решени да поръчват с обновена енергичност.

— Вземете си средиземноморска паста — препоръча Марк. — Всеки следобед доставят прясна риба от Александрия, направо от рибарските лодки, пристигнали същата сутрин.

Поръчах си пица пеперони.

Марк поклати ужасено глава. Беше седнал срещу Изабел, а аз бях до нея. През следващите няколко минути той започна да ме дразни като оса на пикник. Не само че не спираше да говори, но и думите му бяха насочени към Изабел.

Най-накрая успях и аз да се включа:

— Как местните наричат Кайро? Чел съм, че името Кайро е европейска измислица.

— Много от тях го наричат Миср, столицата, градът. Може би оттук произлиза и думата „мизерия“. Знаете ли, че петдесет процента от населението на Кайро е на линията на бедността?

Поклатих глава.

Той мушна пръст в бялата ленена салфетка.

— Мнозина тук твърдят, че нещата са били по-добре преди, по времето на Мубарак. Хората от най-долната прослойка в Кайро, които населяват „Мукатам Хилс“ на юг оттук, едва свързват двата края, ровейки в боклуците. Живеят по осем души в една стая при температури като във фурна през лятото... — Той млъкна за секунда и допълни: — И чакат хълма зад къщата им от кал да падне върху тях.

— Зина от коя част на града е? — Чудех се защо тя се мотае с Марк. Дали му беше гадже, или нещо му помагаше?

— Тя живее в Замалек, остров в Нил наблизо оттук. Но по произход е от Судан. В Замалек ѝ харесва. Там живеят богатите. Пълно е с модни бутици, бизнесмени и врачки с позлатени мобилни телефони. Два милиона души населяват острова.

Той помахна, за да привлече вниманието на сервитьора.

— В Кайро могат да ти се случат много повече неща от това да се дотърриш до маската на Тутанкамон сред потна тълпа от туристи или да попаднеш в задръстване от туристически автобуси при пирамидите — заяви той. Посочи с пръст към мен. — Само погребалният комплекс „Кайтбей“ е по-добър от всички забележителности във Венеция, взети заедно.

— С какво се занимава Зина? — попитах. Ставах нахален, точно като него...

— Помага ми с някои неща — отвърна Марк. И ме погледна, все едно се бях изплюл на пода между нас.

— Тя ми спомена, че ако си намериш приятели в Кайро, можеш да умреш тук...

Изабел се наведе напред.

— Така ли казват? — Тя погледна Марк.

— Никога не съм го чувал — отрече той.

— А тя... — Изабел направи пауза, усмихна се. — Близка ли ти е?

Той отговори бързо и категорично:

— Не.

— Надявам се да не загазиш пак, както стана в Ирак — подхвърли Изабел.

Той я изгледа с присвити очи, сякаш току-що бе възхвалила достойнствата на шанса да се живее с Джек Изкормвача.

— Какво точно искаш, Изабел? — каза Марк. — Защо сте тук? — Разговорът ставаше все по-небрежен.

— Имаме нужда от помощ.

Той въздъхна, сякаш чуваше подобни молби прекалено често.

— От каква помощ?

— Искаме известието за депортацията ни да бъде премахнато от израелската имиграционна система.

На масата настъпи тишина.

— Това е сериозна молба — отбеляза той. — Много сериозна.

Изражението ѝ стана по-твърдо. Тя отметна глава на една страна.

— Аз съм бившата ти жена, Марк. Не мисля, че ще изглежда добре за теб, ако не ме пускат в Израел.

Марк я погледа известно време, преди да отговори.

— Може и да направя каквото ме молите, но няма как да дам гаранции... — Той потули с длан устата си, сякаш мислеше усилено. Пресмяташе каква лъжа да ни извърти, най-вероятно.

Мъжът се наведе напред и тихо довери:

— Утре отивам в Таба... На събрание на служителите от Гранична охрана. Ще видя дали мога да направя нещо.

Изабел изглеждаше скептична.

— Можеш да го направиш, Марк, ако поискаш. Знам го. И ти го знаеш. Така че не ме баламосвай. Не забравяй, че работехме заедно. Това е в твой интерес. — Тя говореше бавно, наблягайки на всяка дума.

— Смятате да се върнете в Израел ли? — попита той.

— Ако промениш данните ни, може би ще го направим — отвърна тя.

— Няма ли да е по-добре за вас, ако стоите настрана известно време? Например за няколко години?

Наведох се към него и изрекох с твърд глас:

— Бяхме на косъм да разберем какво, по дяволите, се е случило с Кайзер. Чувствах го... Преди да ни изхвърлят заради някакви бюрократични тъпотии...

— Всичко това заради института ли го правиш, или по лични причини? — поинтересува се той.

— И поради двете.

Сигурно щеше да помисли, че съм полудял, ако му кажех, че според мен има връзка между отвличането на Сюзън, смъртта на съпруга ѝ и книгата, която тя превеждаше. Не беше просто съвпадение участието ѝ в това и настъпилите впоследствие нещастия.

Той ме погледна и попита:

— Мислиш ли да намериш работа на Изабел в института?

Тя гневно размаха пръст.

— Не върша всичко това, за да получа някаква облага. Просто искам данните за депортацията да бъдат премахнати от досието ми.

Той впери поглед в нея. В очите му се надигна възхищение. Изражението му не ми се нравеше.

— Казах ти, ще видя какво мога да сторя... Добре де, ще го направя — обеща Марк, — нали сме стари приятели. — Усмихна ѝ се, сякаш мен ме нямаше там.

— Утре ще стане, така ли? — настоя тя.

— Закъде сте се разбързали?

— Имаме резервиран обратен полет за неделя от Тел Авив — отвърнах. — Не искам да изхабим билетите.

Бих могъл да кажа, че не ми дремеше за билетите. Имах повече пари, отколкото знаех какво да правя с тях. Трупах ги в банковата си сметка, откакто Айрийн бе загинала, и не се претрепвах да ги харча. Но не го споменах. А може би трябваше. Това, което ме караше да си затварям очите пред опасността да се върнем в Израел, беше острият порив да се махнем час по-скоро от Кайро.

— Значи искате веднага да отлетите за Израел? — каза той, гледайки ме втренчено.

Вдигнах рамене.

— Защо да не дойдем с теб до Таба? — предложи Изабел. — След като се обнови информацията в израелските компютри, ще ни оставиш на границата. Оттам може да се прекоси, нали? — Тя се обърна към мен: — Таба е близо до Шарм ел-Шейх. От израелска страна има таксите, които могат да ни закарат за няколко часа до Йерусалим, ако разполагаме с няколкостотин долара.

— Супер — рекох.

Марк стисна устни и тупна силно по масата.

— Елате с мен — рече, — ала не нося отговорност какво може да ви се случи, ако се върнете в Израел. Вие му берете грижата. — Той ни посочи назидателно с пръст.

Ако бях от тези, които вярват в поличби, вероятно щях да прекъсна всичко на момента с решението да зарежем цялата тази работа. Но не вярвам в поличби, дори в такива, които минават за благоразумни.

След като се нахранихме, се уговорихме да се срещнем в „Хилтън“ на следващата сутрин. Каза ни да го чакаме пред хотела, понеже програмата му била напрегната. Пътуването с кола до Таба щеше да отнеме четири часа.

След това той се обади в „Хилтън“ за да разбере дали отново е отворен след атаката.

Предполагах, че гостите на хотела са били евакуирани и ще трябва да си търсим друг подслон.

— Нещата тук не стават така — опроверга ме той.

И беше прав. Очевидно бяха затворили хотела за не повече от два часа, докато бъде претърсена всяка стая, но тъй като бе обстрелван само един ресторант и бе избухнала контролирана експлозия, отново го бяха отворили. Главният ресторант щял да бъде затворен само до сутринта.

Взехме такси обратно до „Хилтън“ и се качихме право в стаята си. Налях на двама ни от някакъв леко странен на вкус портокалов сок от минибара. Застанахме на прозореца, гледайки към града. Беше полунощ. Все още се чуваше свирене на клаксони. Трафикът по моста пред нас му придаваше вид на перлена огърлица от светлини.

— Не знаех, че искаш да се върнеш в Израел още утре — казах.

Изабел допря длан върху стъклото на прозореца и погледна надолу. Приблжих се и докоснах голото ѝ рамо.

— Реших, че е добра идея, когато разбрах, че отива в Таба — отвърна тя. — Знам колко отговорен се чувстваш за изчезването на Сюзън. А в Йерусалим бяхме близо да разберем нещо... Усещах го инстинктивно. Знам, че и с теб е било така...

— Права си.

Тя продължи да се вира надолу.

— Испитах много странно чувство, когато видях Зина с теб... — призна Изабел.

— Какво чувство?

— Тук се случват много работи, за които не знаем нищо.

— Това е истина.

— Не, не, нямам предвид по принцип. — Челото ѝ се набръчка. — Мисля за нас и изгонването ни от Израел по този начин. Може и да полудявам, обаче... — Тя поклати глава, сякаш не искаше да продължи.

— Обаче какво?

— Никой не изглежда особено загрижен за това какво се е случило със Сюзън Хънтър. Израелската полиция дори не реагира, когато споменахме, че търсим нея.

— Сигурен съм, че Британското посолство в Тел Авив се опитва да я открие.

Тя бавно поклати глава.

— Виждала съм как става. Известно време разпитват, говорят с полицията, с персонала на хотела, в който е отседнала, с нейни познати... И това е. Прекалено са заети, за да предприемат нещо повече. Такава е реалността. Те ще сторят всичко по силите си, но има много повече какво да се направи.

— Искаш ли да ти сипя водка в това нещо? — Посочих високата чаша с портокалов сок, която ѝ бях дал.

— Не — отвърна тя. — Имам ужасно главоболие. — Погледна ме в очите. — Ще ми се да си легна.

— Разбира се — съгласих се.

Исках да я попитам дали срещата ѝ с Марк е причинила главоболието ѝ, но реших да не повдигам въпроса.

Беше третата вечер поред, в която искаше направо да си легне. Лежах в тъмнината, чудейки се какво става с нас.

Бях убеден, че ако я попитам дали все още има чувства към Марк, щеше да отрече. И че ако не ми харесва как му се усмихва, значи просто проявявам ревност.

Но може би това, че знаех отговора ѝ, не бе истинската причина да не я попитам.

Боях ли се, че ако тя се поколебае, няма да мога да се престоря, че всичко е наред между нас? Защото тогава щеше да ми се наложи да си поговорим лице в лице. Не можех да го избегна. И кой знае какво щеше да се случи после... Най-добре бе да оставим всичко както си е, докато се върнем в Англия. Трябваше да осъзная и собствените си чувства. Не можех да ги отричам.

Закусихме рано. Бях ѝ казал за плана си да отидем до Египетския музей и да се върнем до 10.30 ч. Трябваше да разбере дали съм прав за причината Кайзер да дойде тук.

— Искаш ли да дойдеш? — попитах, като си взех втори кроасан от чинията, която бях донесъл от бюфета за закуска. Бяхме в другия ресторант на „Хилтън“ — „Дезърт Кафе“ с гледка към Нил. Белите покривки, приборите и синият костен порцелан проблясваха на слънчевата светлина в ранното утро.

Единствената следа, която виждах от атаката предишната вечер, беше едно съобщение, в което се казваше, че главният ресторант ще бъде затворен до обяд.

— Не — отвърна тя. — Тази сутрин ми е малко лошо. И без мен можеш да снимаш няколко папируса.

— Един папирус.

— Но искаш да видиш дали има и други като него, нали?

— Да — признах. Огледах се. Нямахше много хора, отседнали в хотела.

— Кайзер е ключът към всичко — каза тя и взе парче кроасан, намазан с малко конфитюр от дюли.

След закуската отидох в Египетския музей. Намираше се на пет минути от хотела. Трябваше да отвори в девет часа. Колекцията от папируси беше на приземния етаж.

Златните съкровища на Древен Египет, които все още бяха в музея, се намираха на горния етаж.

Пристигнах пред входа в девет без пет. Бях облечен с кремави памучни панталони и само с широка черна тениска. Някои от местните бяха с якета, но беше топло като през хубав слънчев ден в Лондон, така че на мен не ми трябваше върхна дреха. Благодарих на Бог, че не бяхме дошли през лятото. Тогава знойната жега, достатъчно силна да разтопи и катран, нямаше да е добра за забавление.

Не чаках само аз. Имаше бавно нарастваща опашка от туристи, както и много египтяни. Приличахме на малка демонстрация. Хората шаваха и мърмореха заради закъснението, докато накрая портите на градинския двор пред музея се отвориха и ни разрешиха да влезем.

Трябваше да мина през две проверки за сигурност, едната — близо до стълбите, а втората — вътре в сградата. Не бяха позволени снимки, но можех да задържа телефона си.

Музеят беше удивителен, истинска реликва от друга епоха. Представляваше викторианска сграда от червен камък. Навън в двора имаше древни статуи, почти всички бледорозови, включително малък сфинкс, каменни фараони и някои митични египетски животни. В огромното му преддверие се извисяваха удивителни шестметрови статуи на фараони.

На входа взех един план на сградата и се насочих към колекцията от папируси. Повечето от тях още не бяха преместени в новия музей. Преминах през дълга зала с двойна височина с високи колони и галерийно ниво над тях. В помещението имаше още каменни фараони, предимно седнали, с изправени гърбове, и колекция от надгробни плочи.

Стаята с папирусите беше пълна с хоризонтални витрини от дъб и стъкло, съдържащи колекции от папируси от цял Египет почти от началото на човешката цивилизация. Не бях предполагал, че съществуват папируси още от времето на Първата династия на Древен Египет — около 3000 г. пр. Хр.

Стъклени витрини бяха наредени край стените, докато други стояха самостоятелно пред тях. Миришеше на прах. Помолих един папач, застанал в ъгъла, да погледне снимката на йероглифа и да ме упъти къде в стаята се намира папирусът. Той ме измери с очи, сякаш бях извънземно.

— От Черната пирамида е — обясних.

Пазачът изсумтя и отиде до една витрина наблизо. Имаше някаква жена с шал на главата и дълга синя риза. Той ми направи знак да се приближа.

— Това, това — рече. — Прав ли съм?

— Може би... — отвърнах. Надникнах към един черен поднос, поставен отделно. — Да, този е. — Погледнах го отблизо.

Мъжът стоеше точно до мен.

— Имате ли още подобни от онази епоха? — Посочих към витрините край нас. В залата се разхождаха посетители, но не чак толкова много, колкото бях видял да се запътват към по-популярните зали със съкровища.

— Харесвате Черната пирамида? — попита той. Усмихна се. Зъбите му бяха жълти и няколко липсваха.

— Да — потвърдих. — И символи като този. — Посочих към парчето папирус със символа, изобразяващ стрелка в квадрат. — Този символ е бил намерен в Йерусалим.

Усмивката му изчезна.

— Трябва да тръгвам — рече.

Той бързо излезе от помещението. Разгледах парчето папирус, а после и останалите в околните витрини. След това погледнах във всички витрини в стаята, за да видя дали ще открия същия символ на някой друг папирус, но не успях.

Погледнах часовника си.

Беше десет без десет. Разполагах може би с още двадесетина минути. Щяха да ми стигнат да разгледам и някои от другите зали. Последвах няколко японски туристи, но щом стигнахме до стълбите, zazвуча аларма. Двама охранители наблизо в кафяви униформи започнаха да размахват ръце.

— Всички да се отправят към изхода! — завикаха те. — Моля, трябва да излезете!

Хората се спуснаха към вратите. Последвах ги. Не знам дали беше учебна тревога, но бързо извеждаха посетителите. Обзе ме безпокойство. Всеки момент можеше да избухне бомба.

Навън на двора охранителите съпровождаха хората към един отдалечен ъгъл, където да изчакат.

Нямах никакво време да се мотая наоколо. Отправих се към портала, върнах се пеш до хотела ни и се качих в стаята. Все още беше

само десет и двадесет. Изабел опаковаше тоалетните принадлежности. Раницата ми беше до вратата, където я бях оставил.

— Евакуираха музея, докато бях вътре — съобщих, наливайки си вода.

— Успя ли поне да видиш каквото искаше?

— Да, но се надявах да открия други папируси с този символ.

— Няма значение... Това е просто някакъв символ.

— Да, вероятно си права.

Излязохме пред хотела в 10.31 часа. Входът беше тесен и постоянно спираха коли. Някои от прозорците на хотела бяха обковани с дъски, но вече имаше работници, които се бяха заели да подменят стъклата.

Марк пристигна с десет минути закъснение. Остави двигателя включен и излезе да ни отвори багажника. Щом сложих раниците вътре, той каза:

— В музея е имало сигнал за тревога. Заради трафика наоколо ще е кошмар да стигнем до Таба навреме. Затова закъснях.

Зина не беше в колата. Той шофираше. Седнах отпред до него. Пълзахме през задръстването, докато най-последно, след половинчасово придвижване едва-едва през блокираните улици, се включихме в една издигната магистрала.

Напред на хоризонта във всички посоки се простираха жълтеникави жилищни сгради и три — и четириетажни офиси. Над града бе надвиснала мъгла като пясъчна буря.

Тук, в покрайнините, всички къщи, освен съседните джамии, имаха плоски покриви. От всеки ъгъл на повечето от покривите стърчаха скелета, очевидно с цел да се застрои нов етаж, когато някой син или роднина изпиташе нужда от жилище. Върху тези покриви имаше купища строителни материали, възета за простиране и чували с бог знае какво. Трафикът представляваше постоянен поток от автомобили около нас, подобно на неспирното плаване на дънери по течението на река.

Видях табела за околоръстното шосе на английски и арабски. След десет минути се движехме много по-бързо, оставяйки зад себе си тежката мъгла на Кайро. Погледнах през задното стъкло. Не бях успял да видя много неща, затова си дадох дума, че някой ден ще се върна.

Нил придаваше на мястото особено великолепиe, протичайки като гигантска змия през града.

Минахме през тунела „Хамиди“ под Суецкия канал. Той беше модерен, не много натоварен. Разминахме се с една колона пътуващи в обратна посока камиони, окичени със светлини. След като излязохме, се насочихме на юг. По-голямата част от пейзажа представляваше шубраци и полупустинни земи. Само от време на време се показваха селища с високи палми, под които пасяха кози. Ниските къщи от кал и с плоски покриви бяха обкичени с телевизионни антени или сателитни чинии. По горните етажи на някои имаше издадени напред дървени веранди.

Спряхме на една модерно изглеждаща бензиностанция с миниатюрни палми пред нея. Отстрани на сградата, до спряна каручка с магаре, стоеше стар бедуин със сиво-бяла кърпа за глава. Той изобщо не ни погледна. Всички слязохме, за да се поразтъпчем. Аз купих френски шоколад, египетска вода и фурми. Изабел намери портокалов сок, но не ни допадна на вкус.

Четири часа по-късно пътят се виеше и криволичеше към обагрени в червено планини в далечината от дясната ни страна. Щом ги приближихме, те заприличаха на планини от пясък, втвърдени — като излезли от снимки на Марс. Сред тях, съобщи Марк, се намираще планината Синай, където Мойсей бе получил Десетте Божи заповеди. Шубраците и пустинята от лявата ни страна се простираха надалеч в мъгла, като тук-там се виждаха ниски храсти и пясъчни или каменисти хълмове.

Докато се движехме покрай Синайската планина, пейзажът стана по-блед на следобедната светлина. Най-накрая, щом приближихме Червено море, хълмовете станаха заоблени, приличаха повече на пясъчни дюни, отколкото на планини. Нямахме много движение по пътя, освен някой случаен автобус, военни платформи и камиони. На два пъти подминахме бедуини върху камили отстрани на пътя.

Щом приближихме израелската граница, от египетската войска ни спряха на един военен контролно-пропускателен пункт. Всички бяхме помолени да представим паспортите си. Преминаването оттам не беше формалност. Един служител говори няколко минути по радиостанцията си, преди да ни пуснат да продължим.

— Имате късмет, че сте с мен. През последните няколко седмици са върнали много туристи — заяви Марк, след като ни дадоха паспортите.

— И защо правят така? — попитах.

— Миналия месец е избухнала бомба край пътя от израелска страна. Заради напрежението преди новите избори и случващото се в Газа всички са изнервени — обясни той.

Чувствах се уморен. Очите ме боляха, след като се бях взирал твърде дълго в напечения от слънцето пейзаж.

За щастие Марк бе настроил дигиталното радио, което бе инсталирал в колата, на честотата на Би Би Си. Нямах да го изтрая да ми дрънка на главата часове наред. Но щом приближихме израелската граница, той спря радиото и започна да говори:

— Таба беше египетско бедуинско селище преди четиридесет и шеста година. Израелците изобщо не поискаха да го върнат, след като Синайският полуостров бе върнат на Египет през седемдесет и девета. Всъщност то стана египетско чак през 1988 година.

Изабел изсумтя.

— Сигурна съм, че Шон няма нужда от лекция по история, Марк — изтъкна тя.

Мъжът поклати глава.

— Винаги ставаш докачлива, когато си уморена, Изабел. — Погледът му бе насочен напред в пътя.

— Случва ми се само когато съм до теб — отбеляза тя.

Не се въздържах и се усмигнах.

Настъпи дълго мълчание, преди Марк да отвърне:

— Ако поискаш някаква друга услуга след тази, Изабел, по-добре гледай да си изгубила номера ми.

Тя не му отговори. Стори ми се, че приближаваме граничния пункт. Бяхме навлезли в друга магистрала и заливът Акаба сега беше от дясната ни страна. Той представляваше дълбока на вид, изпъстрена с вълни синева, простираща се напред към далечните мъгливи очертания на земя отвъд, която сигурно беше Йордания.

Марк паркира близо до една двуетажна бетонна сграда със стъклен вход, пред която се вееше египетският флаг. Имаше два жълтеникави военни джипа и четирима войници, застанали наблизко с автомати в ръце. Те ни загледаха съсредоточено.

— Изчакайте тук — нареди Марк.

— Никъде няма да ходим — обеща Изабел.

Стояхме в колата и чакахме ли, чакахме... След половин час излязох и се разходих наоколо. На главния път имаше редица от магазини. Отидох и взех вода за Изабел. На вестникарската будка се продаваше египетски вестник на английски, наричаше се „Египет Таймс“. Купих го и се спрях да прегледам първата му страница, преди да се върна обратно.

Водещият материал беше едно интервю с представител на египетската армия, чието име не бе назовано. В статията се твърдеше, че в близко бъдеще има вероятност за израелска изненадваща атака над Египет. Казваше се, че египетската армия взема всички необходими мерки да защити нацията. Армията, твърдяха те, била уверена, че ще победи израелската.

Статията бе придружена от снимка на група египетски ученички с противогази.

Списък с военните поделения за отбрана на Египет, включително двеста и пет готови за действие бойни самолета F-16, бе поместен в едно странично каре заедно със снимка на пилот от военновъздушните сили, който бе вдигнал палци от самолета си на фона на пустинята. Друга статия даваше подробности за антиизраелска демонстрация на площад „Тахрир“, която бе планирана за по-късно същия ден и на която се очакваше да отидат милиони хора.

По-долу имаше статия за убит в Кайро имам. Заглавието приканваше неустоймо към прочитането ѝ: *Зли духове убиват имам*, твърдят местни.

Когато отидох пак при колата, Марк се бе върнал.

— Всичко е готово — заяви той, щом се качих вътре. — Можете да преминете границата. Ще ви оставя на следващия контролно-пропускателен пункт. Но помнете едно... — Той се обърна към Изабел: — Приятелят ми повече няма да направи подобна услуга. Ако си навлечете още неприятности или срещнете някого, замесен в депортирането ви, ще се оправяте сами. — Той ме погледна. Очите му бяха твърди като сини стъклени топчета. — Измиваме си ръцете като Пилат. И от двама ви.

Марк ни закара до следващия пропускателен пункт. Районът изобилстваше от улични лампи, ниски бетонни сгради, охранителни

камери и бодлива тел по високи мрежести огради. Преминаващият трафик беше лек. Той паркира близо до една пешеходна пътека, където бяха спрени и други коли, и се обърна към нас, изключвайки двигателя.

— Мога да те върна в Кайро, Изабел. Защо не забравите всичко това? Не бива да се излагате повече на опасност.

— Какво ти става? — с присвити очи се възпротиви тя. — Да не са те цапардосали по главата?

— Не. — Той се извърна още по настрани на мястото си. — Просто не ми харесва идеята да се връщате в Израел, това е всичко.

— Трябва ли да се притесняваме за нещо? — попита тя. — Има ли нещо, което не ни казваш?

Изражението му бе разтревожено, сякаш се бореше със себе си.

— Много неща не ви казвам — отвърна Марк.

Изабел въздъхна.

— Няма ли тогава да ни подскажеш? Да ни намекнеш поне защо не бива да се връщаме.

Гласът му се снижи и той погледна през прозореца, преди да заговори:

— Сюзън Хънтър е била отвлечена. Преди няколко дни е бил прихванат за кратко сигнал от телефона ѝ на запад от Йерусалим.

Косата ми настръхна. От това се боях. Тя не бе тръгнала да скита някъде далеч из пустинята и не се криеше.

— Установен ли е контакт с похитителя ѝ? — попита Изабел.

— Засега не.

Това означаваше, че Сюзън можеше да е измъчвана или убита жестоко. Или пък да претърпи години в адски плен.

— Няма да хукна към Лондон заради случилото се със Сюзън — заяви Изабел.

— Не само отвличането ѝ ме притеснява — каза равно Марк.

— Какво още? — попитах.

Той се обърна към мен, сякаш се надяваше, че може да убеди Изабел да размисли.

— Ходили сте до апартамента на Макс Кайзер в Йерусалим, нали?

Кимнах. Изабел сигурно му бе казала.

— Влязохте ли вътре?

— Не.

Марк въздъхна, все едно си помисли: „Знаех си“.

— Е, ако бяхте влезли, щяхте да размислите дали да си пъхате носовете в тази история.

Той посочи към мен.

— Видях снимки на случилото се там. Нямаме работа с обикновени престъпници или разгневени палестинци. Това е съвсем различно. — Обърна се към Изабел, заговори бавно: — Някой в този апартамент е бил вързан за кухненски стол. Мога само да предполагам дали е бил Макс Кайзер. После е бил измъчван. От останките, намерени близо до стола, личи, че кожата му е била стопена с горелка. В локви по пода е имало парчета човешка плът.

Слушахме изтръпнали. Горкият нещастник... Никой не заслужаваше подобно нещо.

— Това е най-страховитото нещо, което съм виждал от доста време насам — призна Марк. — И нямам представа дали е бил мъртъв, когато са изнесли тялото му и са го зарязали в Стария град, но се надявам да е било така.

— Имаш ли представа защо някой би сторил такава жестокост? — попитах.

Той вдигна рамене.

— В момента се мътят много води... — Замълча за момент. — Не знам дали всичко е свързано, но не ми мирише на хубаво. — Той подуши въздуха, сякаш в колата бе проникнала лоша миризма.

— Божичко, Марк, не можеш ли просто да ни кажеш какво става. — Изабел звучеше раздражена. Хладнокръвието ѝ си го биваше.

Марк погледна през прозореца. Тогава заговори, сякаш на себе си. Може би не трябваше да ни казва тези неща, ала му бе по-лесно да го направи по този начин. Или може би просто гадаех за мотивите му. Със същата лекота би могъл и да ни праща за зелен хайвер.

— Много слухове витаят — рече той. — Онзи ден настъпи бурна активност по туитър във връзка с едно писмо от първия халиф на исляма, Абу Бакр, което се предполага, че е било открито.

— Какво пише в него? — попитах. Имах странно усещане, че нещо от тази история бе свързано с нас.

— В него се обяснява, че ако Йерусалим се предаде на исляма, ще се превърне завинаги в мюсюлмански град. Твърди се, че

християнският патриарх на Йерусалим се е съгласил с идеята, така че християните да могат да запазят църквите си отворени под ислямското господство. — Той се обърна към мен. — Има се предвид, че такива са били условията, договорени през 637 година след Христа, когато Йерусалим за пръв път пада под влиянието на исляма.

Наведох се напред.

— Да, това като нищо ще издържи в съда. Ако спазвахме всяко споразумение отпреди хиляда и четиристотин години, Византийската империя щеше да управлява половин Европа, а останалите от нас все още щяха да отдават почит на Константинопол — отбелязах.

— Знам, че е откачено — съгласи се Марк. — Не съм наясно защо този слух така разпали страстите, но хората го използват, за да атакуват контрола на Израел над Йерусалим. Сякаш са намерили оправдание за гнева си.

— Нещата ще се уталожат — изтъкна Изабел. — Преди в Истанбул се разнасяха какви ли не смахнати слухове. Но изчезват като пролетен сняг след няколко дни.

Марк ме погледна. Не изглеждаше убеден.

— Полетът ни обратно е в неделя — каза Изабел. Гласът ѝ звучеше силен, неповлиян от това, което бяхме чули. — Ще бъдем в Израел само три дни, Марк. Няма да отстъпим заради разни слухове.

Протегнах ръка над седалката. Тя я хвана.

— Аз съм с нея — заявих.

Мисълта да спечелят онези идиоти от разкопките беше прекалено дразнеща. Отвлечането на Съюзън и бурята в твитър заради някакво старо писмо не бяха достатъчна причина да не отидем.

— Приятно пътуване тогава — пожела ни Марк.

Слязохме от колата. Обърнах се да го погледна, докато се отдалечавахме. Той ни наблюдаваше с навъсено изражение, сякаш съжаляваше, че ни е довел тук.

Египтяните ни пуснаха през границата без затруднения. Израелците бяха различни.

Но ние разполагахме с готова история: че се връщаме в Израел, след като сме приключили туристическата си обиколка из Кайро, и че след няколко дни отлитаме за Лондон. И всичко беше истина, макар че маршрутът ни беше малко странен. Граничният служител поиска да узнае защо сме летели до Атина и после до Кайро, а не сме дошли през

Таба. Той държеше паспорта ми отворен на страницата с египетската виза от летището на Кайро.

Казах му, че сме чули, че границата е затворена, и когато сме разбрали, че са я отворили, вече сме били резервирани полета си.

— А и едно пътуване през пустинята ми стига, благодаря — добавих.

Израелският граничар — със синя риза с къси ръкави и изтормозена физиономия — кимна, след което ме попита къде сме били отседнали в Кайро. Задържа ни да чакаме още десет минути, разпитвайки ни как сме стигнали от Тел Авив до Кайро и проверявайки постоянно компютъра си, за да види дали има някаква причина да ни спре, предполагам. Няколко германски туристи зад нас се преместиха на друга опашка, толкова ни бавеха.

Запазах спокойствие. Сметнах, че имаме добър шанс да ни пусне, ако информацията за нас в базата им данни бе променена, както бе обещал Марк. А тъй като преди няколко дни се бяхме съгласили доброволно да напуснем Израел, не ни удариха печати в паспортите, че сме били депортирани.

Сега разбирах защо Изабел толкова настояваше да не се противим на молбата да напуснем Израел. Да отбележат депортирането ни в компютърната система беше едно. А съвсем друго беше да ти ударят в паспорта печата ДЕПОРТИРАН.

Докато чакахме на опашката в Таба, Изабел ми обясни, че тези печати вече не се слагат в паспортите, освен в най-сериозните случаи. Каза, че много араби и дори някои европейци били започнали да използват израелски печати за депортация като символ на съпротивата им към Израел и че някои хора дори ги колекционирали.

Най-накрая, след като проучи щателно всеки от паспортите ни, граничарят ни пусна да минем.

От израелската страна на границата всичко изглеждаше по-цивилизовано.

Имаше си официална пиаца за таксите, място за обмен на валута, големи плакати на стените, карти. Първият таксиметров шофьор не пожела да ни закара до Йерусалим. Нито вторият. Третият поне се съгласи да го обсъдим. Английският му бе със силен акцент, звучеше като руснак. Беше плешив и имаше слабо лице с дълбоки бръчки.

Колата му беше модерен мерцедес, при това с климатик. Щеше ми се да сме в неговото такси.

— Ако пътуваме покрай Мъртво море, в случай че искате да видите Масада и Кумран, ще е по-дълго. Край Зофар е станал инцидент. Някой е стрелял по колите на магистрала деветдесет. Там има едно отклонение. Но пътят не е хубав. Цената ще е различна, ако минем оттам — съобщи той.

— Каква е алтернативата?

— Да минем през Мицпе Рамон и Беер Шева. През цялото време ще пътуваме по магистрала. Седемстотин и петдесет шекела ще стигнат, ако минем оттам. Хиляда, ако искате Мъртво море със забавянето. Ще ни трябват поне шест часа, може и повече. В другия случай ще са четири, а може и по-малко.

— Това официалната такса ли е? — попита Изабел.

— Ако не ми вярвате, може да пробвате при някой друг. — Той посочи с палец зад себе си. — Само проверете дали им работят климатиците. Моят си работи.

— Добре — съгласих се и погледнах към Изабел. Нямах да прекараме четири часа в такси с разнебитен климатик.

Тя кимна.

Качихме се. Да караме покрай Масада щеше да е интересно, но бе четири часът следобед и ако искахме да намерим хотел в Йерусалим, без да привличаме прекалено внимание, трябваше да пристигнем, преди да е станало много късно. Денят скоро щеше да свърши.

Скоро след като напуснахме Таба, шофьорът посочи към пясъчните на цвят хълмове от лявата ни страна.

— Вижте, ей там са най-старите медни рудници в света. — Той погледна към един дълъг насип. — Робите на фараона са работили в онези мини поколения наред. Раждали са се, създавали са семейства, живели са и са умирали край мините.

Той се размърда на мястото си, пушна тихо радиото. Оттам зазвуча бавен джаз.

Към четири и половина следобед сенките се удължиха. Шубраците и хълмовете се оцветиха в оранжево под залязващото слънце. Загледах се през прозореца. Не ми се говореше. Нямах доверие

на шофьора да не би да разкаже всичко, което чуе, на следващия си пътник. Искан пътуването да свърши и да пристигнем в Йерусалим.

Чудех се какво може да открием там. Определено ставаше нещо странно на онези археологически разкопки. Трябваше да бъдем внимателни. Убийците на Кайзер може би много добре знаеха, че проявяваме интерес към случилото се. Палачите, които бяха измъчвали и изгорили Кайзер, можеше дори да знаят за нас.

Тази мисъл ме изнерви. Трябваше да се уверя напълно, че Изабел ще е във всякаква опасност. Ако нещо ѝ се случеше, аз щях да съм виновен.

И то заслужено.

Марк ми бе дал предостатъчно възможности да я убедя да се откажем от това пътуване. Не бях ли сгрешил в решението си да се върнем?

И беше ли съвпадение, че Съюзът Хънтър, която съставяше доклад върху древната книга, която бяхме намерили в Истанбул, сега бе изчезнала?

Минахме покрай няколко камили и петролни цистерни, други таксите и туристически автобуси. Срегнахме и една колона пътуващи срещу нас военни камиони. На едно място отстрани до пътя стояха група бедуини, които сякаш чакаха нещо.

Спряхме само веднъж по пътя, край Мицпе Рамон — градче в пустинята Негев, на половината път до Йерусалим. Бензиностанцията се казваше „Йелоу“. Табелата отпред беше на иврит, английски и арабски. Къщите в Мицпе Рамон бяха ниски пустинни сгради с плоски покриви, на един или два етажа.

— Братовчед ми живее тук — съобщи шофьорът, щом приближихме Йерусалим по една бърза магистрала, която се виеше през ниски стръмни хълмове. Виждаха се съвременни сгради, кремави жилищни здания и офиси, издигнати нагоре по склоновете на някои от хълмовете. Движението стана по-натоварено.

— Какво ще правите тук? — заинтересува се той.

— Ще разглеждаме забележителности — отвърнах.

— Къде ще отседнете?

— Още не знам — рекох. — Ще потърсим някой хотел.

— Искате ли нещо по-прилично? — попита шофьорът и се обърна да ни погледне.

— Разбира се — отговорих.

— Този ще ви хареса — каза той. — Братовчед ми работи тук.

Очаквах малък хотел, който щяхме да откажем, ако стаите бяха прекалено тесни, но бях сгрешил. Хотелът, в който той ни откара, беше известният „Цар Давид“ с изглед към Стария град. Тук бяха отсядали Уинстън Чърчил, Бил Клинтън и Мадона. Шофьорът бе преценил, че имаме пари.

Той ни остави под каменния сводест вход. Предварително се бе обадил на братовчед си да му каже, че пристигаме. Платих му и му оставих бакшиш.

Фоайето на „Цар Давид“ беше като вътрешността на египетски храм, но през обектива на холивудско студио. Имаше полиран мраморен под, бели колони и син таван с рисувани златни лотоси. Дебелите червени килими и тръстиковите мебели допълваха илюзията. Слабичкият управител в тъмен костюм, който ни регистрира, ни посрещна така, сякаш бяхме пътували пеша от Таба.

След десет минути бяхме настанени в стая с удобно двойно легло. След час бяхме заспали.

На сутринта се събудих в пет без десет. Дочух още в просъница мюсюлманския призив към молитва. Не бях сигурен дали той ме е събудил, или завръщането ми в Йерусалим ме бе изнервило. В седем в стаята ни долетя далечен звън на камбани от една от християнските църкви. Те биеха бавно, печално. Определено се бяхме върнали в Йерусалим.

Терасата за закуска в „Цар Давид“ беше с изглед към красивата градина на хотела. Зад нея се виждаха пясъчножълтеникавите стени на Стария град.

— Не мога да спра да мисля за Сюзън — призна Изабел, след като бяхме изнесли закуската си от бюфета навън. Тя още не си бе възвърнала апетита. Хапна само един кроасан.

— Може да успеем да им помогнем да я намерят — казах.

Поседяхме малко в мълчание, докато се хранехме.

— Замислих се за това какво следва да направим — тихо въздъхна тя.

— И аз — рекох.

Тя ме погледна въпросително.

— Смятам, че трябва да разберем повече за археологическия обект. Щом искаха да ни депортират по някакви тъпи причини, значи имат предвид нещо... Може би Кайзер и Съюзът са открили какво е то. Кой знае какво може да се намери в колекция свитъци от епохата на Пилат Понтийски.

Келнерът дойде и напълни чашите ни за кафе.

— Искам да говоря с Шимон Маркус, да разбере какво е мнението му за този обект. Може да е една голяма измама. Тук от хиляди години фалшифицират археологически находки, за да угаждат на поклонниците. Мисля, че все още може да си купиш кани за вода от сватбата в Кана, ако имаш достатъчно дебел портфейл.

— Искам да влезем в апартамента на Макс — заяви Изабел, като понижи глас.

— Съмнявам се, че ще е останало нещо за гледане. Израелските екипи по съдебна медицина сигурно са почистили мястото из основи.

— Така е, но въпреки това ми се ще да видя мястото.

— Ти откачи... Знаеш ли какъв риск поемаме?...

Зачудих се дали това нейно желание е нездрав интерес към смъртта, или тя просто проявяваше някаква част от характера си, която още не бях виждал? Или пък ставаше нещо съвсем друго? Тогава проумях.

— Искаш да разбереш дали Марк ни е излъгал, нали?

Изабел се усмихна.

— Бързо схващаш тази сутрин.

— Смяташ ли, че е в състояние да си е измислил ужасната сцена, която ни описа?

Тя остави чашата си с кафе.

— Марк е способен на много неща. Но ако ни е казал истината, значи похитителят е искал нещо от Кайзер. Трябва да разберем истината за смъртта му.

— Какво предлагаш да направим, да разбием вратата ли? Откъде може да се купи таран в Йерусалим?

Тя се приведе напред и прошепна поверително:

— Огледах добре фасадата на сградата. За да се влезе в апартамента му, само трябва да се набереш на онзи балкон на първия етаж. Стъклената врата беше разбита. Видях я. Много лесно може да се проникне вътре... Не забеляза ли? — Тя се усмихна.

— Искаш да се покатеря по фасадата на сградата ли?

— Да, направи се на Тарзан. Знам, че можеш.

Изсумтях от изумление. Само това ми трябваше — да се правя на обирджия в Йерусалим.

— Няма да предприема нищо посред бял ден — заявих.

— Да съм споменала, че трябва да е през деня?

— А ти ще останеш да пазиш.

— Добре... — Тя остави чашата си с кафе. — Защо не се обадиш на Шимон да видим дали е свободен да се срещнем?

— Много си решителна днес — отбелязах.

— Нямаме никакво време.

— Е, съгласен съм на всичко това — казах. — Ако ти се съгласиш на едно.

— Какво?

— Няма да се подлагаш на опасност.

Тя се усмихна и чаровно наклони глава.

— Ще го направя — отвърна, — ако и ти обещаеш същото...

Сюзън затвори очи. Въздъхна с облекчение. Той си бе тръгнал.
Слава богу!

Тя запълзя на четири крака към мястото, където ѝ бе оставил купата с ориз. Последния път оризът бе смесен с пържени яйца, което преди не бе от любимите ѝ ястия, но сега го обичаше и бленуваше за него, след като от безкрайни часове не бе хапвала нищо.

Надяваше се този път водата да не е с ужасен вкус. Пръстите ѝ бяха студени, чувстваше ги направо ледени, но лицето ѝ гореше, сякаш имаше треска. Колко дни бяха изминали?

Тя потърси с опипване купата, загреба ориза с пръсти и лакомо загълта. Оризът беше сух, недоварен, но имаше вкус на яйца и за миг Сюзън се почувства в рая. Отново започна да изброява улиците в центъра на Кеймбридж. Това ѝ бе помогнало да запази разсъдъка си през последните няколко дни.

Докато довършваше ориза, си спомни как съпругът ѝ се опитваше да я приучи да приготвя свестни вечери. На тя все беше твърде заета за това заради служебните си ангажименти. Сега се обгърна с ръце, притисна силно гърба си в каменната стена отзад. Защо не го бе послушала? Той я беше предупредил да не идва тук. Мускулите ѝ се стегнаха като опънати въжета.

И една сълза се търкулна по лицето ѝ...

Не, нямаше да плаче. Нямаше да го остави да се наслаждава на риданията ѝ.

Мъката се надигна в гърлото ѝ, но това беше всичко.

Беше тук долу от много дни. Но защо той я държеше? Ако имаше планове за нея, защо не ги изпълняваше, а изчакваше?

Това начин да я измъчва ли беше? Тя удари с юмрук по камъка, нарани се, но ѝ бе все едно. Удари го пак. Дали беше заради онова, което бе споменала на Кайзер за книгата? Беше ли го разказал на похитителите ѝ?

И дали залавянето ѝ щеше да доведе до някакво важно събитие?

Бе чела за изгорени на кладата хора в Европа — катари, вещици, евреи. Понякога те били държани в килии, близо до които се извършвала екзекуцията. Това само по себе си сигурно е усилвало неимоверно страховете им.

Плануваше ли той подобна смърт и за нея? Не можеше да се освободи от тази мисъл. Знаеше как бе загинал Кайзер. И сега бе в ръцете на убиеца му. Това я караше да се разпищи...

Как можеше да се случва подобно нещо в двадесет и първи век?

Изгарянето можеше да бъде много бавна смърт. Можеше краката ти буквално да се разтопят, преди още да си изпаднал в несвяст. Непрестанно горящата болка те държи в съзнание.

Беше чела за хиляди жертви, изгорени в погроми из цяла Европа през миналите векове. Знаеше, че тази традиция води началото си от древни времена, още от келтите. Те изгаряли враговете си в гигантски, изплетени от раката статуи. Имаше доказателства, че в Картаген са правели по подобен начин детски жертвоприношения...

Беше ли способна да избегне тази съдба? Щеше ли да може да се самоубие, преди да ѝ се случи това? Тя потрепери. Главата ѝ се допря до студения камък зад нея. Можеше да вземе подобно решение само ако имаше подходящ инструмент за осъществяването му.

А все още нямаше такъв.

Беше се опитала да огъне съда от храната, да види дали може да отчупи някой остър край, но не успя. Също така бе потърсила в тъмнината някой твърд отломък от камъните покрай нея, но не намери.

Трябваше отново да се разтърси.

Да започне да мисли. Това поне щеше да я държи заета за следващите няколко часа, докато пак заспеше и започнеше да сънува храна и горящи огънове...

30

Взех си душ, преди да се обадя на Шимон Маркус. Все още усещах следите от прахта на Негев по кожата си. Предния ден се бе просмукала и в таксито. Проникването в апартамента на Макс щеше да е много рисковано. Ако ни арестуваха, щяха да ни изхвърлят от Израел, най-вероятно за постоянно, и то след известно пребиваване в килия. А излизането от израелски затвор можеше да отнеме месеци.

Докато бях в банята, Изабел надникна вътре и ми каза, че слиза долу, за да провери нещо в магазина на хотела. Повиках я да дойде при мен.

— Може би по-късно — отвърна колебливо тя.

После изчезна.

Не я обвинявах. Обстоятелствата, в които се намирахме, не предразполагаха към романтика. В Лондон прекарвахме голяма част от времето си в ходене по ресторанти, срещи с приятели, показвайки си един на друг неща, които харесвахме в града.

След като се изкъпах, се обадих на Шимон Маркус.

— Шон, къде си? — бяха първите му думи.

— Радвам се да чуя гласа ти — отвърнах, избягвайки въпроса му.

— Казаха ми, че са ви депортирали. Вярно ли е?

— Да. Но може ли да поговорим за онзи обект, който посетихме?

— Разбира се, да... Удивително, нали? — В гласа му пролича скептицизъм.

— Не си убеден в твърденията им, това ли долавям?

Той въздъхна.

— Виж, Шон... Би било чудесно да намерим такова съкровище от ръкописи. Доста неща биха се потвърдили, ако разполагахме с автентични документи от онази епоха. Сигурен съм, че много християни биха изпаднали във възторг. — Той млъкна за момент.

— Ако намереното долу подкрепи написаното в Библията — допълних.

— Трябва да изминем дълъг път, преди да го разберем. Сигурен съм, че всичко ще излезе наяве, когато му дойде времето.

— А може и да не стане...

— Така е, но при всички положения няма много какво да направя. Е, как да ти помогна, Шон?

— Смяташ ли, че тези разкопки може да са свързани с убийството на Кайзер?

От другата страна се чу кикот.

— Тези разкопки са почтена изследователска работа. Как може да имат връзка с убийство?

— Нямам предвид самите разкопки. Но някой може да наблюдава обекта, да проследява тези, които ходят там. Казвам само, че вероятно има някаква връзка. Мисля, че е малко смахнато да се ръководят разкопки от такава огромна значимост, да са намерени такива документи, а всичко да се държи в тайна... А и на всичкото отгоре да ни изхвърлят от страната за това, че сме влезли там!

Той не отговори. Надявах се, че мисли по въпроса.

— Не смяташ ли за странно — продължих, — че никой от тях ни най-малко не изглеждаше трогнат от гибелта на Кайзер, от изгарянето му?

— Ти май продължаваш да си вреш в носа в тази история... — изръмжа недоволно Шимон.

Беше ясно, че предпочита да запази мълчание, за да не дърпа дявола за опашката.

В далечината проехтяха камбани. А след тях се понесе далечен глас на мюезин, призоваващ към молитва. От другата страна на линията чух как Шимон ахна.

— Още ли сте в Близкия изток? Къде сте? — попита той.

— Най-добре да не знаеш.

— Не си и помисляйте да се връщате в Израел — побърза да ме предупреди. — Туй нарушителите на имиграционните закони ги заключват в килия и изхвърлят ключа.

— Помисли над това, което ти казах, Шимон. Има нещо гнило около тези разкопки.

От другата страна на линията настана мълчание за петнадесет, може би двадесет секунди. Тогава му издадох последната ни информация:

— Кайзер е бил измъчван, преди да умре.

— Какво? — От изненада гласът му прозвуча странно пискливо.

Реалността на случилото се с Кайзер беше нещо, което и на мен самия ми бе трудно да приема. Изобщо не исках да се спирам на нея, но по този начин можеше да успее да стигна до Шимон. Имах нужда от вътрешен човек. А той имаше нужда от малко мотивация.

— Открили са разтопена плът в кухнята на апартамента му. Не просто са го убили и са захвърлили тялото му... — Замълчах. Той не каза нищо. Чувах дишането му. — Бил е вързан за стол и е бил горен на части... — Представата за това ме накара да се изпотя под дрехите. — Сещаш ли се за някаква основателна причина похитителите да извършат такова нещо?

— Не — прошепна плахо Шимон. — Изобщо...

— Може пак да го направят. Знаеш го, нали? — Гласът ми пресекна, аз се изкашлях, стиснах силно телефона.

Настъпи дълго мълчание. Мюзинът от джамията също беше млъкнал. Една линейка профуча по улицата долу. Сирената ѝ зави за кратко и спря.

— Миналата нощ някой е изписал с графити жилищната ни сграда — съобщи той с променен тон. Беше разтревожен.

— Какво пишеше?

— „Предателите ще си платят“.

— Това е странно. Нали не смяташ, че надписът е насочен към теб?

— Честно казано, нямам представа. Беше написано на главния вход. — Той се поколеба. — Жена ми е заключила всички прозорци в апартамента ни. Преди никога не го е правила. Доверих ѝ за Кайзер и за вашето депортиране от страната. Тя иска да не се замесвам в неприятности.

— Случило ли се е нещо друго? — Сега вече бях загрижен.

— Не. Но това не изглежда като някоя от другите акции за сплашване. Имам чувството, че е нещо различно.

— Има ли причина да си нечия мишена?

Дочух шумолене, сякаш той се разшава. Когато заговори, гласът му бе по-тих, все едно се боеше да не бъде подслушан.

— Попита ме дали се сещам защо са изтезавали Кайзер...

— Не ми отговори.

— Трябва да си наясно. — Тонът му бе изпълнен с тревога. — Обикновените израелски престъпници крадат пари и стрелят по враговете си, ала не измъчват хора до смърт. И не смятам също, че това е работа на палестинците. Нещо различно е. Бомбите, ракетите и стрелбите са политическите методи.

— Още не си отговорил на въпроса ми.

— Знаеш, че историята разказва за изгаряне на хора, нали?...

— Това се е случвало много отдавна — прекъснах го аз.

— Не съвсем. По цяла Европа все още има фестивали, на които горят сламени човешки фигури, правят го всяка година. Да не говорим какво е ставало в миналото, когато евреите са били изгаряни на клади. В Европа има такава мания... Светостта на човешкия живот не е била част от европейската култура преди, независимо какво разправят.

— За какво престъпление смяташ, че е бил виновен Кайзер?

— Не знам, честна дума. Просто виждам връзка с това, което е ставало в миналото. — Шимон говореше бързо, сякаш искаше да прекрати разговора, като че ли дори споменаването на тези неща го изнервяше. — Трябва да вървя.

— Утре пак ще ти се обадя, Шимон. Ако разбереш нещо за нашите приятели от разкопките, много ще съм ти благодарен да ми кажеш. Така ще ни помогнеш.

— Ще си помисля — обеща уклончиво той. — Но това не означава, че мога да ви помогна. — Връзката прекъсна.

Поразсъждавах няколко секунди. Какво бе направил той току-що? Беше ме предупредил и сега искаше да стои настрана от нас.

Обичам да получавам предупреждения. Настройват ме в очакване на хубав ден.

Проверих си електронната поща, отговорих на три запитвания от института. Казах на асистентката на доктор Бересфорд-Елис, че ще мога да приема бюджета на отдела си чак следващата седмица, като ѝ напомних, че съм в отпуската.

Проверих блога на института, в който пишех. Не бяха публикувани нови статии.

Прегледах още няколко големи новинарски сайта. Във всички имаше статии за напрежението между Израел и Египет. Прочетох до половината една дълга статия за демонстрацията, която се очакваше през този ден след петъчните молитви в Египет. После излязох от

сайта. Не можех да се концентрирам. Казаното от Шимон за изгарянето на хора не излизаше от ума ми.

Слязох във фоайето да потърся Изабел. Открих я в магазина на хотела да преглежда книги за Йерусалим. В някои от тях имаше изключителни панорамни снимки, показващи златния покрив на Купола на Скалата, Стената на плача и църквата на Божи гроб.

Излязохме навън да се разходим. Денят беше топъл като пролетен. Въздухът беше чист, неподвижен.

Влязохме в един модерен едноетажен търговски безистен. Изабел прекара доста време около щандовете с кожени изделия, но накрая не си купи нищо.

Беше ми писнало само да се мотаем по магазините. Закаках я в едно кафене и разглеждах хората още тридесет минути, докато тя свършеше с обиколката си наоколо.

— Някои от тези стоки са страхотни — казах. — Нищо ли не ти хареса?

— Просто исках да се разведрия... — отвърна тя. — Да тръгваме.

Повървахме до портата Яфа и влязохме в Стария град, където разгледахме още малко забележителности. После решихме да се върнем в хотела да си починем. След обяда бе започнал Шабат^[1]. Доста магазини и музеят „Кулата на Давид“ бяха затворени. А на нас ни предстоеше интересна вечер.

Във фоайето на „Цар Давид“ имаше голяма група, която чакаше за настаняване.

Изглеждаха като разглезени финансисти, дошли от всяко кътче на планетата. Докато стоях и ги гледах, чакайки да пристигне асансьорът ни, забелязах дребен мъж в тъмен костюм, който ме наблюдаваше над ръба на вестника си. Той стоеше до една от египетските колони. Във вида му нямаше нещо отличително: беше младолик, тъмнокос, с обикновена физиономия... Приличаше на бизнесмен. Ала аз веднага настръгнах. Дали завръщането ни бе разкрито?

Не казах нищо на Изабел. Не исках да я плаша. А и бе възможно да ме гони параноята. Решихме да се нахраним, преди да тръгнем към апартамента на Кайзер в десет. В този час щеше да е достатъчно късно, за да са се прибрали хората от улиците, но не толкова, че да привлечем

внимание. Бях купил отвертка и фенерче от малък железарски магазин в Стария град.

След ранната вечеря в хотелския бар „Ориентал“ който представляваше тихо и закътано заведение с дървен под, се върнахме в стаята си и се приготвихме за малката си акция. Така я наричаше Изабел.

Може и да не сме възможно най-големите професионалисти, но вероятно бяхме по-добре подготвени, отколкото когато се намърдахме под „Света София“ в Истанбул. Тогава се озовахме в един пълен с вода тунел и ни се наложи да се бием с гигантски змиорки. Този път не очаквах нищо такова.

Повървахме близо километър от хотела, преди да спрем такси. Не исках да разгласявам къде отиваме на таксиметровите шофьори от плацата пред „Цар Давид“.

През целия път не проговорихме. Шофьорът ни остави на кръговото. Сигурно ни бе взел за най-мълчаливите туристи на света.

Когато пристигнахме до сградата, където се намираше бившият апартамент на Макс, всичко беше притихнало. Шабат в някои части на Йерусалим беше почти като Коледа в Лондон по отношение на тишината.

Уличните лампи жужаха нежно, когато Изабел отиде до входа на жилищната сграда. Този път нямаше да натиска интеркома, а щеше да се закашля високо, за да ме предупреди, ако се появеше опасност. Последното, което ми трябваше, бе някой от съседите да види как се катеря по сградата им.

Докато стоях пред блока, ми ставаше все по-ясна сериозността на това, което се канех да направя. Но няхах намерение да се отказвам. Побиха ме силни тръпки и вдишах дълбоко, за да се успокоя.

От другата страна на улицата, зад кипариси и един ред гъсти храсти, имаше подобни жилищни блокове. Разгледах всеки поотделно. Нямаше хора по балконите, слава богу, но много апартаменти светеха и на някои дори ясно се виждаха стаите вътре. Ако излезеха на терасите и погледнеха отсреща, щяха да съзрат спайдърменските ми изпълнения.

Трябваше бързо да свърша тази работа.

За щастие завесите на апартамента на приземния етаж на сградата на Кайзер бяха плътно затворени. Като доближих балкона,

чух вътре да работи телевизор. Гледаха филм!

Сърдечният ми ритъм се ускори. Не беше 170 удара в минута, но натам отиваше... Сложих си тънките найлонови ръкавици, които бяхме купили следобеда.

Изведнъж силната музика от жилището бе последвана от мъртва тишина. Дъхът ми секна. Дали някой ме бе чул и бе изгасил телевизора?

Не смеех да помръдна. Пулсът ми биеше лудешки в ушите ми, докато накрая музиката отново гръмна и ми позволи да си поема дъх. Изпъшках и се заех да изкатеря стената на балкона им.

Протегнах се към дебелия пет сантиметра черен кабел, който пълзеше нагоре между жилищните сгради. Кабелът бе поставен във вдлъбнатина в стената, която щеше да ми помогне за катеренето, ако си сложех стъпалото в нея. Захванах се за кабела нависоко с лявата ръка, за да се стабилизирам, след което с дясната се протегнах за долния край на балкона над мен.

Не можах да го стигна.

Имаше тънък бетонен ръб, който се издаваше от долната част на балкона над мен. Нямах да е достатъчно да ме задържи задълго, но можеше да ми позволи да си придвижа лявата ръка нагоре по кабела с още няколко сантиметра.

Тогава с дясната трябваше да успея да достигна балкона отгоре.

Маневрата беше опасна, но определено изпълнима. Ако пропуснех балкона, всичко, което можеше да се случи, щеше да е да се плъзна надолу по стената и да се приземя по задник в предния двор на блока.

Пръстите ми докоснаха ръба на балкона.

Почти успях.

Тогава бетонният ръб се изплъзна изпод пръстите ми и аз полетях надолу. Това сложи разтърсващ и болезнен край на усилието ми...

Тупнах на земята.

Приземих се на едната си страна и си изкарах въздуха. Останах неподвижен около минута. Рамото ми тръпнеше от болката от приземяването върху него, но все още можех да го движа. Бях убеден, че обитателите на апартамента ще се втурнат към терасата на секундата, и обмислях какво да кажа.

Но те не се появиха.

Изчаках още малко. Вероятно бяха погълнати от филма? Или може би нямаше никой зад завесите и целият шум вътре беше някакво сложно електронно изпълнение, което да убеди крадците, че мястото е обитавано?

Изабел се намираще отстрани на сградата, когато се изправих на крака. Тя стоеше със скръстени ръце. Сложих пръст на устните си.

И тя направи същия жест.

Махнах ѝ да се скрие назад и се огледах, щом чух преминаването на кола.

Вторият ми опит беше по-успешен. Набрах се, хванах се здраво за ръба, бързо се добрах до кабела точно когато един скърцащ звук под мен ми подсказа, че някой излиза на балкона отдолу. Изведнъж телевизорът зазвуча по-силно, а въздухът се разцепи от вик на език, който приличаше на полски.

Клекнах върху циментовия под на балкона на Кайзер. Беше мръсен, покрит със сажди, влажни като кал. Сърцето ми вече бе подминало 170-те удара в минута. Не помръднах. Представих си как някой се катери по същия начин и подава глава над парапета.

После долетя още един вик отдолу. Чувах собственото си дишане и биенето на сърцето си. Заставих се да се успокоя. В това състояние нямаше никаква да я свърша.

А къде беше Изабел? Дали този, който викаше долу, щеше да ѝ създаде проблеми?

После звукът от телевизора рязко заглъхна. Залегнах и се ослушах. Опитах се да забавя дишането си, докато сърцето ми се връщаше към нормалното си биене с всяка изминала секунда. Премина друга кола. И отново настана тишина...

Този, който бе излязъл, пак се беше прибрал. Трябваше да е така. Изправих се, опитах вратата на апартамента. Беше заключена, но стъклото бе счупено — точно както бе забелязала Изабел. И имаше голяма дупка по средата на вратата. Някой я бе разбил. Наведох се. Беше достатъчно голяма, за да премина през нея.

Измъкнах едно назъбено парче стъкло, на което ми се струваше най-вероятно да се порежа. После много бавно се промъкнах през дупката, представяйки си какво би се случило, ако се подхлъзнах и

паднех върху някое от стърчащите от всички страни стъкла. Нямах да е приятно.

Вътре миризмата на изгоряло беше силна и противна. Светлината от уличните лампи едва стигаше, за да различавам предметите наоколо. Видях преобърнати столове, паднал на една страна телевизор.

Изправих се. Кожата ми настръхна...

В краката ми имаше парче изгорен килим. Изглеждаше така, сякаш беше донесено от друга стая.

Забелязах врата в отсрещния край на помещението. Предполагах, че води към коридор, откъдето можех да намеря кухнята и изхода, през който да изляза и да доведа Изабел. Докато вървах към тъмния правоъгълник на вратата, стъклата леко заскриптяха под обувките ми.

Забавих крачка още малко, докато достигнах отсрещната стена. Тогава извадих фенерчето си. Включих го, щом влязох в коридора и тъмнината ме погълна. Стените край мен оживяха, зацапани навсякъде от петна от сажди. Подът беше черен от дима, но не бе изгорял.

Миризмата сега беше още по-неприятна.

Сякаш във въздуха витаеше някакво зло...

[1] В юдаизма Шабат е последният, седмият ден от еврейската седмица, който е събота. На този ден евреите отбелязват седмия ден от Сътворението, на който, според Тората, Бог си починал след сътворяването на света за шест дни. По тази причина евреите не работят на този ден. — Б.пр. ↑

Лорд Бидонър гледаше канал „Скай Нюз“ в апартамента си в хотел „Сейнт Джордж“ в Мейфеър в Лондон. Той седеше облегнат в огромното двойно легло и се взираше в плоския екран, който се спусна от тавана при устната му команда. Екранът беше с бели ръбове, за да е в тон с декора на останалото обзавеждане в стаята.

Предаваха картини от площад „Тахрир“ в Кайро, изпълнен от египетската армия и огромна тълпа демонстранти. В долната част премина надписът: *Трима загинали в Египет.*

Всичко вървеше идеално. Последният им опит да предизвикат конфликт се бе провалил, но този път колелата на омразата се въртяха по-бързо. За властите нямаше да е толкова лесно да ги застопорят. Промяната настъпваше.

Той взе айпада от мраморната повърхност на нощното шкафче и провери за новопристигнали съобщения. Трябваше да са му изпратили доклада на издирващия екип, но като прегледа списъка с имейли, видя, че още не е пристигнал. Той стисна юмрук и го удари в матрака. Това въобще не беше добре.

Ако Арап Анак оцелееше след операцията си в Израел, лорд Бидонър щеше да го накара да даде няколко урока по мотивация на екипа. Или самият той щеше да се намеси. Притвори очи и отпусна глава върху подплатената с коприна табла на леглото.

Трябваше да запази спокойствие. Бяха близо до постигането на целта си. След събитията, които щяха да се разиграят в Йерусалим, нещата щяха да станат много различни.

Страхът щеше да стане заразен.

Стаих дъх от напрежение. Можех да го преживея, но исках да изляза по най-бързия начин. Отворих вратата на апартамента, пъхнах парче от изгоряла изтривалка в долния ѝ край, за да не прихлопне, след което изтичах надолу, за да доведе Изабел. Не изчаках асансьора, а поех по стълбището.

Когато се показах от входа на блока, тя стоеше отвън с кръстосани ръце.

— Защо се забави толкова, по дяволите? — изсъска ми тихичко.

— Благодаря за търпението ти — отвърнах.

Махнах ѝ да ме последва и се качихме бързо по стълбите. Щом се промъкнахме в коридора на апартамента, включих фенерчето. Изабел застана неподвижно, обвила ръце около тялото си, сякаш не бе сигурна дали да продължи напред...

— Коя е вратата на кухнята? — попита бързо.

Имаше две врати от дясната ни страна, както и вратата точно пред нас, която водеше към всекидневната. Всички бяха затворени.

— Една от тези — посочих вдясно.

— Много си точен... — Не звучеше щастливо.

Прекоших коридора и сложих ръка на най-близката брава. Имах навика да нахлувам там, където не биваше. В миналото се бях въвличал в няколко глупави неприятности и се очакваше да съм си научил урока, но някои неща никога не се променят.

Натиснах дръжката и влязох. Отвътре ме посрещна наситена миризма на сажди. Усетих я по устните си. Доповръща ми се. По челото ми бе избила студена пот.

На отсрещната стена на стаята имаше прозорец, през който влизаше лунна светлина. От корниза над прозореца висеше скъсана завеса, сякаш в стаята бе имало борба. Матрактът бе изпаднал от леглото. Част от него бе обгорен. Стените бяха осеяни с черни отпечатъци от изцапани със сажди пръсти, сякаш бяха изрисувани от някой абстракционист.

Изабел се разходи из стаята, надникна във вградения гардероб. Вътре висяха само две сака и няколко ризи. Тя издърпа чекмеджетата на покритата със сажди ракла, огледа внимателно съдържанието им.

— Какво търсиш?

— Чудех се дали някой друг е живял с него. — Тя посочи към чифт ярки сребристи белезници в най-долното чекмедже. — Какво означава това според теб?

— Ами че е обичал да си играе на стражари и апаши...

Тя изсумтя презрително.

— Защо израелската полиция ги е оставила тук?

— Не мисля, че вземат всичко, когато разследват местопрестъпление.

— Забелязваш ли някаква следа от приятелка? — Огледах се.

Изабел поклати глава.

— Да огледаме и другите стаи — предложи и бавно затвори чекмеджето.

Излязох в коридора и надникнах през отсрещната врата. Отвътре ни връхлетя познатата миризма на изгоряло, но бе примесена и с нещо друго.

Слаб мирис на печено месо.

Беше странно, но от него миризмата тук бе по-силна от тази в спалнята. Мисълта какво означава този факт беше зловеща...

Под прозореца на отсрещната стена имаше мивка, отрупана с висок куп почернели от пушек чинии, преобърнат тостер и готварски прибори. Някой бе захвърлил на това място всички джунджурии от кухнята.

Покрай стените се виждаха голи плотове, почернели врати на шкафчета. Изглеждаше, че пожарът тук е бил по-силен, откъдето и да е другаде в апартамента.

Край едната стена имаше хладилник, готварска печка и миялна машина. Всички те бяха повредени по някакъв начин. Но това, което накара кръвта ми да смръзне, беше столът в центъра на стаята.

Той бе изгорял до металния си скелет. Нямахме седалка или облегалка, само черна фигура от метални пръчки.

Отидох напред, осветих с фенерчето остатъците. Космите по тила ми настръхнаха.

По пода около стола имаше следи. Насочих фенерчето надолу.

Две бледи черни петна показваха къде са били нечий стъпала. Те представляваха тъмни сенки върху големите плочки на пода. И да е имало някакви остатъци от човешка плът, сигурно бяха почистени. Бяха останали само тъмните петна, които издаваха всичко.

— Марк не ни е излъгал — прошепна Изабел. В далечината зави сирена на линейка. Воят беше пронизителен и приличаше повече на американска, отколкото на лондонска линейка.

— Да не оставаме повече тук — рекох.

В главата ми се бе заформил образът на Кайзер, който седеше на стола, докато писъците му се заглушаваха от натъпкания в устата му парцал. Идеше ми да повърна.

— Виж. — Изабел посочи към пода около останките на стола.

Насочих фенерчето натам. Отначало не видях нищо, после забелязах призрачни следи от барут... За какво беше това, по дяволите?

Следите образуваха бледи линии по плочките около стола.

Наведох се да погледна, осветих линиите. Бяха неравни, прекъснати, почти заличени. Но в тях имаше нещо познато.

Взрях се по-отблизо. Да, някой бе насипал барут под формата на буквата „Н“ около стола. Забелязваше се едва-едва.

— Да направим снимки — предложи Изабел. Звучеше изтощена.

Снимахме пода около стола. Буквата не се хвана много добре, но част от нея се виждаше.

Заставахме пред входната врата, стаили дъх. Открехнахме я леко и изчакахме, послушвайки се, преди да излезем. След като се изнизахме, чух шум зад нас, но просто затворих. Продължихме да вървим, магнахме ръкавиците си. Не се обърнах назад.

След няколко минути бяхме в едно такси и се понесохме към хотела. Чак към края на пътуването въздъхнах с облекчение...

— Преди да отлетим за Лондон, искам да заснема всички, които посещават и напускат онези разкопки — заявих, докато минавахме под каменната арка на входа на хотела.

И тогава го видях — един от полицаите от имиграционния отдел, който ни бе закарал до летището. Той беше встрани от нас, застанал до рецепцията. До него имаше друг мъж, когото не познавах. Но ми напомни на онзи, който ни зяпаше сутринта.

— Трябва да се махнем — прошепнах.

Хванах ръката на Изабел и бързо я издърпах обратно навън. Имаше възможност полицаят да не е тук заради нас, но не можех да рискувам.

— Стига, боли ме — изсъска Изабел, щом излязохме под арката.

— Извинявай, но няма как да се мотаем наоколо. — Отпуснах хватката.

Поехме по улицата и завихме зад най-близкия ъгъл. Махнах на едно такси. То се приближи. Преди да се качим, обясних на Изабел защо така припряно я изведох навън и кого съм видял.

— Надявам се да не се окажеш склонен и към физическо насилие — отбеляза тя.

— Само когато се опитвам да спася кожата ти.

— Обади се на Шимон Маркус — прошепна Изабел. — Той ще знае къде можем да пренощуваме, без да ни арестуват.

Качихме се в таксито. Вътре гърмеше израелска поп музика. Мелодията ми беше позната, но пееха на иврит. И през ум не ми мина да помоля шофьора да я намали. Бях се обърнал и гледах през задното стъкло дали ни следят. След минута, когато не се появи полицейска кола след нас, извадих телефона от джоба на самото си.

Щом Шимон вдигна и му казах кой се обажда, настъпи тишина. После се досети:

— Върнали сте се в Израел.

Сигурно бе чул музиката.

— Имаме нужда от място, където да отседнем. Знаеш ли такова? — Надявах се да не породя прекалено подозрение у таксиметровия шофьор. Последва още мълчание. Нямах представа какво ще направи той. Щеше ли да ни предаде?

Тогавашимон каза:

— Елате у нас. Знаем, че съм луд, но майка ми ме е учила никога да не отказвам помощ. — Той ми даде адреса си. Намираше се близо до централната автогара.

— Слезте там и бързо ще се ориентирате — обясни той.

След петнадесет минути бяхме пред четириетажна жилищна сграда, която изглеждаше като проектирана през шестдесетте години от решителен модернист. Имаше малки давидови звезди върху всеки пластмасов звънец до входната врата. Шимон сам слезе да ни отвори.

Той сложи пръст на устните си, за да ни предупреди да не говорим, докато влизахме. След това се огледа, преди да ни поведе нагоре по стълбите. Каза, че семейството му го няма, но от чашите на кухненската маса останах с впечатлението, че са се изнесли преди минути.

Не беше споменавал, че има деца.

— Преди малко жена ми и дъщеря ми, която е на тринадесет, заминаха за Тел Авив при нейната майка — уведоми ни той, сякаш за да обясни наличието на чашите.

— Не бива да оставаме тук дълго — казах.

Той ни подкани навътре.

— Има ли къде да се отседне в Израел, така че данните ни да не бъдат открити от израелската полиция след няколко часа? — попитах, докато се настанявахме на дълъг кафяв диван.

— Ще останете тук — обяви той сухо.

— Не можем да го направим — възразих.

Шимон стоеше пред вратата.

— Трябва. И ще останете.

— Много си добър — каза Изабел. — Благодаря. — Тя стана, отиде до него и сложи ръка на рамото му. — Може ли да полегна някъде?

— Добре ли си? — попитах.

Тя се обърна към мен. Изглеждаше бледа. Добре че се съгласих да останем, помислих си.

Изабел вдигна рамене.

— Просто съм уморена. И имам ужасно главоболие. Това е всичко — отвърна.

— Насам — посочи Шимон. — Може да използваш стаята на дъщеря ми.

Той ни заведе в стая с единично легло. Извади чисти чаршафи и скоро Изабел заспа, а аз отидох във всекидневната и заразглеждах с възхищение снимките по стените. Имаше една с него и Ицхак Рабин в официални костюми и друга, на която той беше с камуфлажни дрехи в пустинята.

— На доста места си бил — отбелязах.

— Не исках да ги закача тук — изтъкна скромно той. — Но жена ми ги харесва.

— Надявам се да не ти навлечем проблеми на главата.

Той поднесе ръката си напред, сякаш ме молеше за нещо.

— Е, защо се върнахте? Какво се надявате да направите тук? — В тона му се долавяше огорчение.

— Знаеш ли, че Сюзън Хънтър все още е в неизвестност?

— Значи сега ще се правите на детективи, така ли? Имате ли нужните квалификации? — Той даде да се разбере, че няма да приеме никакво оправдание за завръщането ни.

— Никой в израелската полиция не си прави труда да я намери.

— Изглеждаш много добре информиран. Срецна ли се с всички полицаи, които работят по нейния случай?

— Не... Ала съм сигурен, че имаш право. Някои от тях може и да вършат работата си както трябва, но просто останах с лошо впечатление, когато говорих с полицията тук.

Той повдигна вежди.

— Знам неща, които може да помогнат, за да я намерим — казах. — Смяташ ли, че трябва да се върнем вкъщи, да си гледаме кефа и да чакаме, докато открият трупа ѝ? — Почнах да се ядосвам. — Защото няма да го направя. Не знаеш какво се случи със съпругата ми, нали? Не знаеш, че загина при бомбена атака на пътя. Че дълго време никой не ми даде никакво проклето обяснение за това какво наистина е станало. Говориш с грешния човек, ако си мислиш, че ще си седя вкъщи и ще чакам някой да почука на вратата ми или докато прочета за смъртта ѝ в интернет.

Той вдигна ръце.

— Прости ми — рече. — Не знаех за съпругата ти. Хайде, седни. Ще направя чай. — Изражението му бе омекнало. — Жена ми обича чай от мента. Искаш ли да опиташ?

Кимнах, но не можех да седна. Започнах да разглеждам книгите по лавиците. Беше трудно да се успокоя след гледката в жилището на Кайзер и след бягството ни от хотела.

Настаних се срещу него едва когато той се върна със сребърния чайник в отомански стил, заедно с крехки на вид зелени чаши и чинийки. Докато пиехме, му разправих какво сме открили в апартамента на Кайзер. Той не ме попита как съм влязъл вътре.

Обясних му за петното на пода и за фигурата „Н“. Показах му снимката.

В стаята се възцари тишина. Нещо в поведението му се бе променило. Ако преди изглеждаше малко уплашен, сега страхът му бе нараснал. Той отиде до прозорците и дръпна една дебела кафява завеса, която се придвижи толкова трудно по релсата, че реших, че никога досега не е пипана.

После се наведе над стъкленото шкафче, извади една бутилка руска водка със златен орел на етикета и сипа солидна доза в чая си.

Погледна ме.

— Искаш ли? — Тонът му беше раздражителен, сякаш всъщност не очакваше да кажа „да“.

— Тъкмо от това имам нужда. — Поднесох чашата си напред.

Чаят стана много различен на вкус — остър, лютив. Почувствах как водката сгрява вътрешностите ми.

Шимон отиде до библиотеката, разположена покрай едната стена, и извади малко зелено томче. Прегледа го, разтвори го широко на една страница и я задържа пред мен. Беше покрита с протоазбучни символи. Посочи ми символа „Н“.

— Това е много стар символ — обясни. — Осмата буква от ханаанската азбука — „хет“. Използва се, за да обозначава понятието за „смях“. — Той отпи от чая си.

— Мислех, че е просто „хаш“ — казах. — Кой, по дяволите, днес би използвал „хет“?

— Не можех да си представя как ханаанците са се появили изневиделица, за да оставят знака си в съвременен апартамент.

— Насоченият нагоре ъгъл на средната черта го посочва. А колкото до това, кой сега използва „хет“ е друг въпрос. — Той изпи чая си на един дъх и сложи чашата върху дългата грапава дървена масичка, която имаше вид на древна врата. Размърда се в стола си и продължи: — Виждал съм отпратки за „хет“ в една книга от двадесетте години на двадесети век. Тогава Йерусалим преминаваше през период на спиритуализъм. Тази буква стана символ за партиите тук, основани от един германски барон. Той и любовницата му, една австрийска красавица, бяха привлекли за целта всички емигранти, които се криеха тук: пропаднали руски графове, арменски дилетанти, заможни ливански ренегати... Всъщност това бяха повече оргии, отколкото партии. Мюфтията разбра за тях и двамата бяха прогонени от града от тълпа мюсюлмани. Едва не започна бунт срещу британците. Може да

се каже, че тези събития подготвиха почвата за арабското въстание през двадесет и девета. Мюфтията смяташе, че британците не вземат достатъчно строги мерки към европейските хедонисти.

— Значи говорим за символа на хедонизма?

— Символът се е свързвал със смеха и хедонизма, но преди това се е използвал и за други цели.

— И какви са те?

— Това е древен символ за проклятие. Може да е бил сложен там, за да урочаса всяко разследване на случая.

Нещо ме гризеше заради този символ. Включих пак телефона си и погледнах снимката. Имаше нещо познато в нея. Но какво? Изключих телефона.

— Тревожа се за приятелката ти Сюзън Хънтър. Видът на този знак ме кара да се страхувам за нея още повече от преди — призна Шимон.

Той се замисли за миг, отпусайки се на стола. Беше мой ред да взема бутилката с водка. Налях си един пръст. Щях да имам нужда от нещо силно, което да ми помогне да заспя след пребиваването ми в апартамента на Кайзер.

— Това е водка златен стандарт от Москва. Приятелят ми от съседния апартамент я донесе. По-полека с нея.

Кимнах.

— Каж ми... защо този знак „хет“ те кара да се страхуваш за Сюзън?

И после се сетих къде го бях виждал преди... Върху тениските на младежите, които ни бяха заобиколили на разкопките. Под знака имаше надпис *Heaven's Legion*^[1]. Дали някой се опитваше да ги замеси? Не можех да измисля никаква причина защо някоя организация ще си слага собствения символ на място, където е било извършено убийство.

— Ще ти кажа, но първо ми подай бутилката.

Подадох му я. Той я прибра в стъкленото шкафче, после се обърна към мен. Кожата му изглеждаше бледа и нездрава на слабата светлина от лампата в отсрещния ъгъл на стаята.

— Знакът дава обяснение за смъртта на Макс Кайзер. — Той ме гледеше втренчено, сякаш му бях усмърдял стаята.

Разтворих ръце нетърпеливо, подканяйки го да продължи.

— Той е бил принесен в жертва — заяви тихо Шимон. — Това е човешко жертвоприношение.

Усетих как физиономията ми се променя. Първо ме заля топла вълна, после през мен се разнесе мигновена студенина. Бях чувал за човешки жертвоприношения, разбира се, но те бяха извършвани преди стотици години. Такива неща не се случваха вече...

— За какво, по дяволите, ще принасят в жертва човек? — изумих се аз.

— Имало е три причини в ранната ханаанейска традиция — отвърна бавно Шимон. — За да се помоли богинята да промени времето, за да оздравее някой или за да бъде измъкнат от ръцете на Царицата на мрака, да бъде върнат към живот.

— Каква Царица на мрака? Ти шегуваш ли се?

— Не. Тя е богинята, която, според вярванията на ханаанците, контролирала подземния свят, земята на Мот. Такива данни са открити в надписите на глинени плочи от Рас Шамра в Сирия. Бяха преведени преди няколко години.

— Вярвали са в Царицата на мрака?

— Да, имам и нейна снимка. — Той отиде до библиотеката и извади една купчина академични документи. Прелиства ги в продължение на няколко минути. Най-накрая извади оттам тънко списание.

Шимон ми показа черно-бяла снимка на продълговата клиновидна плоча с алуминиева мерителна линия до нея. Върху плочата имаше редица знаци, обграждащи голямо изображение, направено от врязани линии в центъра ѝ. Изображението беше на слабо момиче с изпъкнали гърди. В ръцете си държеше череп.

Върнах му списанието.

— Трябва да поспя — рекох. Бях съсипан от тежкия ден.

— Има едно походно легло в гардероба, ако не искаш да притесняваш Изабел — предложи той.

— Добре — съгласих се. — Тя има нужда да се наспи хубаво.

Показа ми как да го отворя, даде ми малко одеяла. Разпънах го тихо в мрака под прозореца. Изабел спеше дълбоко.

Отворих очи в четири сутринта. Не бях сигурен какво ме беше събудило. Тогава чух трополене. Погледнах през прозореца. Видях шосе с две двулентови платна, отделени от нисък бетонен разделител,

обраснал с храсти. Платното, отвеждащо към центъра на Йерусалим, беше пълно с целеустремено движещи се транспортъори с танкове.

Гледах ги как преминават. Бяха тъмнозелени. Оръдията на танковете бяха насочени право напред. Един от прозорците на транспортъора беше със свалено стъкло. На светлината на уличните лампи различих решителното изражение на млада жена, която шофираше, втренчена в пътя пред себе си. Беше на не повече от двадесет години. Положението изглеждаше като начало на война.

[1] Небесен легион (англ.). — Б.пр. ↑

33

Арап Анак натисна приложението за шифриране на обаждането и набра номера на лорд Бидонър. След двадесет секунди чу сигнала за позвъняване.

— Знаеш ли кое време е в Лондон? — попита сънено лордът.

— Два сутринта — отвърна Арап.

— Разговорът обезопасен ли е?

— Приложението за шифриране е отворено на телефона ти, нали? — каза Арап.

— Да. Какво мога да направя за теб?

— Тази сутрин започна генерална мобилизация на израелските сили за отбрана. Всичко върви по план.

— Просто гледай този път да не се издъниш. Провалът в Лондон ме постави в много неизгодна позиция.

— Нали от Службите за сигурност не стигнаха до теб?

— Не, но доста душиха наоколо.

— Вероятността някой да разбере какво става клони към нула.

— Постарай се да се справиш с жената, както се споразумяхме, когато му дойде времето.

— Знам си работата. Ще съжалява, че се е родила...

На следващата сутрин се събудих, чувствайки се скапан и махмурлия. Не смятах, че съм пил чак толкова, за да се усещам така.

Изабел вече бе станала. Слънчевата светлина струеше през прозореца. Бръцолевенията на Шимон за човешки жертвоприношения и за Царицата на мрака бяха избледнели като далечен сън. Лежах в леглото и мислех за танковете, за които знаех, че е обичайно да се видят в Йерусалим, тъй като Израел беше в постоянна бойна готовност. Но предполагах, че случилото се през нощта е нещо повече...

Просто танковете бяха адски много.

Едно беше ясно — каквото и да ставаше, онези идиоти, работещи на разкопките, трябваше да бъдат разследвани. Идеята на Изабел да ги снимаме бе добра. Вероятно тя можеше да накара Марк да пусне снимките им през базата им с данни, за да пробваме да разберем нещо за тях — имена, деяния, минало.

Станах и я потърсих с очи, за да видя дали са такива плановете ѝ. Нямах я в леглото.

Шимон беше във всекидневната. Завесите бяха дръпнати встрани, а на дървената маса в отсрещния край на стаята имаше кафе и чинии.

— Къде е Изабел? — попитах сънено.

— Отиде отсреща да купи пресен хляб. Сама настоя. Казах ѝ, че и аз мога, но нали ги знаеш жените...

Отворих уста да продумам, но се спрях. Нещо не беше наред.

— Не се тревожи. Видях я да влиза в магазина само преди няколко минути. — Сигурно бе забелязал тревогата в очите ми. — Ей там е, отсреща. — Той посочи към вратата на балкона, гледащ към предната част на сградата и главния път. — Вземи си кафе и излез на терасата, за да я видиш, като се връща.

Налях си кафе, пийнах няколко глътки и се вслушах в предложението му. Още не бях изпаднал в паника. Нямах начин да ѝ

се е случило нещо. Но секундите минаваха.

А тя не се появяваше. Погледнах часовника си.

След десет минути ме обзе истинско притеснение, което бързо прерасна в паника. Влязох вътре и позвъних на мобилния й телефон. Чух го да звъни от спалнята. Беше го оставила.

— Отивам да видя какво става — заявих решително.

— Сигурно е отишла до съседния магазин. Ако в този нямат пресен хляб, пращат клиентите там... — Той погледна часовника си, изглеждаше озадачен. — Досега трябваше да са получили доставките — добави и махна с ръка. — Може пекарните днес да закъснят. Предвид всичко, което се случва.

Разтревожен, изхвърчах от блока на Шимон. Забелязах остатъците от графитите, за които бе разказал. Не ги бях видял в тъмното. Някой вече бе пребоядисал част от външната стена на сградата, но цветовете не съвпадаха съвсем. Не личеше ясно какво е покрила боята, но можеха да се видят тъмни форми, извити линии.

Не си направих труда да ги разглеждам. Вървах бързо. Не ме интересуваше какво означават формите. Искях час по-скоро да намеря Изабел. Приказките на Шимон от предишната вечер отекваха злоецо в главата ми, но друга част от съзнанието ми казваше: *Спри; успокой се, тя е добре.*

Обаче не я видях да пресича, както се бях надявал. Не я съзрях и пред магазина. Един клаксон ми изсвири, докато изтичах през улицата.

Нямаше я и в магазина. Обиколих го светкавично, като едва не съборих един възрастен мъж в широк черен костюм, който мъкнеше огромна бутилка с вода. Той ме изгледа подозрително. Искях да му обясня какво правя, но нямах време.

Къде беше тя, по дяволите?

Забелязах друг изход. Изтичах навън, втурнах се към следващия магазин. Беше на петнадесетина метра надолу по страничната улица. После се сетих. Трябваше да проверя дали в първия магазин имаха пресен хляб.

Върнах се, чувствайки се глупаво. Сърцето ми биеше напрегнато в гърдите ми, все едно бе приклещено от нещо. Насочих се отново към задната част на магазина.

Да, ето там беше. Имаше две секции с дузина вида хляб. Пак се огледах. Гърдите ме стягаха като смазани от тежък товар.

Къде е тя? Заозъртах се наоколо, чудейки се дали очите ме заблуждават. Една дребна жена, цялата облечена в черно, стоеше и ме гледаше. Каза ми нещо. Сигурно говореше на иврит. Нищо не разбрах.

Отвърнах ѝ с грубо махване и се затичах към изхода.

Може би Изабел се бе върнала в апартамента на Шимон и ме чакаше. Щеше да се усмихне при разтревожения ми вид, а после да ме прегърне. Щяхме да говорим за това по време на закуската. Щях да се смея на закачките им.

Трябваше да е там.

Позвъних на звънеца на Шимон и след отключващия сигнал нахълтах в блока. Изтичах нагоре по стълбите, като ги прескачах през една. Почуках задъхано на вратата.

Чух го да говори.

Това означаваше, че има някого при него. Тя е тук. Слава богу! Шимон отвори вратата.

— Къде е Изабел? — посрещна ме той.

— Не е ли при теб? — Гласът ми прозвуча странно, думите ми се изнизаха твърде бързо.

Стоях и го гледах, докато страхът обгръщаше тялото ми. Чувствах лицето си сковано.

— Не се ли е върнала?

— Не още...

— А ти с кого говореше?

Той играеше ли си с мен?

— Отби се един приятел равин, Йерекия. Влез, ще те запозная.

Влязох замаян. Чувствах се така, сякаш ме бяха цапардосали по главата. Ослушвах се за звънеца в очакване Изабел да се върне. Шимон казваше нещо, но чух само края на изречението.

— Йерекия, ти му кажи — беше всичко, което долових.

Йерекия носеше черен костюм. Той имаше гъста черна брада и плитки от черна коса, които се спускаха край ушите му към раменете. Върху главата му бе нагласена черна кадифена ермолка. Изглеждаше на моя възраст, тридесет и няколко годишен, но кожата му бе грапава, сякаш някога бе боледувал от екзема. Очите му бяха електриковосини.

— Напоихме градината от един басейн, който пресъхва — заяви той стих глас.

Този тип реален ли беше? Погледнах към Шимон. Нямах нужда от това.

— Йеремия е най-преследваният равин в цял Израел — каза Шимон, сякаш това обясняваше всичко.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Йеремия.

— Загубих приятелката си — отвърнах.

Той ми се усмихна милостиво.

— Провери ли дали е дошъл хлябът? — попита Шимон.

Кимнах. Гърлото ми бе пресъхнало.

Шимон поклати глава. Вече изглеждаше разтревожен. Паниката ми нарастваше. Исках да върна времето назад. Импулсивно реших да изтичам обратно до магазините и да ги проверя отново както трябва.

Не, може би беше по-разумно да почакам тук още малко, докато се успокоя. Трябваше да има логично обяснение за това. Излязох на балкона, за да виждам пътя и магазина.

Загледах се навън.

Шимон стоеше до мен.

— Не вярвам да ѝ се е случило нещо — каза той. Думите му бяха успокоителни, но в тона му определено се долавяше тревога.

Гледах втренчено напред. Всеки път, щом вратата на магазина се отвореше, потръпвах. Тогава зад мен долетя гласът на Йеремия.

— Тя в онзи магазин ли беше? — попита той.

— Така смятаме — отвърна Шимон.

Това беше, трябваше да се върна долу.

— Отивам там — заявих.

— Бях в този магазин преди пет минути — каза Йеремия.

— Видя ли нещо подозрително? — изстрелях.

В главата ми се въртяха куп въпроси. Дали беше отишла другаде по някаква причина? Ами ако я бяха отвлекли? Стана ми зле. Стиснах юмруци и направих съзнателно усилие да се овладея. Нямах да съм от полза на Изабел, ако се паникьосах.

— Не, не, нищо — поклати глава той.

— Срецна ли вътре една европейка? Тъмнокоса, висока и слаба?

Той замълча за миг. Хайде де, идеше ми да викна, отговори на въпроса. Стиснах устни.

— Аз не поглеждам жени. Дал съм клетва.

— Имаше ли други в магазина? — Почти крещях. Не, направо така си беше. Протегнах се и стиснах дръжката на вратата.

— Да, сигурен съм, че имаше. — Равинът потърка челото си.

— Помниш ли кого видях? — Знаех, че Йеремия не е отговорен за случващото се, но ми бе трудно да сдържам раздразнението си.

Той ме погледна с тъжна физиономия.

— Помня, че видях един американец. Едър мъж с бяла тениска... с някакъв надпис върху нея — отвърна и се промуши край мен.

— Какво пишеше на тениската? — попитах.

— Не помня.

Хрумна ми откачена идея. Извадих телефона си и намерих снимката със знака „Н“.

— Нещо такова ли беше?

Йеремия погледна, зениците му горяха. През тях минаваха червени вени, сякаш той бе стоял буден цяла нощ, за да изучава Тората.

Накрая отговори, както ми се стори, след цяла вечност:

— Не си спомням — поклати глава.

— Но може да е било това? — настоях.

— Може, а може и да не беше. — Исках да го разтърся. Вместо това го избутах встрани и се насочих към вратата.

— Снощи я чух да говори по телефона — съобщи Шимон.

— Какво? — спрях и се обърнах.

— Нямах да ти казвам, но ми се стори малко странно. Тя беше в банята. Беше посред нощ. Чух я да говори. Това е всичко. Може и нищо да не означава...

Но може и да значеше.

На кого ли се е обадила, така че да не я чуя? Затова ли бе изчезнала? Дали си бе уредила среща с някого? Почувствах се откъснат от реалността, сякаш бях разкрил тайния ѝ живот.

— Чу ли я какво казва? Поне някоя дума?

Шимон поклати глава. Тогава се сетих за друго странно нещо от изминалата нощ.

— Какви бяха тези танкове, които видях в четири часа сутринта? Колоната беше доста голяма.

Шимон ме погледна втренчено. Изглеждаше така, сякаш знае точно какво става, но се опитва да намери начин да се изрази.

— Наближава буря — намеси се Йеремия. — Те са нейните пратеници.

— Какво означава това, по дяволите? — не издържах аз.

Йеремия се отдръпна от мен, отстъпи крачка назад.

— Говоря каквото виждам. — Очите му ме пронизваха, сякаш разкриваха греховете ми. — Лъжи ли предпочиташ?

— Не, искам само да намеря Изабел. — Сложих ръка на челото си. Трябваше да запазя спокойствие. Трябваше да я открия. Бързо.

Тогава Шимон неочаквано изрече:

— Йерусалим е на ръба на пропаст, Шон...

В Лондон беше 11.30 часът, събота сутрин. Уикендът на Хенри Моулъм бе започнал зле. И не само заради проливния дъжд. Бяха го призовали.

Подземните офиси в Уайтхол бяха относително тихи в събота, което беше добре, но чаят бе все така безвкусен, както винаги, а докладите от всички краища на света не бяха спрели да пристигат само защото беше почивен ден.

Хенри бе обещал на жена си, че следобед ще отидат на пазар на Оксфорд Стрийт. Надяваше се през следващия час да ѝ потвърди по кое време ще се срещнат — веднага щом предадеше доклада си на дежурния за уикенда проследяващ екип.

Но се беше забавил повече от необходимото. Най-вече защото се притесняваше какво може да се случи през следващия ден...

Не че се съмняваше в способностите на дежурния екип. Не беше заради това, а заради предположенията какво би могло да означава покаченото напрежение в Египет. Нямаше начин да вижда как две държави се приближават към война, без да изпита мрачно предчувствие. Военните действия, които гледаше по телевизията вкъщи, от рода на излитащи и кацащи военни самолети, придружени от вдъхновени речи на политици, бяха повече като развлечение.

Но не беше толкова развлекателно, когато човек видеше картини на убити от бомби мъже, жени и деца: този тип образи, които директорите на телевизиите отдавна бяха сметнали за прекалено шокиращи за западните зрители.

Хенри бе свидетел на започването на война достатъчно пъти, за да знае, че случващото се в Египет не беше на добре. Всички новини бяха заплашителни. Бомба бе избухнала в Кайро. Имаше мъртви полицаи. Имаше данни за иранска подводница, приближаваща Суецкия канал.

Също така се бяха получили съобщения за напрежение в египетските военновъздушни сили. Един от информаторите бе

предположил, че някакъв свиреп генерал планира нападение над израелците, за да си осигури популярност сред египетските маси.

Тези данни, разпространени късно предния ден, бяха накарали израелското главно командване да започне придвижване на войски, да укрепи отбранителни позиции и да разпредели въоръжени части.

Други съобщения от вътрешността на Египет бяха не по-малко тревожни. Макар в петъчните си молитви повечето имами да призоваваха да не се стига до война, напрежението по улиците все още бе високо. Демонстрация близо до Рафа, където се срещаха границите на Израел, Газа и Египет, привличаше солидно мнозинство. По интернет циркулираха слухове. В египетската преса се появи репортаж за смъртта на Макс Кайзер в Йерусалим.

Репортажът намекваше, че израелското разузнаване може да стои зад ужасната смърт на Кайзер, за да бъде хвърлена вината върху мюсюлманското население на Стария град. В него още се твърдеше, без доказателства, че са в ход планове за арести и обиски в Йерусалим в отговор на убийството.

Тази част от репортажа се основаваше на опасенията на няколко жители, които бяха видели повече израелски полицаи от обичайното, патрулиращи из „Акабат ат Такия“.

Ала нищо от това нямаше значение за читателите.

Докато Хенри гледаше новините, той предположи, че може и да не се срещне жена си днес следобед...

— Какво точно означава това? — поисках да разбера. Шимон допря длани до челото си.

— Има развитие на събитията, Шон. Започна генерална мобилизация на израелската армия. По радиото тази сутрин казаха, че в Йерихон е изпратена бронирана дивизия, която наричаме *Стоманата*, за да е близо до границата с Йордания. Всичко, изглежда, е свързано със случилото се в Кайро.

— Какво се е случило там? — попитах.

— Не гледа ли новините снощи?

Поклатих глава.

— Седем полицаи са загинали от експлозия в Главното полицейско управление. Обвиняват нас. Не е за вярване! — Той вдигна високо ръце, сякаш хващаше невидима топка. — Затворили са пирамидите и границата. Някои египтяни призовават за всеобщо нападение. Осъществява се натиск над армията им, за да предприеме действия срещу...

— Какво общо има това с Йордания?

— Навсякъде се мобилизират военни части. Така стоят нещата тук. Обградени сме. Сигурно го знаеш.

— Главната ми тревога е Изабел. Не мога да мисля за нищо друго в момента.

Отправих се към изхода.

Докато пресичах улицата към магазина, се опитах този път да не прибързвам, да разбера дали не пропускам нещо. Беше ли това толкова необичайно за нея? Нали и в Истанбул бе изчезнала за цял ден?

Разбира се, откакто се бяхме върнали от Истанбул, живеехме заедно, но през цялото това време тя не гореше от желание да ми разказва много за живота си, преди да вляза в него. Това не можеше да се отрече.

Причината сигурно беше в обучението ѝ. Тя беше служител средно ниво в Британското консулство в Истанбул, което означаваше,

че е преминала обучение в така наричаните от мнозина *тъмни изкуства*. И от малкото, което ми бе разказала, разбрах, че едно от основните неща, в което е била обучавана, бе как да говори за себе си, без да издава никаква лична информация.

Беше напуснала Британското външно министерство с щедро обезщетение. Твърдеше, че ѝ е писнало. Но още тогава ми мина през ума, че стават неща, за които не ми казва или не може. Най-голямото ми подозрение бе свързано с Марк. Съществува ли между тях нещо повече от това, което твърдеше тя?

Имаше и друг разговор, за който не спирах да мисля. Когато споменах за напускането ѝ на един от най-добрите ни изследователи в института, Уил Стоун, с когото се разбирах добре, той се бе пошегувал: „Вероятно Изабел просто е минала в нелегалност. Изобщо не е напуснала, а работи под дълбоко прикритие“, каза ми той. Голям смях падна тогава. Този смях сега отекваше в мен...

Потънал в мисли, обиколих бавно магазина. После влязох вътре. Нея все така я нямаше там.

Заставах пред сградата и оглеждах преминаващите от време на време коли. Беше Шабат и улицата бе тиха, но аз все още се надявах, че тя може да пристигне, да изскочи от някое такси. Поемах си дълбоко дъх и го задържах, опитвайки се да задуша паниката си.

Мина ми през ума, че трябва да се свържа със семейството ѝ.

Бях виждал родителите ѝ само веднъж. Бяхме обядвали на Нова година в Лондон, в ресторант „Айкънс“ в Челси. Срещата беше чудесна, макар и малко официална.

Но какво щях да им кажа? Дъщеря ви е отвлечена?

Нямаше я само от час.

Обиколих целия квартал от магазини и жилищни блокове, започнах да оглеждам всеки вход. Питях се дали не е посетила някоя фирма наблизо. Беше възможно, нали? Може да е имала нужда от лекар?

Проверих за странични алеи, кафенета. Нямаше такива. Тогава заставах пред блока на Шимон и обмислих възможностите, които препускаха през съзнанието ми.

Почувствах се тотално замаян, сякаш тялото ми не бе свързано с главата ми. Всичко, което бяхме дошли да правим в Йерусалим, сега

ми изглеждаше глупаво, нелепо. Какво си мислех, по дяволите, за да подложя Изабел на такава опасност?

Но също така знаех, че щеше да е нелепо и да я накарам да остане в Лондон без мен. Въздъхнах дълбоко.

Имаше ли някаква вероятност да е отишла някъде?

Трябваше да има, но не беше голяма. Щеше да ми каже, ако ѝ се налагаше да отиде...

Не, повече не можех да го отричам. Трябваше да приема, че съществува логична вероятност да е била похитена.

Думата зажува в главата ми. Похитена! Като Сюзън! Като Кайзер! Ударите в гърдите ми зачестиха.

Краката ми сякаш се вкамениха. Почувствах внезапно желание да хукна по улицата и да крещя името на Изабел.

Тогаваше се сетих за Сюзън. Още не бяха намерили тялото ѝ, което означаваше, че този, който я държеше в плен, вероятно не я е убил. Все още...

И после си спомних как бе загинал Кайзер...

В кълбо от пламъци, след като е бил жестоко измъчван.

Изтръпнах от мисълта подобно нещо да се случи на Изабел. В устата си усещах горчилка. Трябваше да се овладеея.

— Добре ли си? — изненада ме гласът на Йеремия.

Изправих глава. Той стоеше недалеч от мен със загрижена физиономия. Протегна ми ръка.

— Мисля, че приятелката ми е била отвлечена.

Равинът поклати съчувствено глава.

— Трябва да отидеш в полицията. И то веднага. Те си разбират от работата. — Той се наведе към мен и черните му къдрици се развяха пред лицето му. — Сигурен съм, че ще я откриеш. — Протегна още малко ръката си. Аз я поех, стиснах я, макар да знаех, че само се опитва да ме успокои. Пръстите му бяха студени, но здрави като стоманени.

Кимнах. После той си тръгна.

Можех ли да отида в полицията?

И как да очаквам истинска помощ от тях, ако не им разкажех всичко: за разкопките в Стария град и защо съм подозрително настроен към Небесния легион... А и вероятно щяха да ме арестуват, да ме хвърлят зад решетките бог знае за колко дълго.

Отново въздъхнах. Вероятно нищо от това нямаше значение. Може би в полицията имаха по-големи шансове да я открият. Имаше такава възможност.

Важното беше само да върнем Изабел.

Телефонът ми звънеше. Сърцето ми прескочи. Изабел ли беше? Щом вдигнах, видях, че номерът е британски.

Дали беше нещо свързано с изчезването на приятелката ми? От смъртта на Айрийн насам ми се обаждат все по-рядко и това ме устройваше.

— Ало. — Чух прашене.

— Ти ли си, Шон? — Гласът приличаше на този на Изабел. Дори за няколко щастливи секунди помислих, че е тя. Долових същата интонация. После изведнъж разбрах, че не е. Беше майка ѝ. Сърцето ми посърна.

— Да — отвърнах. Обля ме вълна от ужас. Какво щях да ѝ кажа?

— Къде е дъщеря ми? — попита тя предпазливо.

Усещах надеждата в гласа ѝ, че ще ѝ кажа да изчака и да ѝ предам телефона.

— Не знам. — Последва мълчание. Почувствах го как се изпълва с очакване.

— Какво искаш да кажеш? — В тона ѝ пролича напрежение.

И преди го бях усещал, сякаш беше свързано с въпроси от рода на: кой, по дяволите, бях аз и защо, по дяволите, дъщеря ѝ бе решила да се занимава с мен...

Обясних бавно какво се е случило.

Тя повтори думите ми, шокирана. Вероятно осведомяваше някого, застанал до нея от другата страна на линията. Гласът ѝ пресекна и тя се разхлипа приглушено. Потиснах порива си от емоции.

Друг глас пое обаждането. Беше Артър, бащата на Изабел. Лицето ми пак се сгорещи. По челото ми изби пот.

— Това не е добре, Шон — отбеляза Артър. Той също говореше на пресекулки, а интонацията му не предвещаваше нищо добро. Изабел беше единствената им дъщеря. — Кога я видях за последно? — Каза го бързо, все едно се опитваше да поеме контрол над ситуацията.

Обясних отново какво се случи сутринта. Говорех бавно, правех го и заради себе си, сякаш съзнанието ми имаше нужда да чуе отново всичко и да го възприеме.

— Обади ли се в полицията?

Поколебах се, после отвърнах:

— Ще се обадя.

— Трябва веднага да ги уведомиш. — Не бях чувал такъв светкавичен гняв.

Долових майката на Изабел да казва:

— Не си добре, Артър. Не се разстройвай.

Личеше си, че едва се сдържа, за да не издаде треперенето на гласа си.

— Изабел е единственото ни дете. Ако не се обадиш на израелската полиция веднага, ще кажем на Външно министерство какво става. Всъщност ще им звънна така или иначе. В Израел сте, нали така, в Йерусалим?

— Да — отвърнах.

Той се закашля яростно.

— Това обясни и Изабел на майка си снощи, когато се обади. Каза, че се случвало нещо странно. За какво говореше тя? — Той произнесе всичко на един дъх, след което, пак се разкашля.

Почувствах се виновен и шокиран. Това обясняваше с кого е разговаряла Изабел предишната нощ.

— Доктор Сюзън Хънтър също е изчезнала — съобщих, Артър не обърна внимание на думите ми.

— Дъщеря ни не ни се обажда често. — Той се поколеба. Чу се приглушено мъккане, сякаш сдържаше емоциите си. — Поне наскоро не се бе обаждала — добави.

Намекът беше ясен — откакто аз живеях с Изабел.

— Но въпреки всичко ние сме много близки. Ако нещо ѝ се случи, направо можеш да дойдеш и да убиеш и нас двамата. Разбираш ли? — Той си пое дъх.

— Ще направя всичко възможно да я намеря. Няма да си тръгна оттук, докато не го направя. Обещавам.

— Знам, скъпи. — Отново майка ѝ бе на телефона. Този път звучеше твърдо, сякаш бе върнала самообладанието си. — Когато Изабел ни изненада, че ще живее с теб, знаех, че ще се държиш добре с нея. Тя ми разказа какво ти се е случило... За смъртта на съпругата ти в Афганистан. — Млъкна. Усетих неудобството ѝ от навлизането в

темата. — Изабел искаше да се махне от Външно министерство и ако си й помогнал да го направи, ние сме ти благодарни.

Почувствах телефона в ръката си тежък и горещ.

— Моля те — прозвуча отново гласът й, — върни я обратно у дома. Моля те!

— Бих умрял за дъщеря ви, госпожо Шарп. Тя означава всичко за мен. Всичко... — И моят глас затрепери.

Стиснах устни. Ръката ми се сви в юмрук. Гневът и страхът се надигнаха в мен като отрова.

— Просто я намери. — Тя затвори.

Нямаше съмнение, че щяха да се обадят на Външно министерство и щеше да има разследване. Аз също щях да постъпя така. Щяха ли да позвънят и на Марк, за да разберат дали знае нещо за изчезването на бившата си жена? Изглеждаше много вероятно...

Трябваше да му се обадя.

Върнах се у Шимон. Виеше ми се свят. Наложих си да се успокоя, да помисля. Той беше много загрижен и също ме посъветва да уведомя полицията. Обещах му. Отидох в спалнята и потърсих телефона на Изабел. Когато го включих, ми поиска парола. Опитах се да си я спомня, тя ми я бе казала.

Каква беше, по дяволите? Чувствах, че я знам, витаеше като сянка в мозъка ми. Дали бе 1906? 1909? 1919! Така беше.

Отключих го. Намерих номера на Марк.

Той отговори след две позвънявания. Пролича си, че очакваше да чуе гласа на Изабел.

Разказах му набързо какво се е случило. Трябваше да ме попита два пъти в коя част на Йерусалим се намираме. В главата ми се въртяха куп мисли.

— Предупредих ви да не се връщате там, мамка му! — извика той, когато спрях да говоря. — Кой е този, при когото сте отседнали?

Обясних му.

— Ще бъда в Йерусалим в шест довечера. Не прави нищо глупаво.

— Благодаря за съвета. Ще го имам предвид.

— Какво ще предприемеш днес?

— Щяхме да ходим до разкопките в Стария град, за да видим дали можем да заснемем някого от хората там. Мислехме да ти

покажем снимките, ако можеш да разбереш нещо за тях.

— Все още ли смяташ, че те са свързани със станалото?

— Да, и съм сигурен, че трябва да отида там. Да направя колкото се може повече снимки. Това е единствената следа, с която разполагам.

— Тогава гледай поне да са ясни. Тези от разкопките са християни, нали?

— Да — отвърнах.

— Може и да има няколко човека на работа там днес, особено ако са с ограничено разрешително, но не очаквай да са в пълен комплект. Сигурен ли си, че разкопките не са в еврейския квартал?

— Да, в християнския квартал са.

— Част от този район ще бъде затворен днес.

Прозорецът изтрака от порива на вятъра. Нещо проблесна по стъклото. Дали беше фин пясък от пустинята? Нормално ли беше?

— Там как е положението? Чух, че са затворили границата. Тук миналата нощ по улицата минаха много танкове.

— Затвориха граничния пункт, но служителите на посолството все още могат да преминават — отвърна Марк. — Ще бъда там в шест.

— Добре.

— Имаш ли доверие на мъжа, при когото си? — попита ме.

— Да. Той много ни помогна.

Настъпи тишина от другата страна на линията. Представих си скептичното изражение на Марк.

Чух шум и се обърнах. Шимон стоеше наблизко.

Държеше в ръката си пистолет.

Насочен към мен...

Сюзън Хънтър отвори очи. Всичко, което видя, бе тънък лъч светлина, който идваше откъм капака на отвора в горния край на стълбите. Но по него можеше да се ориентира. Предния ден бе застанала точно под тях. Или поне си мислеше, че е било вчера. Вече не беше сто процента сигурна как минава времето.

Можеше да познае кога е изгасил лампите в къщата горе и дали е ден или нощ по яркостта на тънкия лъч, но това не бе достатъчно да разбере дали е минал един цял ден.

Не чуваше никакви шумове, които да идват от горе. Нямаше далечни звуци от телевизор или трополене. Възможно ли беше да е излязъл? Страхът я сграбчи изведнъж... Ако нещо му се случеше, ако загинеше в някой тъп инцидент, тя щеше ли да умре от глад тук долу?

Сюзън извади каменната отломка от джоба на джинсите си, които усещаше като мръсен парцал около себе си.

Отломката бе с големината на нокът. Беше я намерила в далечния ъгъл на мазето с каменни стени. Харесваше ѝ да държи парчето между пръстите си. То бе ключът към спасението ѝ. Ключът към нейното бягство...

Големият въпрос беше: Кога да го използва?

Беше го попитала веднъж, когато той за последно донесе храната ѝ, с най-спокойния си глас, който успя да си придаде: Защо прави всичко това?

— Промяната идва! — кресна ѝ тогава той, а после се разсмя.

Сега тя застана на колене. Беше ѝ по-лесно да пълзи, отколкото да върви. А и бе по-безшумна, когато се придвижваше така. Ако в стаята имаше микрофон, за да слуша какви шумове издава, той нямаше да долови нищо.

Почувства се като животно, докато се изкачваше бавно по стълбите. Можеше да подуши неща, които преди никога не би успяла да помирише. Дървото на стълбите под ръцете ѝ имаше дъх на смола. Мазилката по стената близо до горния край миришеше на хляб. На

няколко пъти ѝ идваше да яде от нея, когато храната се забавеше, но засега бе успяла да устои.

Щом стигна платформата в края на стълбите, тя се поизправи и надникна с едно око през пукнатината в ръба на капака. Почти успя да огледа кухнята на къщата горе, но гледката не бе кой знае какво. Видя масивните крака на дървена маса, една стена с червени плочки и страничната част на кафяв чувал. Но ѝ стигаше — това беше поглед към света.

Тя подаде езика си, пое нормален въздух. А и усети нещо във вентреца, който полъхваше към нея. Дъх на храна. На яйца и още нещо — маслини!

Сюзън не успя да се сдържи. Облиза капака на отвора. Той имаше вкус на пясък.

После прозвуча някакъв силен вик...

Експлозия от гласове. Тя се отдръпна назад. Беше слязла половината от стъпалата, когато капакът над нея се отвори и струя от светлина нахлу към очите ѝ. Сюзън вдигна ръка да се предпази.

— Трябваше да стоиш долу!

Тя изчака с наведено чело.

Преди да има време да помисли какво ще последва, той я удари. Тя полетя презглава и падна, препъвайки се, върху твърдата пръст на пода. Светът се завъртя.

После чу стон.

Отвори очи, премигна. Имаше още някого тук! Жена.

Сюзън вдигна поглед. Той стоеше на стълбите над тях. В ръцете си държеше нож, който беше дълъг, лъскав и по-голям от всеки друг, който бе виждала. Мъжът проряза с него въздуха, все едно се упражняваше в употребата му.

— Пригответе се — каза, гледайки надолу към тях. — Има нещо, което искам от вас да направите.

До този час не си бе пожелавала смъртта.

Ала сега го направи...

Пистолетът на Шимон беше стар, сиво-черен, с драскотини по горния край. Но изглеждаше годен да си върши работата.

— Какво ти става, по дяволите? — извиках.

В този миг изобщо не мислех за собствения си живот. Искях да се върна назад във времето, само няколко часа, за да се събудя отново до Изабел. Щеше ми се нищо от това да не се случва.

— Може да ни потрябва — заяви Шимон и свали оръжието надолу, сякаш току-що бе забелязал, че го е насочил към мен.

Сложи другата ръка пред себе си. В нея стискаше малка картонена кутия с отпечатана върху капака снимка на куршуми.

Той пъхна куршумите в джоба на широките си панталони.

— Какъв е планът ти? — попита ме.

Почудих се дали да му се доверя. Но кой друг ми бе помогнал тук?

— Трябва да отида в Стария град. Смятам, че хората на онези разкопки са замесени във всичко това. — Бавно въздъхнах. — Ще ги снимам, ако има някого там днес.

— Няма да отидеш в полицията. — Беше по-скоро заявление, отколкото въпрос.

— Ще изчакам едно денонощие. Повечето ченгета не започват да издирват изчезнал човек, преди да са изминали двадесет и четири часа. — Бях взел решението, докато разговарях с Марк. Трябваше да тръгна по следите, които имах, и после, при липса на друг избор, щях да отида в полицията. Във всеки случай нямаше вероятност да започнат издирването й още днес. А и не знаех дали просто не е решила да си почине от мен и да замине нанякъде.

Той ме гледа втренчено няколко секунди.

— Ще дойда с теб — каза.

Прибра пистолета в овехтял кожен кобур под рамото си. Върху кобура се видя избеляла Давидова звезда в кафяв цвят.

— В армията ли си служил? — попитах.

Той кимна.

— През шестдесет и седма бях млад парашутист. Спряхме взривяването на джамията на Храмовия хълм, когато превзехме Йерусалим. Като си помислиш само какво извършихме през оня ден!

— Чел съм за това — отбелязах.

Лицето му се промени, сякаш се бе ядосал.

— Казват, че сме направили голяма грешка.

Мислех си за Изабел. Дали е била заплашена, измамена?

— Смяташ ли, че ще ни трябва пистолетът?

— Може би. Имам разрешително. Мога да го нося където си искам. — Той потупа кожата кобур. — Искаш ли да ти го дам назаем? — усмихна ми се накриво.

Поклатих глава. Ръцете ми малко трепереха, когато пригладих косата си. Не беше от страх. Бях разтревожен. Исках да направя нещо.

— Изкушаваш ме. Но ако ме арестуват с това, вероятно наистина ще изхвърлят ключа от килията.

Той кимна.

Хванахме такси от долния край на улицата, което ни остави пред портата Яфа. Стана пладне, докато стигнем до кафенето на „Виа Долороса“, където с Изабел бяхме седели преди няколко дни.

Преди да влезем вътре, спряхме и се озърнахме назад, за да проверим дали някой ни следи. Казах на Шимон, че си губим времето, защото едва ли щяха да пуснат по петите ни професионалисти. Но той продължи да се вживява като загледа часовника си, все едно чака някого.

Бяхме оставили съобщение върху стената до вратата на апартамента му, в случай че Изабел се върнеше. Пъхнахме хартиено листче зад една тръба, на което пишеше просто *Обади ми се*. С името ми и номера ми върху него.

Не ме бе грижа дали ще го намери някой непознат. Само че телефонът ми не звънеше.

Още щом приключихме с упражнението си по отбягване на преследвачи, заехме позиция в кафенето недалеч от тясната улица, водеща до входа на разкопките. Някои от другите заведения бяха затворени. Поръчахме си кафе. Не можех да ям нищо. Чувствах се отпаднал и замаян...

Надявах се някой от разкопките от онзи ден да се появи за обяд или за нещо, което са забравили. Трябваше да минат покрай нас в такъв случай.

На „Виа Долороса“ не бе имало демонстрация, но входът към улицата от тази страна все още бе блокиран от стоманена преграда, която сега изглеждаше постоянна. Сигурно беше почти три метра висока.

Над нас се издигаха стени от пясъчник в нюансите на пустинята. Надвисналите фасади само тук-там се нарушаваха от прозорци с решетки. Това беше средата, в която се бяха родили тайни организации на кръстоносци, където са заговорничели османски конспиратори и където францискански монаси бяха следвали целите си в продължение на век.

Намирахме се в единия край на християнския квартал. Мюсюлманският беше от другата страна на „Виа Долороса“ на изток. Единственият знак на тясната уличка, указващ местонахождението ни, беше един груб дървен кръст високо на една стена, където не можеше да бъде достигнат от любопитни ръце. Той беше посивял от годините, като че ли бе издигнат там преди векове...

И вероятно беше точно така, а значението му бе обвързано със сложна история, включваща пилигрими и страдания.

Кафенето гледаше към улицата. Пред него нямаше разпъната кремава тента против слънце, каквито висяха пред другите заведения по по-големите улици наблизо. Беше разбираемо, като се имаше предвид, че по тази тясна уличка едва можеха да се разминат няколко души.

Заведението беше повече като спирка за туристи, отколкото ресторант. В един ъгъл работеше радио, от което се чуваше музика, прекъсвана от време на време от бързо говорене. В единия край седяха четирима възрастни мъже, които слушаха радиото. Косите им бяха толкова късо подстригани, че се виждаха неравностите по черепите им, примесени със сивеещите иглички на косите им.

— На какъв език говорят? — попитах Шимон. — Звучи ми познат.

— На гръцки — отвърна той. — Тук имат специален диалект. Наблизо се намира един гръцки православен приют.

Кафето ставаше за пиене, макар да бе малко воднисто.

Изабел ме бе разглезила с подобрани марки, които купувахме от Портобело Роуд^[1].

Сетих се за съботните ни сутрешни пазарувания в тази част на Лондон. Обзе ме пристъп на страх. Случилото се ми бе дошло прекалено само две години след убийството на Айрийн.

Размърдах се в стола си и се огледах с глупавата надежда, че всеки момент може да я видя.

— Добре ли си? — попита Шимон.

Кимнах и пак се размърдах. Имах отличен изглед към уличката, където в момента течаха разкопките.

Бяхме седнали на разстояние от два реда маси от фасадната стъклена витрина на кафенето.

От време на време разни хора преминаваха през отсрещната уличка, но не познах нито един от тях. И тогава, точно в 12.50 часа, се появи Дитер — единият от дружелюбните германци.

Той вървеше забързано право към нас.

Привлечен от заглавието ВОЙНА, написано с големи черни букви, си бях купил „Хералд Трибюн“ от една вестникарска будка близо до портата Яфа. Но нямах възможност да прочета повече от първия абзац на статията. Умът ми беше другаде.

Вдигнах вестника пред лицето си, за да се скрия от Дитер. За момент изтръпнах, като си представих как той идва и сяда до нас. Колко дълго щях да се преструвам, че чета този вестник с интерес?

— Тръгна си — съобщи Шимон. Той изучаваше менюто, сякаш то беше карта за намирането на свещения Граал.

— Ще го проследя и ще снимам лицето му — заявих. — Почакай тук.

Изскочих от кафенето и поех внимателно подир него, за да не ме забележи.

Бях на двадесетина метра зад Дитер и трябваше да забавя крачка, за да не го настигна. Той зави зад един ъгъл. Изтичах след него и после пак намалих ход, щом долових, че хората се обръщат да ме зяпат. Когато свих зад ъгъла, той бе изчезнал. Потях се и целият лепнех под дрехите.

Бях ли го загубил? Дали провалих всичко заради тъпата си прибързаност...

Тогава забелязах магазина малко по-нататък. Към входа му се слизаше по две стъпала от улицата и до него бяха натрупани бутилки с вода.

Извадих телефона си и го допрях до лицето си, щом наближих вратата на магазина. Щеше да е по-добре да не ме забележи, но и да ме видеше, щях да го преживея. Нямах да може да ме задържи. Просто трябваше да съм готов. Придвижих се бавно.

Той беше пред щанда в другия край на магазина. Щом се обърна, свел поглед към рестото си, го щракнах с камерата. Беше достатъчно. Продължих да вървя. Имаше още един кръст на стената високо над мен. Обърнах се към него с гръб към магазина и пак щракнах. Продължих да снимам като разпален турист, очарован от местните забележителности.

Всъщност очаквах да усетя ръка върху рамото си. Потта изсъхваше по челото и гърба ми. И тогава някой наистина ме потупа по рамото.

Едва не подскочих.

Полицията ли беше, или Дитер?

Не беше никой от тях.

Видях зад себе си момче на не повече от десет години. Главата му бе обръсната, почерняла от слънцето. Той посочи към кръста над нас и размаха показалеца си. Изглеждаше разтревожен.

— Без снимки — прошепна с лек акцент.

На няколко метра по-нататък една дребна жена с черен шал около главата и черен дървен кръст, който се поклащаше на гърдите ѝ, извика на висок глас нещо, което не разбрах. Момчето се обърна и си тръгна. Дитер не се виждаше никъде. Предположих, че си е взел каквото е търсел и е поел обратно към разкопките. Когато се върнах в кафенето, Шимон ми помахаше развълнувано.

— Изпусна нещо невероятно — рече той и бързо ме прикани да седна.

— Какво? — попитах разтревожено аз.

Той посочи към възрастните мъже в задния край на заведението. Те разговаряха припряно и сякаш се съвещаваха, но звучаха разгневени. Личеше си по мрачните им лица, които от време на време се обръщаха към мен.

— Приятелката ти, доктор Сюзън Хънтър, говори по радиото. Пуснаха запис на английски! Изявлението ѝ предизвика сензация. — Той махна към мъжете в другия край и добави: — Всички започнаха да се надвикват.

Точно тогава проехтя вой на сирена, предупреждаваща за въздушно нападение. Бях чувал подобна веднъж в една база на Кралските военновъздушни сили в Есекс, но тази виеше по-бързо и звукът идваше от много посоки.

Шимон се огледа наляво и надясно, след което се наведе към мен и прошепна:

— Това не е на добре. От много отдавна не бях чувал тези сирени.

[1] Голям пазар в Лондон. — Б.пр. ↑

В Лондон беше три часът. Хенри се бе обадил на жена си, за да ѝ каже да отиде на пазар без него.

Той гледаше един доклад на екрана си. Отнасяше се за лорд Бидонър.

Още не бе изпратил съобщение до колегите си, които се занимаваха със събиране на електронни данни, да свалят приоритета от наблюдението на Бидонър. Възнамеряваше да го направи в понеделник. А ако дотогава се появеше нещо за него, заплашващо националната сигурност на Великобритания, нямаше да се наложи да свалят приоритета.

Това щеше да го устрои чудесно.

Можеше ли този доклад да е достатъчен? Отнасяше се за търговските интереси на лорд Бидонър. В него се отбелязваше, че той участва в Управителния съвет на хедж фонда „Абаносов дракон“. В това нямаше нищо незаконно. „Абаносов дракон“ бе един от най-големите хедж фондове в света.

Притесненията обаче се отнасяха до позициите, които фондът наскоро бе заел в редица фирми, свързани с Израел. Израелската стокова борса отваряше обикновено в девет сутринта местно време, когато в Лондон беше седем часът. Предишния ден началникът на израелските спецслужби бе пуснал искане до финансовите директори на три големи фирми, които имаше вероятност да се справят добре по време на война, за да обяснят защо наскоро са пуснали в обръщение милиарди в нов дялов капитал.

На „Уолстрийт“ също течеше процес по изкупуване на акции на оръжейни фирми.

Имейлът на израелските власти за сигурност беше заловен и връзката с „Абаносов дракон“ като основен нов инвеститор бе идентифицирана от автоматичната система за събиране на електронни данни.

За безпристрастния аутсайдер положението изглеждаше така, като че ли „Абаносов дракон“ изгражда позиция, чиято стойност би се повишила в случай на война с участието на Израел. Всяка от идентифицираните фирми би имала изгода от непосредствените заповеди от израелската отбрана при евентуален конфликт, както и от непосредственото покачване на акциите на борсата, от които може да се натрупа капитал.

Дали „Абаносов дракон“ щеше да почне да продава, когато капиталовложението им се удвоеше? Щяха ли да направят милиарди в рамките само на няколко дни?

Той затвори документа и го маркира.

Да докаже теориите си щеше да е трудната част. Много трудна... Теорията му как инвеститорите могат да спечелят от войната щеше да предизвика скандал. Трябваше да обмисли дали да разпространи подробностите от това, което бе разбрал. Хенри провери данните за контакт на един журналист, който щеше да оцени тази информация.

След това се обади по телефона на сержант Финч.

— Изпуснах началото на изявлението й, но ясно чух последната част. — Шимон поклати глава, все едно още не можеше да повярва.

— Какво каза тя? Къде е била през последните десет дни? — попитах.

— Аудиозаписът е бил взет от видеото, качено в „Ютюб“ миналата вечер. Така съобщиха, след като го пуснаха целия. Не споменаха къде е направен обаче. Но казаха, че тя все още е в неизвестност. — Той погледна тъжно.

Поех си дълбоко дъх. Беше хубаво, че Сюзън е жива, че изпраща съобщения. Това означаваше, че има голяма вероятност и Изабел да е оцеляла... Малко се поотпуснах.

— Какво каза тя? — изрекох бавно.

— Тя обясни, че е превела писмо от първия халиф. В него се заявявало преминаването на Йерусалим за вечни времена в ръцете на исляма.

Той присви очи и отново се загледа към старците. Единият от тях жестикулираше, ръцете му се мятаха във въздуха.

Облегнах се назад. Чудесно. Да се обявява публично подобно твърдение бе последното нещо, от което имаха нужда в един град, който се намираще на ръба на войната.

— Нали не може да се вземе на сериозно такова древно заявление за Йерусалим отпреди повече от хиляда години? Никой няма да дава пет пари за това след няколко дни — рекох.

Надявах се Шимон да се съгласи с мен, но той заклати отривисто глава.

— За жалост тук е така. Щом една от двете страни намери някакво доказателство за легитимност, все едно е спечелила световната купа. Ако ние, евреите, кажем, че някой древен свитък говори за присъствието ни в Йерусалим, той се взема като доказателство за правото ни да притежаваме този град. И другата страна прави същото при всяко доказателство, на което попаднат.

Той погледна към една млада жена, която влезе в кафенето. Тя бе различна в сравнение с повечето хора, които бях видял в града. Носеше палто с леопардови шарки и ботуши с високи токчета, а косата ѝ беше дълга и светлоруса.

Шимон се обърна към мен.

— Ще се изненадаш да разбереш как се опитват да ни отнемат историческата легитимност, да омаловажат колко дълго евреите са живели тук или да твърдят, че едно време сме били различни в сравнение с хората, които сме сега. Лъжите ще те удивят. — Той пак се наведе близо към мен. — Цялата тази лудост около едно писмо ми изглежда като опит да се разбунят духовете в арабския свят. Как така подобна находка не е била публикувана преди? И как подобен документ е оцелял? Не, не, това е фалшификат. Трябва да е. За такива неща си има дълга, зла традиция.

— Как тълкуват това палестинците?

Той наведе глава. Впери поглед в масата.

— В Рамала и Наблус има празненства. Говори се за военен поход към Йерусалим.

Отпих от пластмасовата бутилка с вода, която си бях поръчал с кафето. Дали всички тези неприятности бяха предизвикани от ръкописа, който с Изабел открихме под „Света София“ в Истанбул?

— Знам откъде е дошло писмото — заявих.

Разказах му за находката, на която бяхме попаднали в подземен тунел в старата част на Истанбул.

— Пак може да е фалшиво — изтъкна той. — Или пък Сюзън Хънтър може да извърта превода, ако някой ѝ извива ръцете. — Той направи жест във въздуха, сякаш изстискваше мокър парцал.

— Само дано не извиват ръцете на Изабел — казах.

— Дано — повтори Шимон. Сложи ръка на челото си и я задържа там. — Знаеш ли, не вярвам, че там са открили стая, пълна с документи от епохата на Пилат Понтийски. — Той посочи зад рамото си. — Прекалено добре звучи, за да е вярно.

— Изглеждаха ми доста автентично.

— Именно че „изглеждаха“ — правилно се изрази. Не е нужно да си гений, за да прокопаеш тунел под сградата. — Той размаха ръка пред себе си. — А после да го натъпче догоре с фалшиви документи.

Имаш ли представа колко ще струва всичко това в изследователски субсидии?

Поклатих глава, погледнах зад рамото на Шимон. В задния край на кафенето все още течеше оживен разговор.

— И все пак всичко може да е измама. Няма да е новост в този град. — Той удари с длан по масата и прошепна: — Насочи телефона си към вратата. Направи няколко снимки, но без да обръщаш глава.

Телефонът ми беше на масата. Сложих ръка върху него, обърнах го на страничния му ръб и го насочих към целта. Преместих го така, че на екрана да видя вратата. Навън стоеше едър мъж с бяла брада и коса. Беше пастор Стевсън. Той гледаше надолу по улицата. Натиснах копчето за запис.

Имаше ли друг изход от това място? Погледнах към задния край на кафенето. Точно тогава жената с русата коса мина съвсем близо до мен и се отправи към входа на заведението.

Тогава се сетих за пистолета на Шимон. Можеше да ни се наложи да го използваме, за да избегаме.

— Божичко! — възкликна Шимон.

Не издържах и обърнах глава. От това, което видях, зяпнах. Пастор Стевсън бе сложил ръката си около блондинката и я отвеждаше настрана. Гледах като хипнотизиран, докато се изгубиха от погледа ми. Той изглеждаше като пъргав старец, забавляващ много млада приятелка.

— Засне ли го? — попита Шимон.

Обърнах екрана към него. Бях заснел в профил добрия пастор, който сложи ръка около жената, когато тя излезе. Имах снимка на Дитер, а сега и на пастора. Прикрепих един по един файловете за съобщенията и ги изпратих и двете на номера на Марк.

Още щом свърши изпращането на второто съобщение, почти веднага получих обратен есемес.

ПРИСТИГНАХ РАНО. КЪДЕ СИ?

Беше от Марк.

В СТАРИЯ ГРАД. ТИ? — отговорих.

ПРИ ТАКСИТАТА НА ПОРТАТА ЯФА. СРЕЩА ТУК, 15.

— Какво става? — поиска да узнае Шимон.

— Трябва да тръгвам — отвърнах. — Налага се да се срещна с някого.

— Нямах ли още нужда от мен?

— Ще ми трябва място да пренощувам довечера. Може ли да дойда по-късно? Полетът ни е резервиран за утре вечер. Но няма да отлетя, преди да намеря Изабел.

— Дано сполучиш...

Той се потупа по лявата страна. Не виждах кобура му, беше под кафявото му кожено яке, но знаех, че е там.

— Искаш ли това?

Поклатих глава. Станахме и се прегърнахме.

Когато стигнах до портата Яфа, три военни джипа „Ленд Роувър“ блокираха изцяло пътя. Те бяха с пясъчен цвят и имаха големи черни решетки и оранжеви премигващи лампи на покривите си. Пешеходците бяха принудени да минават през тесен проход вдясно от автомобилите, за да излязат от Стария град.

Имаше опашка от чакащи да минат през прохода. В средата ѝ израелската полиция проверяваше хората. Пред мен стоеше един монах в груба кафява роба, каквато сигурно бяха носили и предците му преди две хиляди години. Лицето му беше безстрастно, докато чакаше, сякаш бе виждал подобно нещо и преди, и то неведнъж.

Когато дойде моят ред, пред мен се изпречи млада полицейска служителка. До нея стоеше полицай с ниско подстригана черна коса. Зад тях имаше ченгета с каски.

Попитаха ме защо съм в Стария град и поискаха личните ми документи. После ме пропуснаха напред. Стана относително леко.

Бяха минали двадесет минути, откакто бях получил съобщението на Марк, когато стигнах пиацата за таксита. Нямахме таксита, а и Марк липсваше. Поразходих се в сянката на стените на Стария град. Стана

дванадесет и половина. Небето над мен се изпълни с мръсносиви облаци. Захлади се и изглеждаше вероятно да завали.

Телефонът ми избръмча. Получих съобщение от Марк. Трябваше да мина през портата и да продължа наляво надолу по пътя.

Повървах до някакви светофари. Близко до тях бе спрял бял рейндж роувър, много подобен на автомобила на Британското посолство, който Изабел бе карала в Истанбул, когато се запознахме.

Щом го наближих, предното му стъкло се спусна.

— Хайде, Шон! — извика към мен Марк.

Отношението му не ми допадна, но се качих отзад. Той седеше до шофьора.

— Сложи си колана — нареди. — Имаме идея къде е приятелката ти Сюзън или поне къде е телефонът ѝ. — Двигателят на рейндж роувъра запали. Обърнахме на 180 градуса и се сляхме с трафика, отдалечавайки се от Стария град.

— Идентифицира ли хората от онези снимки? — попитах.

— Работим по въпроса — отвърна той.

— Значи е възможно, който е пленил Сюзън, да държи и Изабел?
— Наведох се напред между седалките.

Той вдигна рамене.

— Възможно е.

Шофьорът се обърна и ме изгледа сурово.

— Облегнете се назад, сър, сложете си колана.

Имах чувството, че не е доволен от присъствието ми. Може би защото бях цивилен или просто не му харесвах на външен вид. Предполагам, че не изглеждах особено елегантно с намачканите си панталони и рошавата си коса.

Беше ми все тая.

— Защо, по дяволите, не я държи под око? — сопна ми се Марк. Продължи да гледа съсредоточено напред, но очевидно говореше на мен.

— Не се опитвай да стовариш вината върху мен — насочих пръст към него.

— А не те ли предупредих, че връщането ви тук е тъпа идея?

Не си направих труда да му отвърна. Задишах дълбоко. Нямаше да получа помощта му, ако се карах с него.

Той ми подаде бутилка с вода.

— Ял ли си? — попита.

Поклатих глава.

— Не съм гладен. Искам само да намерим Изабел. Къде отиваме?

— Ще трябва да ни се довериш.

Облегнах се, погледнах през страничния прозорец. Бе започнало да вали. Замислих се къде ли е сега тя... В главата ми изникваха всякакви страховити видения. Стиснах ръба на кожената седалка така, сякаш исках да я скъсам. Щеше ми се да счупя нещо. Навън дъждът премина в порой, сякаш бяхме в епохата на Ной.

Видях една жена да върви встрани покрай пътя. Заприлича ми на онази, която ме бе спряла на паркинга на университета преди няколко дни. Държеше чадър. Погледна към мен, докато минаваше. Появи ми се спомен от погребението на Айрийн в Оксфорд, Там ли бях видял жената от паркинга? През онзи ден бяха дошли много хора.

Спомних си как една групичка бе изтичала по чакълестата алея към църквата „Сейнт Клементс“, където се бе състояло опелото. Валеше. Повечето бяха с чадъри. Аз бях застанал отвън, подслонявайки се под портала. Всички се ръкуваха с мен и ми изказаха съболезнования. Бях замаян. Не исках да влизам. Отказвах да повярвам, че ми се случва това в реалността на онзи ден. Сега спомените ми се върнаха с пълна сила...

У мен се надигна вълна от емоции. Отдавна не се бях сецал за погребението на Айрийн.

Щяхме ли да правим погребение и на Изабел?

Затворих очи и казах една молитва. По кожата ми изби студена пот, докато се взирах навън в дъжда.

Скоро се озовахме на една магистрала с табели на иврит, английски и арабски. Не останахме дълго на нея. Минахме през някакво селище с модерни магазини, ярки пластмасови табели и стари каменни стени, които изглеждаха като излезли направо от Библията.

Спряхме на една бензиностанция. Марк поговори малко по телефона, предимно слушаше, но също така и гледаше нещо на екрана. Не видях какво е.

— Ще заредим — заяви той, без да се обърне към мен.

Когато свършихме, шофьорът паркира ленд роувъра до червена тойота „Ленд Крузър“.

Спря толкова близо, че не можеше да си сложиш ръката между двата автомобила. Прозорецът на тойотата се смъкна.

Зина седеше на шофьорското място. Косата ѝ се спускаше край лицето ѝ, разделена на множество плитки с мъниста в краищата. Африканката носеше пухкаво черно яке с висока яка. Намръщи се, като ме видя, бързо каза на Марк нещо, което не разбрах. Той седеше на най-близкото място до нея. И неговият прозорец бе свален.

— Какво става? — поисках да разбера.

Марк заговори, без да се обръща:

— Ще те оставим тук, Шон. Съжалявам. Ще се върнем след няколко часа. — Звучеше спокоен, сякаш знаеше каква ще е реакцията ми, но не го интересуваше.

— Няма начин — възразих, бързо повишавайки тон. — Няма да ме зарежете тук. Абсурд! Не ми пробутвай тия лайна!

Виках и се пенех, но не ми пукаше.

Страхът ѝ тежеше като камък. Смазваше я. А тя правеше всичко възможно да не мисли за него.

Струваше ѝ се, че Сюзън стене от седмици, но едва ли бе минало повече от ден, откакто Изабел получи заповедта да се качи по стълбите, за да я прибере. Капакът се бе отворил само за няколко секунди и Сюзън се строполи долу, сграбчила главата си. Стенеше, сякаш умираше.

Изабел можеше само да предполага какво ѝ е сторил негодникът. Досещаше се по слабата миризма на изгорена плът, по стоновете ѝ и по начина, по който тя непрекъснато се държеше за главата.

Опита се чрез допир да разбере степента на нараняванията ѝ, ала щом доближи ръцете си до очите ѝ, Сюзън се разпищя.

После притихна и отрони само една дума:

— Джордж.

— Какво за Джордж? — попита Изабел.

— Убиха го. Тия негодници го убиха... — Последваха още ридания.

Изабел прегърна Сюзън по-близо, успокоявайки я. След още една минута тя пак заговори, този път по-ясно:

— Той ме заплаши, че съпругът ми ще бъде убит, ако не съдействам. Показа ми снимка на Джордж, който спеше в леглото ни, а някой държеше нож пред лицето му. Направих каквото ме накараха! Направих го! Казах думите, които поиска той. Всичко. После ми призна, че Джордж вече е мъртъв! А след това се нахвърли върху мен... — Тя заридя.

Звукът беше покъртителен. Приличаше на ранено животно.

— Шшшт! — прошепна Изабел. — Не го карай да слиза пак при нас.

— Не мога да виждам! — изстена Сюзън.

— Защо той прави тези неща? — изплака на свой ред Изабел.

— Защото е зъл — натърти Сюзън.

— Ще оцелееш... — Изабел опита да вдъхне някаква надежда и за двете им. — Ще се измъкнем оттук.

В момента не бе лесно да се уповава на надеждата. Всичко се бе променило за миг, когато той я бе сграбчил и завлякъл в белия си фургон. А тя бе изпаднала в безсъзнание заради онзи парцал върху устата си...

Сега тялото ѝ се разтрепери от безсилие. Не можеше да повярва какво се е случило. „Хайде, Шон! — помисли си тя. — Не ме оставяй тук!“.

Сега бе ред на Сюзън да прегърне Изабел.

— Не се дръж тъпо, Шон. Оставаш тук. Има кафене в бензиностанцията. — Марк посочи към заведението.

— Ако ме изритате тук — размахвах пръст към лицето му, — ще се обадя в полицията и ще им съобщя какво сте намислили. Не ми пука какво ще правят с мен!

Огледах колите около нас. Нямахше полицейски, но до кафенето бе паркирана една частна линейка със син знак на покрива.

— В онази линейка сто процента има радиостанция. Вероятно могат да повикат полицията за няколко минути. Трябва само да им дам регистрационния номер на колата ви и целият ви план отива по дяволите.

Марк поклати глава.

— Знаеш, че ще те затворят в килия за месеци заради това, че си нарушил израелските имиграционни закони...

Сложих ръка на вратата.

— Казах ти, не ми пука.

Гласът на Зина долетя от другата кола:

— Остави го да дойде.

Марк и шофьорът се спогледаха. В очите и на двамата прочетох примирение.

— Добре, но да не обвиняваш мен, ако някой ти гръмне топките — заяви той, след което се обърна към Зина, наведе се към нея и й каза нещо.

Стъклата между двете коли се вдигнаха. Потеглихме на заден.

След десет минути вече се движехме по тесен път със стръмно дере от едната страна. Колата на Зина беше зад нас. Озовахме се в някаква долина. Отляво се простираше дълъг хребет, покрит с високи тъмнозелени кипариси, борове и тук-там с обичайните високи палми, разпръснати между кремаво оцветените жилищни сгради с плоски покриви. Все още валеше.

Завихме, преминахме бавно през някакво западнало на вид село. Над вратата на едно от пустите, изглеждащи долнопробно кафенета имаше синя пластмасова табела, на която пишеше: *Абу-Гош^[1] Кафе*.

Един от двата магазина в селото бе затворен. Навсякъде се виждаха паркирани коли и тънки метални пилони с опънати между тях жици, които се кръстосваха над нас. Зад кафенето имаше недостроени къщи, а пред него — два мръсни камиона с плоски платформи.

Излязохме от селото по тесен криволичещ път и се отправихме нагоре по един толкова стръмен хълм, че се зачудих дали автомобилът ни ще се справи. Наклонът сигурно бе към шестдесет градуса или повече. От двете страни на пътя се издигаха груби стени от пясъчник и къщи зад тях. Две кучета залаяха бясно, докато преминавахме. Нямахме други коли.

След един завой пътят се изравни. Пред нас се изпречиха варели на червени и бели ивици. Карахме бавно към пътната блокада. Отляво имаше тясна улица. Свихме по нея. Ленд крузърът на Зина все още бе зад нас.

— Пророк Йеремия е роден в този район — съобщи Марк.

Не казах нищо. Не ме засягаше, дори семейството на Савската царица все още да живееше тук.

Сега пътят бе не по-голям от уличка, с високи каменни огради от всяка страна и кипариси и борове зад тях.

— Проверих мястото — продължи Марк. — Тук цар Давид е пазел кивота, преди да го премести в Храмовия хълм в Йерусалим.

— Далеч ли отиваме? — попитах.

— Не — отвърна Марк.

След още минута бавно каране спряхме. Оградата от лявата ни страна бе отдалечена от улицата и имаше прашно свободно пространство, където можехме да паркираме. Зина спря до нас.

— Какъв е планът? — попитах.

— Отиваме на гости.

Преди да излезем от колата, Марк посочи към екрана на джипиеса и каза на шофьора нещо, което не долових. Шофьорът не отговори.

След пет минути четиримата вървахме по алеята. Оградите от пясъчник от двете страни стигаха на височина до главите ни.

Предполагах, че сме оставили автомобилите, за да не чуят приближаването ни там, където отивахме.

Исках да вървя по-бързо, но Марк ми направи жест да се успокоя. Крачката им беше мъчително бавна, като че ли бяхме излезли на неделна разходка.

Минахме през една старомодна дървена порта, а после през друга, съвременна на вид.

Дъждът бе спрял, но небето беше задръстено от облаци, надвиснали над нас. Във въздуха миришеше на влажна пръст.

При един участък, където каменната ограда отляво бе разбита, шофьорът премина над нея и тръгна напред без обяснения. Ние продължихме да вървим.

— Къде отиде той? — попитах.

— Ще заеме позиция откъм задната страна на къщата, в случай че някой се опита да избяга оттам.

— Очакваш ли неприятности?

— Да речем само, че сме подготвени... — Марк разкопча якето си и се обърна към мен. Видях черен кобур, по-голям от този на Шимон и с по-модерен вид.

— Смяташ ли, че Сюзън и Изабел може да са тук?

— Вероятно. Това е най-добрата следа, с която разполагаме.

— Имате ли и други?

Той поклати глава.

— Всъщност не. Израелците проверяват записите от охранителните камери от района, където е била похитена Сюзън, но още не са се натъкнали на нищо съществено. Това е най-доброто ни попадение.

С всяка изминала секунда безпокойството ми растеше. Исках да се втурна натам, накъдето отивахме, да разбия вратите и да намеря Изабел.

След минута стигнахме до една пролука в алеята от лявата ни страна, където оградата бе разположена по-назад. В центъра на пролуката имаше високи порти с навита бодлива тел над тях. Портите бяха украсени с релефни изображения на животински глави: на козел, змия и орел.

Пред тях стоеше полицаи в тъмносиня униформа.

Дали не бяхме закъснели? Мястото вече беше ли претърсено?

Щом наближихме ченгето, Марк каза:

— Шон, запознай се с моя стар приятел — Ариел, от Израелската имиграционна полиция. — Подадох ръката си. Мъжът я разтърси. Имаше здрава хватка. — Може и сега да го направим, Шон... — Марк посочи към Ариел. — Кажи на приятеля ми за подозрението си, че тук държат нелегален имигрант. — Той махна към портите.

Аз го изгледах учудено.

— Какво? — попитах неразбиращо.

Марк въздъхна.

— Хайде, кажи му, че според теб Изабел е тук — каза той раздражено.

Направих каквото ме накара. Полицаят извади тефтер с черна обложка от джоба си, погледна часовника си — голяма старомодна стоманена вещ — и записа нещо в тефтера.

— Предвид правомощията ми, с които съм упълномощен по член 5763 от Израелския закон, сега ще вляза на територията на тази къща — обяви тихо ченгето, като прибра тефтера обратно в джоба си. Той отиде до оградата отстрани на портата, висока към метър и петдесет, и се набра върху нея с изненадваща бързина. Погледна към нас отгоре.

— Ще имам нужда от свидетели — рече.

Засмя се за момент, сякаш се забавляваше, след което слезе от другата страна.

Зина и Марк го последваха, аз се прехвърлих зад тях. Когато се намерихме зад оградата, ми се стори, че сме се върнали във времето. Пред нас се простираше каменна пътека с палми от двете страни. Стъблата им бяха огромни, изглеждаха много древни. Короните им се срещаха на около петнадесет метра над нас.

Пътеката се виеше нагоре по хълма. Вървахме бързо, почти тичешком. Щом стигнахме до един завой, полицаят се обърна и нареди:

— Тръгни надясно, Марк. Останалите изчакайте тук и ме последвайте след двадесет минути, ако не чуете стрелба.

Знаех да приемам команди. Но също така бях наясно и как да не им се подчинявам. Полицаят го нямаше едва от минута, когато тръгнах бавно напред след него. Зина вървеше до мен с безшумни стъпки.

Щом свихме зад ъгъла, се озовахме пред една двуетажна сграда. Стените ѝ бяха иззидани от камъни с неправилна форма. Ариел се

намираше пред входната врата.

Постройката имаше малки прозорци, защитени с решетки от ръждясали железни пръчки. От лявата страна се подаваха дървени греди, под които се простираше веранда. Храстите и дърветата растяха съвсем близо до къщата, почти като защитна обвивка.

На алеята пред къщата бе паркиран голям бял микробус тойота, целият покрит с прахоляк. Бяхме на точното място. Усещах го. Автомобилът беше от онзи тип, с който бе възможно да са отвлекли Изабел и Сюзън.

Щяхме да ги намерим.

Щяхме да спасим Изабел.

Обзе ме нетърпение. Тръгнах бързо напред, почти се затичах.

Щях да открия негодника, който я бе отвлякъл. Ако ѝ бе направил нещо, каквото и да е, щеше да пострада.

Откакто Изабел бе изчезнала, в главата ми непрекъснато се въртеше образът ѝ. Виждах я как се усмихва. Чувствах топлината ѝ. Копнеех да я докосна. След годините на тъга по Айрийн нямаше да се откажа сега от нея. Никога.

Приблжих се към Ариел при входната врата на сградата. Тя беше дървена и в средата ѝ имаше кръг от железни нитове. Изглеждаше поне на хиляда години. Щом пристигнах, Ариел натисна един месингов звънец встрани.

После се обърна към нас. Не изглеждаше изненадан. Само поклати глава, сякаш бе леко разочарован.

— Казах ви да чакате — прошепна.

— Изабел може да е вътре. Нямаше как да ме спреш.

— Ако ви застрелят, господин Раян, отговорността е ваша. Разбирате ли?

Кимнах. Той се обърна пак към вратата.

— Нямаме време да спорим. — Почука и отстъпи встрани.

— Вероятно има задна врата — обади се Зина. — Ще хвърля един поглед.

Ариел бе извадил пистолета си от кобура. Той беше черен мини „Узи“. Чаках от другата страна на вратата. Зад мен имаше огромна саксия с бодлив кактус. Лекият ветрец носеше към нас дъх на изгоряло. Огледах се за огън. Сбърчих нос, усещайки миризмата.

— Дявол да го вземе! — изругах.

Пресегнах се и натиснах дръжката, ала портата не помръдна.

— Стреляй в проклетата ключалка! — извиках. — Хайде! Стреляй! Или ще намеря нещо да я разбия. Ако вътре има някого, вече е разбрал, че сме тук. Точно сега може да прерязват гърлото на Изабел или да я изгарят.

— Отдръпни се — нареди той.

Отстъпих от вратата.

— По-далеч.

Пак се преместих. Той насочи пистолета си към ключалката. Надявах се да не бъдем засегнати при евентуален рикошет.

Последва силно изпукване, което проехтя в ушите ми.

Заобиколих Ариел. Зейна назъбена дупка на мястото на ключалката. Бутнах вратата. Знаех, че се излагам на прицел, но не давах пет пари. Напрегнах се, щом пред мен се разкри тесен коридор. Влязох направо. Ариел ме придружи с насочен напред пистолет.

— Първо да проверим горе — каза. — Стой до мен и не пипай нищо.

На горния етаж имаше четири стаи. Проверихме ги всички, дори под леглата, след което се върнахме долу. В припряността си съборих два дървени стола. Нямахме следа от Изабел. Нищо подозрително, с изключение на факта, че не намерихме никакви дрехи или лични вещи в нито една от стаите.

Горе имаше едно неоправено легло, а банята изглеждаше, че е била използвана наскоро.

Когато слязохме долу, Зина се показа пред нас. Обиколихме всички стаи. Мебелите бяха тъмни и тежки, а подовете бяха покрити с червени плочки. Имаше голяма всекидневна с два тежки дивана и голям LCD телевизор, стая само с една маса и кухня в задната част на къщата.

Докато претърсвах помещенията, ме обземаше все по-силно разочарование.

Единственото странно нещо, което ме караше да си мисля, че сме на правилното място, беше един голям стоманен котел върху триножник в задния двор на сградата. В котела, чийто диаметър сигурно бе близо метър, беше струпана голяма купчина пепел. Почувствах топлината, която излъчваше, щом приближих дланта си.

— Стой тук отвън — изкомандва Ариел и изчезна обратно в къщата.

От котела се носеше воня, сякаш само един бог знаеше какво е горяло вътре.

Марк се появи и съобщи, че не е видял никого, докато е обикалял къщата. Дойде при мен. Аз се оглеждах за нещо, с което да разбъркам пепелта в котела. Намерих дълга бяла пръчка и започнах да ръчкам.

— Днес не ни е ден — заяви той. Разглеждаше някакви неразпечатани писма, като разкъсваше всяко и проучваше сметките вътре.

— Кой живее тук? — попитах.

— Не знам. Всички тези сметки са отпреди повече от шест месеца. Изглежда са от предишен обитател. — Той остави сметките до едно стоманено кошче за боклук наблизо.

— Няма ли никакви скорошни писма? — попитах.

Марк поклати глава.

— Ти намери ли нещо? — Той кимна към пепелта.

— Не, нищо...

Порових още малко, наведох се напред и тогава бутнах някакъв твърд предмет. Беше до ръба на котела.

Топлината се издигна на вълни от пепелта.

— Какво е това? — попита той.

В казана се появиха опърлените краища на нещо, което приличаше на остатък от книга. Побутнах го. Беше тефтер. Отгоре и отдолу беше изгорял, но точно в средата част от него бе оцеляла.

— Чакай — казах.

Пъхнах пръчката под тефтера и го избутах извън котела. Той тупна в облак от пепел върху червените плочки на верандата.

— Мислех да изчакаме нужното оборудване — заяви Марк.

— Дотогава от това ще е останала само купчина пепел — отбелязах.

— То и сега не е кой знае колко...

Наведох се и поразрових останките от тефтера с пръчката. Разлистих страниците. Някои бяха празни. По други личеше ръкописен текст. Много от думите бяха надраскани набързо. Който бе сложил това тук, си бе тръгнал съвсем наскоро.

Марк се наведе напред и започна да души.

— Тази миризма ми е позната — заяви той.

Беше прав. Във въздуха се носеше позната остра миризма.

— Мирише на изгорена плът. — Той посочи към стоманения котел. — Помня този мирис от Ирак. Бях в едно село, където всички къщи бяха опожарени. Тридесет и двама души загинаха. Никога няма да забравя миризмата. — Лицето му се изкриви и той заклати глава, сякаш искаше да се отърси от нещо.

Запуших носа си, загледах страниците по-отблизо, разгърнах ги. Написаното беше на непозната за мен азбука. Бяха някакви символи: квадрати, кръгове, триъгълници, полумесеци, вълнообразни линии.

— Прилича ми на някакви магически простотии — отбеляза Марк.

— Някой се занимава с нещо шантаво — рекох.

Извадих телефона си, снимах останките от тефтера.

Марк стори същото.

— Ханаанците са владеели този район, след като Навуходоносор^[2] унищожил първия еврейски храм. Използвали са магически символи, за да пробудят своята богиня на огъня.

Побиха ме тръпки.

— Имам лошо предчувствие за това място.

— Определено има връзка със случилото се с Кайзер.

— Не съм глупав. Мога да навържа нещата — казах.

Предположението, че Изабел е била в ръцете на някакви откачени поклонници на огъня, бе по-лошо от изчезването ѝ.

Той отстъпи назад.

— Трябва да я намерим — прошепна.

Крайчето на една страница привлече вниманието ми. Бързо го разтворих с пръсти, хартията още пареше. Виждаше се част от нарисувана на ръка карта.

Краищата на страницата тлееха. Докато гледах, едно парченце изгоря. Направих още една снимка.

Беше карта на Йерусалим. Можех да различа Давидовата кула и крепостните стени около Стария град. Имаше две точки върху картата. Върху тях личаха следи от восъчна субстанция, сякаш някой бе разлял восък от свещ върху страницата.

— Тези точки съвпадат с местата на „Виа Долороса“ и църквата на Божи гроб. — Марк се загледа по-отблизо. — Това са най-

почитаните християнски места в Йерусалим.

— И в света — уточних.

Разгърнах останалите страници на тефтера. Нямаше други рисунки.

— Обзалагам се, че тази карта е нещо церемониално — заяви Марк. — Има много суеверия за огъня... От рода на това да си пожелаваш нещо, докато духаш свещи.

— Това не се е правило на рождени дни — отбелязах.

Той вдигна рамене, дръпна с рязко движение страницата с останалата част от картата от изпепеления тефтер, извади малко найлоново пликче от джоба си и пъкна листа с картата вътре. Бързо го запечата. Върху картата половината от Стария град вече бе изгорял.

— Забеляза ли тук да има мазе? — попитах.

— Не. Няма никакъв вход...

— Какво правите тук? — Ариел дойде при нас.

— Проверяваме барбекюто — обясни Марк. — Не е лошо екипът ви по съдебна медицина да прегледа всичко това. — Той посочи към котела и пепеливите останки от тефтера върху плочките. — Само един бог знае какво има вътре.

Ариел се наведе. Забелязах, че ръцете му не се задържаха дълго на едно място: махаше във въздуха, пипаше си лицето, заглаждаше косата си или тръскаше пращинки от якето си...

— Каза, че сте проследили обаждане оттук — погледна той към Марк.

— Така е.

— Към кого беше насочено?

След леко колебание Марк отвърна:

— Не стигнахме чак дотам. Обаждането беше шифровано. Мога само да кажа, че беше до Лондон.

Изражението му остана невъзмутимо. От него щеше да излезе добър играч на покер.

— Намерихте ли мазе вътре? — повторих въпроса си.

— Не — отвърна Ариел. Той се обърна бавно и огледа цялата къща. — Поне не още. Но ти си прав. Къща от този тип трябва да има мазе. Може би входът е някъде тук, отвън.

— Да огледаме пак кухнята — предложи Марк. — Там подът изглеждаше нов.

— Не повреждайте нищо — предупреди ни Ариел.

Влязох бързо в кухнята, наведох се и започнах да изучавам плочките по пода. Марк тупаше по стените. Бях облекчен, че правех нещо. Забелязах, че подът в килера в дъното на кухнята е различен. Плочките изглеждаха по-стари. Защо и там не бяха сложили нови?

Около старите имаше ръб. Наведох се, проследих ръба дотам, където той продължаваше нагоре по голата мазилка на стената. По стената се бе натрупал прах.

Освен това ръбът бе по-широк в близост до стената. И продължаваше под една дървена пейка. Преместих я. Сега ръбът бе достатъчно широк, за да видя, че под пода има празно пространство.

Това беше. Бях открил мазето. Пръстите ми задраскаха по ръба.

— Изабел! — извиках в пролуката. — Там ли си?

Не последва отговор.

Ръцете ми не успяваха да се захванат за нищо и изглеждаха безполезни. Кожата по върховете на пръстите ми се разрани, докато опипвах ръба в плочките, като дърпах и бутях, само и само да намеря начин да отворя капака, който би трябвало да води долу.

Огледах се за нещо, с което да мога да го повдигна, но не намерих подходящ инструмент. С всяка изминала секунда очакването и отчаянието, които бях потискал заплашваха да избухнат и да се излеят от мен. Пръстите ми затрепериха. Избутах дървената пейка още по-надалеч, за да огледам целия ръб в пода.

Тогава го чух.

Чух звук от драцене, сякаш някой се намираше от другата страна на капака, опитвайки се да излезе.

— Изабел! — извиках.

[1] Абу-Гош е малко село до Йерусалим. — Б.пр. ↑

[2] Вавилонски цар, основател на Нововавилонското царство. — Б.пр. ↑

Сержант Финч се наведе напред и впери поглед в съобщенията, които течаха едно след друго по главния монитор на Хенри — поток от публикации в твитър, фейсбук и различни блогове. Всички те се превеждаха на английски в реално време.

— Обемът им продължава ли да нараства? — попита тя.

— Удвоил се е за последните три часа — отвърна Хенри. — И това е само египетската порция информация. — Той посочи към по-малкия екран вдясно от главния.

— И израелската също се е покачила.

Сержант Финч се обърна, за да погледне потока от съобщения на втория екран.

— Точно по същия начин се развиха нещата в Либия и Сирия, преди да избухнат сраженията. Има ли новини за операцията по издирването на доктор Хънтър?

Хенри кимна.

— Проследяваме ги.

Той посочи към трети екран, на който върху една карта премигваше червена точка.

— Ще се върна след малко. Това не ми харесва — каза сержант Финч. — Обади ми се, ако изникне нещо. — Тя потупа джоба на дебелото си черно яке. — Телефонът ми ще е включен.

Обърнах се. Марк беше точно зад мен. За момент си помислих, че ще поиска да ме спре. Бях готов да го изблъскам, ако го направеше. Погледнах го пак само за миг. Ръцете ми трепереха, докато отново се заех да опипвам пролуката в пода, която означаваше, че долу има нещо.

Бяхме на точното място. Усещах го.

— Под нас има мазе — отбелязах, посочвайки процепа в пода. — Трябва да е така... Чух драцене.

Марк се наведе към мен.

— Забеляза ли някакви инструменти или нещо друго при огледа?

— Не, съжалявам... Всъщност може и да има някакви градинарски инструменти под стълбите. Май видях една лопата.

Той излезе.

Отново закрепях в пролуката, ала не дочух други звуци. Дали си бях въобразил? Прокарах пръсти навсякъде по пода, оглеждайки се за кука, копче или някаква тайна дръжка за капака... Приблжих уста до пролуката.

— Изабел!

Нямаше отговор.

Марк пристигна с фенер и една лопата, която пъкна в процепа на пода. Нищо не стана. Той опита пак.

Надникнах по-отблизо в цепнатината. Тогава забелязах едно парче плоско желязо, което държеше капака плътно затворен. Погледнах стената зад него. Там имаше малка плочка. Опитах се да я преместя. Тя се измъкна. Видях резе.

Забутах и задърпах капака, блъскайки го във всички посоки. Накрая той се повдигна...

— Изабел! — изкрещях в отвора, който се разкри. Видях дървена платформа и спускащи се стълби към пълен мрак.

Пристъпих надолу и усетих натрапчивата миризма.

Надявах се Изабел да ни чака, макар и напълно изтощена, за да отговори. Ала грешах.

Мъката от горчивото разочарование ме погълна, щом погледнах в голото мазе под нас.

Предположих, че може да е голямо колкото целия под на кухнята. И в него бяха заключвани хора. В един ъгъл се търкаляха пластмасови купи и бутилки от вода. Но там долу нямаше никого.

Марк беше до мен. Той бързо освети с фенера наоколо, задържа светлината върху отворена врата, която водеше до малка тоалетна, представляваща дупка в земята.

Нямаше тела, което бе някакво успокоение.

После една от стоманените купички се размърда и някаква дълга сянка пробяга по пода.

Плъх! Ето кой е дращел по капака...

— Не отивай по-нататък — чух гласът на Ариел зад мен.

Не се обърнах.

— Ако тук имаше заложили бомби, вече да бяхме гръмнали — отбелязах.

Ариел изръмжа недоволено:

— Марк, ако ми бе казал, че ще водиш със себе си тоя тъпак, изобщо нямаше да идвам да ти помагам.

Преди той да успее да ме спре, аз стъпих върху стъпалата и заслизах бавно надолу, оглеждайки мястото.

Видях неща, които ме накараха да затъкна с юмрук устата си. Ноздрите ми се свиваха и издуваха, докато вдишвах зловонния въздух.

От стълбите тръгваше следа от кръв и продължаваше до средата на каменната стена отсреща. А там на пода имаше цяла локва от кръв. Някой бе страдал тук долу. И то жестоко...

Къде я бяха отвели?

Погледнах нагоре. Видях нещо нарисувано с червено на стената зад петното върху пода.

Беше символ. Разпознах го.

Представляваше квадрата със стрелката от книгата, която бяхме намерили в Истанбул. Взе да ми се иска никога да не я бях откривал в онзи пълен с вода канал. Може би тогава нищо от това нямаше да се случи.

— В Израел има доста откачалки — заяви високо Ариел. — Някои ненормалници започват да се мислят за месии, когато дойдат тук. И погаждат всякакви смахнати номера. — Той отиде близо до стената, подуши я и се отдръпна рязко. — Не ми харесва миризмата тук долу. Откачалниците използват подобни глупости за укрепване на вярата.

— А какво е това? — Марк сочеше към древна колона. Имаше по една такава в двата края на стената. Виждаха се само основите на колоните, подаващи се на около осем сантиметра от каменния под, но върху тях видимо бяха издълбани спираловидни шарки на листа.

Изглеждаха като да са били използвани да формират част от укрепителната стена на сградата.

— Колони като тези има в църквата на Божи гроб — осведоми ни Ариел. — Може да са от епохата на кръстоносците.

— Сигурно са били тук, когато е била построена тази къща — предположи Марк.

Не ме интересуваше. Огледах стените за врата, за проход, за каквато и да е следа...

— Ще изследваме петната от кръв, да видим дали ще попаднем на съвпадение на ДНК с някои следи от багажа на приятелката ви, господин Раян. Ще ни позволите ли да го направим? — попита Ариел. Той държеше малък найлонов плик в ръката си и си слагаше тънки бели гумени ръкавици. — Не пипайте нищо — добави със суров глас.

Нямах такова намерение.

Беше ми трудно да дишам.

— Някои идиоти вярват, че могат да призовават демони с подобни неща — каза Ариел.

— Кой вярва на всички тия глупости? — Гласът ми трепереше.

— Това място може да има истинско историческо значение — обади се Марк. — Кръстоносците са избирали места, които са били обитавани, преди да ги завземат.

Той посочи над символа.

— Вижте, има някакви думи.

Беше прав. Те бяха неясни, дребни и написани с подобно тъмно червено вещество като символа. Приблжих се, заобикаляйки петното на пода. Ариел и Марк насочиха фенерите си към участъка от стената между върха на символа и старите дървени греди на покрива.

Едва успях да различа думите *fame ad mortem*. Бяха на латински. Звучеше познато. По дяволите, бяха същите думи като онези в книгата, която бяхме намерили.

— По тези места латинският не е бил долюбван през първи век. Смятал се е за демоничния език на римските тирани — обясни Ариел.

— Това прилича на някакъв призив — каза Марк. — Магическо заклинание.

Не ми се слушаха обясненията им. В мазето бе студено. Миришеше на застояло.

Наведох се до петното на пода. Може би беше кръвта на Изабел... Преглътнах с горчивина. Ръцете ми затрепериха...

Марк заговори тихо:

— Някой зъл негодник ги е държал тук в плен. После ги е преместил.

— Със сигурност е зъл — съгласих се аз, оглеждайки се наоколо.

— Данте е имал израз за места от този тип — изтъкна Ариел. — *Lasciae ogne speranza, voi ch'intrate*. Което ще рече: „Надежда всяка тука оставете, вие, що пристъпвате тоз праг“.

— Трябва да тръгвате — обади се женски глас зад нас.

Обърнах се. Беше Зина. Тя стоеше на стълбището, беше спряла по средата, сякаш не искаше да слиза до долу.

— Да, трябва да тръгваме — съгласи се Ариел. Той закричи бързо към стълбите с разперени ръце, сякаш искаше да ни завлече всички нагоре. — Последвайте ме, господа, веднага. — От тона му ясно си личеше, че очаква да се подчиним.

Тръгнах. Достатъчно дълго бях престоял долу.

— Трябва да обходим всеки сантиметър от тази ферма, за да сме сигурни, че не сме пропуснали нищо — заяви Марк, щом се качихме обратно по стълбите.

Мислех върху казаното от Зина. Беше прозвучало така, сякаш тя знаеше за какво се е използвало мазето.

Когато стигнахме верандата, аз се приближих до нея. Чувствах се замаян след пребиваването си в онази адска дупка.

— Знаеш ли какво е ставало в мазето?

Тя поклати глава някак прекалено бързо.

— Не. — Изглеждаше изплашена и веднага се отдалечи.

Марк се провикна към мен:

— Шон, ела насам!

Той вървеше през неравната земя в задния двор на къщата, отправяйки се към една градина с тънки, обрасли рожкови.

Последвах го.

Часът бе шест и двадесет и сред дърветата беше тъмно и прохладно. Слънцето бе залязло, докато бяхме в къщата. Не се виждаше луна заради облаците.

Взех фенера от Марк и тръгнах пред него. Препъвах се няколко пъти заради желанието си да проверя навсякъде. Толкова исках да намеря Изабел... Отново се спънах и едва не изкълчих глезена си. Заболя ме, но не му обърнах внимание.

Продължихме през дърветата още близо километър, преди да стигнем до една ограда, изградена от пясъчни блокове с неправилна форма. Оградата бе два метра висока и заплашително наклонена на едната си страна. В основата имаше други по-големи камъни, които можеха да те наранят, ако паднеш върху тях.

— О, боже! — възкликна внезапно Марк.

Обърнах се. Къщата, която току-що бяхме претърсили, гореше. През дърветата се виждаха пламъците, издигащи се от покрива ѝ.

Затичахме обратно по една неравна пътека. Дрехите ми лепнеха от пот, когато стигнахме мястото, където свършваха дърветата.

Марк не каза нищо. Просто гледаше втренчено. Усецах мириса от изгарящо дърво и пукаща мазилка. Пламъците се извисяваха все по-високо. Чувствах топлината им отдалеч. Във въздуха се носеха парчета сажди.

Шофьорът, Зина и Ариел стояха от дясната ни страна, хипнотизирани като нас от гледката, на достатъчно далечно разстояние от къщата.

Очаквах всеки момент да чуя сирената на пожарна кола в далечината. Но не чух нищо, освен плющенето на лумналите пламъци. Приближихме се, движейки се бавно, като замаяни.

През главата ми минаваха тревожни мисли. Дали в къщата бяха останали следи от пребиваването на Изабел, които бяхме пропуснали?

— Какво стана, по дяволите? — извиках.

Ариел вдигна рамене. Зина продължаваше да гледа като хипнотизирана.

— Не видях никой наоколо — рече шофьорът. Той вдигна ръце, сякаш искаше да ме задържи. — Не се доближавайте до сградата, сър.

— Трябва да разберете какво е станало — настоях аз, поглеждайки към Ариел.

— Може би все пак е имало заложена бомба — заяви той, като ме измери с очи. — Ако не беше нахълтал в мазето, може би щях да имам време да я огледам както трябва. — Звучеше ядосан.

— Глупости. Ако е било бомба, щеше да гръмне веднага.

— На такова място пожарите понякога сами избухват... — обади се Зина.

Обърнах се към нея.

— Не ми пробутвай тези суеверни бабини деветини — рекох. — Алергичен съм към тях.

— Трябва да тръгваме — каза Ариел. — Местната полиция скоро ще пристигне. Не мога да им попреча.

Телефонът на Марк избръмча. Имаше странна мелодия на звънене, приличаше повече на звук на будилник.

Той тръгна през дърветата, докато говореше. Ариел се обади по своя телефон. След минута Марк се върна.

— Отиваме в Йерусалим — обяви той. — Имаме друга следа.

Поехме към портата, докато огънят зад нас пращеше. Започнах да разпитвам Марк, а после и Ариел, за всичко, което ме интересуваше, ала не научих много от тях. Всъщност Ариел не ми отговори на нито един въпрос, а Марк само обясни, че е бил засечен телефонен сигнал, който може да е от значение, някъде близо до църквата на Божи гроб.

— Смяташ, че са ги върнали в Йерусалим ли?

— Да не прибързваме. Проследеният телефон може да е бил откраднат. Възможно е да се окаже загуба на време.

Прехвърлихме се един по един през оградата. Сбогувахме се с Ариел, който остана да изчака колегите си. Дрехите ни воняха на опърлено. Тъмен стълб дим се издигаше към небето зад нас, когато потеглихме.

Обаче не срещнахме никакви полицейски коли, които да отиват към горящата къща. Не видях никакви полицаи, докато не се върнахме в Йерусалим.

Когато приближихме града, от него излизаха колони от автомобили, все едно беше започнало великото преселение. Марк каза на шофьора да ускори.

— Внимавай! — изкрещя му той, щом поехме по магистралата и се наложи да намалим рязко заради един автобус. След това напрежението в колата остана.

Загледах се през прозореца, съжалявайки, че не бяхме се добрали до онази къща на ужасите по-рано.

Имах чувството, че нещо ми се е изплъзнало от ръцете...

В седем без една минута, всяка вечер през зимата, пазачът на църквата „Възкресение Христово“ в Йерусалим се изкачва по стълба, която е подпрял на лявото крило на портата.

Високо почитаната базилика, събирателен център за милиони поклонници през вековете, е най-спорното място на християнството. Първата църква тук, една от най-старите, е била построена от Константин Велики през 330 година след Христа.

Никоя друга християнска църква няма шест на брой, често спореци помежду си християнски вероизповедания, които отговарят за ръководството ѝ.

Пазачът е мюсюлманин, пряк потомък на мъжа, поел длъжността от самия Саладин през 1187 година, след повторното ислямско завладяване на Йерусалим.

Пазачът е запознат много добре със значимостта на задълженията си. Отдавна се вярва, че в църквата „Възкресение Христово“ се намира гробът на Исус, мястото на Голгота — хълмът, където той е бил разпнат, и параклисът, където се смята, че е погребан черепът на Адам.

Със стар железен ключ пазачът заключва главния вход на църквата. После сгъва дървената стълба, върху която е стоял, и я подава през един отвор в дясното крило на вратата на арменския клисар, който заедно с един католически и един гръцки клисар и други свещеници ще прекарат нощта в църквата. И ще се молят в очакване на отварянето ѝ отново в четири часа на следващата сутрин. Клисарите са обучени да стоят будни, за да следят никой да не наруши правилата — системата за управление на църквата, основана от османците през 1853 година...

Тази нощ единствените хора в църквата бяха осмина свещеници — православни, католици и арменци — и един специално допуснат гост.

Привечер, когато извади ключа от долната ключалка, пазачът се замисли за странното нещо, което се бе случило само преди няколко часа. Специалният гост, който бе пристигнал с отец Рехан, се бе появил само няколко минути преди закриващата церемония. Той планиваше да прекара нощта в църквата в молитва и съзерцание, но изглеждаше прекалено неприветлив, за да извършва такова покаяние.

Пазачът поклати глава и пропъди страховете си. Беше виждал много неприветливи християни и доста странни нощни посетители на храма...

А писмото, което мъжът му бе представил, и телефонното потвърждение на неговата автентичност, заместваха всички проверки, които той бе длъжен официално да направи.

Пазачът беше забелязал и друго странно нещо — специалният гост носеше със себе си черна раница, която изглеждаше по-голяма и по-тежка, отколкото бе нормално за сам човек.

Но не бе направил нищо по въпроса.

На пазача бе позволено да поиска претърсване на всички посетители в свещеното място, но той никога не се бе наемал да претърсва специален гост. Споровете между монаси и свещеници по такива въпроси като преместването на стол или оставянето на отворена врата в църквата означаваха, че от него не се очаква да прилага правото си само за един гост, освен ако не го прилагаше за всички специални посетители от всички вероизповедания. Много пъти му минаваше през ума, че това самоналожено ограничение може един ден да се окаже ужасна грешка...

Когато вратите на храма вече бяха официално затворени, пазачът прекоси двора, изпълнен с християнски поклонници. И отпрати една молитва към Аллах да не му позволи да допусне никаква грешка при охраната на църквата, докато е жив.

Вътре в храма, облян в жълтата светлина от слабите крушки в редицата от стъклени фенери, отец Рехан стоеше и слушаше четенето на вечерните молитви.

Напевният глас изпълваше въздуха.

Арап Анак опипа с дясната си ръка закопчалката на раницата си, която държеше пред себе си. Отвори я широко и бръкна вътре, без да поглежда надолу.

После отново се огледа. Освен него, в малкия страничен параклис имаше само четирима свещеници.

Той щракна превключвателя на заглушаващото устройство на мобилния си телефон. То щеше да наруши всички мобилни сигнали в диаметър от 250 метра.

След това отвори, само чрез допир, тънката метална кутия на версията MP5-NX на прочутия автоматичен пистолет с къса цев „Хеклер и Кох“, любим на спецчастите по света. Тази версия бе оборудвана с къс заглушител от въглеродно влакно, който той бе изпробвал само преди няколко дни. Оръжието му бе свършило отлична работа, както и се очакваше.

Изобретението беше най-доброто на пазара за заглушаване шума от кратки изстрели на автоматичен огън в затворени пространства.

Щом извади пистолета от раницата си, Арап Анак го завъртя, насочвайки го към слепоочието на отец Рехан. Дръпна спусъка и последва приглушен звук, гилзите изскочиха встрани, а ръката му подскочи от отката. Арап усети как го залива прилив на топлина.

Силата на живота и смъртта причинява пристрастяване, ако не се колебаеш да я използваш.

Следващият звук, освен тихото тупкане от специалните 9-милиметрови куршуми при врязването им в плътта и костите, бяха изненаданите възгласи на другите свещеници. Той изви пистолета дъгообразно и уби всеки от тях с по два експанзивни куршума с мек връх.

Хагската конвенция забраняваше употребата им, но това не означаваше, че те не можеха да бъдат намерени, ако човек знаеше къде да ги потърси.

Във всеки случай използването им беше най-подходящото в случая, според Арап. По-добре беше да убиеш човека веднага, с куршум, който се пръскаше и раздробяваше мозъка му, отколкото да ти се налага да го довършваш, позволявайки му да види приближаването на собствената си смърт.

Само един от свещениците успя да скочи и да побегне. Направи го по-скоро инстинктивно, благодарение на извънредното си чувство за самосъхранение. Тичаше, когато рухна за миг, сякаш се разпадна на части. Обучението на Арап Анак за работа с MP5 сега бе дало резултат.

Убийството на свещениците му отне само няколко секунди. Той знаеше, че виковете им скоро ще докарат гърците, а вероятно и другите свещеници, въпреки че те бяха по-далеч, отдадени на молитвена служба, но това нямаше значение.

Той беше способен да убива въоръжени хора, без да трепне, и едва ли някой щеше да успее да го спре с голи ръце.

Арап погледна надолу. Мраморният под на параклиса вече бе хлъзгав от кръвта. Адреналинът му скочи.

Ловът бе започнал...

Скоро той щеше да издири и последния свещеник, решил да се скрие. След това църквата щеше да е на негово разположение.

Някога бе имало тайна задна врата за „Възкресение Христово“ използвана от православните свещеници, но отдавна беше зазидана. Това стана заради протестите, дължащи се на страховете, че промъкващите се през нея православни монаси можеха да се опитат да извършат промени на сградата, за които другите вероизповедания не са дали съгласието си.

Подземният тунел от църквата отвеждаше до едно мазе на „Ел Канга“ — уличката зад църквата. Дебелата дървена порта на мазето, заключена по подобна причина, също нямаше как да осигури бягството на оцелелите свещеници. Отец Рехан държеше ключа за тази врата в джоба си.

Но тя щеше да осигури бягството на Арап Анак, когато му дойдеше времето.

Той задържа оръжието до тялото си, докато чакаше да пристигнат другите свещеници. Когато никой не дойде, той започна да троши изящните дърворезби наоколо. Шумът щеше да ги докара.

Носеше със себе си смес от запалим газ и етанол, която бе способна да разпали пожар и от мокра купчина дърва. Така нямаше да има проблеми да унищожи труповете на свещениците, картините, дърворезбите, гравираните украси по олтара и свещите, които щеше да струпа накуп.

Щом забеляза трепването на едно от телата, той се наведе, за да провери пулса му. Черепът на застреляния свещеник изглеждаше почти непокътнат, така че имаше вероятност мъжът да е оцелял. Арап Анак усети мириса на кръв. Винаги се изумяваше как е възможно да почувстваш този мирис така, сякаш е полепнал по устните ти.

Стресна го някакво трополене.

Сниши се, стисна оръжието, после скочи. Един гръцки свещеник в черни одежди пристъпваше към него, грабнал в ръце двуметров сребърен канделабър.

Нямаше значение.

Арап го застреля в лицето и мъжът рухна, след като в скулата му разцъфна огромна дупка. Червената кръв избликна оттам като фонтан. Това свидетелстваше за енергията на човешкото тяло. Както и за неговата крехкост.

Беше време да излови и останалите свещеници...

Първият, когото намери, се опитваше да избяга през главния вход, въпреки че вратата бе заключена от външната страна. Той я блъскаше яростно до мига, в който куршумът го покоси. Друг бе застанал до един прозорец на горния коридор и махаше с ръка, но там беше прекалено тъмно, за да го види някой отвън. Арап Анак се приближи до него. Искеше да усети удоволствието от превъзходството си, преди да дръпне спусъка.

Щом приключи, той издърпа телата до главния вход на църквата, пред стълбището, водещо горе до параклиса на Голгота. Наистина щеше да е подходящо трупове на тези свещеници да изгорят и да бъдат пожертвани на мястото с черепа^[1].

Когато бе готов, Арап извади от раницата си запечатан пластмасов плик с палестински шалове и няколко кабела, използвани от терористи самоубийци. Добави към тях и чифт пантофи, откраднати от известен палестински организатор на атентати.

По тези предмети щеше да има достатъчно ДНК, за да осъдят и папата.

Тъкмо това бе целта на предстоящия пожар. Само неоспорими доказателства, че палестинците са извършили това клане от религиозни подбуди, можеха да разбунят духовете в световен мащаб.

Той разположи предметите из църквата така, че да изглежда сякаш са били изхвърляни набързо. Един-два от тях щяха да бъдат погълнати от огъня, но останалите щяха да бъдат намерени като доказателства. Пожарът щеше да повреди някои от богатствата на храма, но едва ли щеше да го разруши напълно.

Остана му да изпълни още една задача, преди да разпръсне запалителната течност. Извади телефона от джоба си и го постави

върху издълбания каменен олтар до стълбите към Голгота. После бръкна в раницата си и изключи заглушителя. След секунди чу звънене на телефони от телата на мъртвите свещеници.

Той вдигна телефона си и се обади на един от главатарите на „Хамас“. Беше се сдобил с номера му след доста усилия. Ала за да уреди още една неоспорима връзка с палестинците, трябваше да задържи обаждането отворено за няколко секунди. Този път щеше да говори бавно, за да бъде разбран.

Скоро щеше да бъде ясно кой е виновникът за атентата...

[1] Християнското богословие прави връзка между лобното място на Исус Христос (Голгота) и черепа на Адам, който, според вярванията, е погребан на същото място. — Б.пр. ↑

Звукът от звънящ телефон наруши тишината в рейндж роувъра. За момент помислих, че звъни моят телефон. После си спомних, че мелодията ми е различна.

Зина, която бе до мен на задната седалка, извади телефона от джоба си. Каза „ало“ и се заслуша. След няколко секунди затвори.

— Кой беше? — попита Марк, като се обърна към нея.

— Един мъж — отвърна неопределено тя.

— Винаги има няколко, които тичат след теб, нали? — изкоментира Марк.

Вгледах се навън в мрака. Тъмнината подходдаше на настроението ми.

— Тук не е валяло така от двадесет години — отбеляза Марк.

Не давах за това пукната пара. Не ме интересуваше нищо, освен намирането на Изабел. И се чудех защо всъщност се връщаме в Йерусалим. Според получените сведения, телефонът, който бе проследен и ни отведе до онази къща, наистина бе засечен от църквата на Божи гроб, но това означаваше само, че някой е преминал близо до мястото и е включил телефона.

Беше напълно възможно да ни пращат за зелен хайвер. Ако бе така, дали трябваше да се върна до онова имение, да разпитам и да огледам наоколо? Някой съсед можеше да знае кой е живял там.

— Направихме голяма грешка — заяви в този момент Зина. Тонът ѝ бе спокоен, но забелязах как пръстите на ръката ѝ потръпват.

— Каква грешка? — подразни се Марк.

— Тук действат сили, за които не знаем нищо. — Очите ѝ се разшириха. Тя удари с юмрук челото си. Първо леко, но след секунди замахваше достатъчно силно, за да се нарани.

— Стига! — скочи Марк.

Аз се пресегнах и сграбчих ръката ѝ, която беше силна, жилава. Имах късмет, че успях да я задържа. Зина се опита да се изплъзне от хватката ми.

— Спри, Зина — повтори Марк.

Изведнъж тя спря и се обърна към мен. Очите ѝ бяха кървясали, погледът ѝ блуждаеше, сякаш се беше натъкнала с някакви хапчета...

— Смяташ, че си губим времето — прочете мислите ми тя.

Каква телепатия. Само това ми трябваше.

Марк се разгневи. Шофьорът навлезе във вътрешната лента, сякаш се готвеше да спре. Трафикът бе натоварен. Шабат вече бе свършил.

— Не трябва да ходиш там — предупреди ме Зина, вторачена в мен.

— Къде да не ходя? — попитах.

— В църквата на Божи гроб. Не е безопасно за теб. — Тонът ѝ ставаше по-настойчив с всяка дума. — Накарай го да ме чуе, Марк — добави тя и стисна рамото му.

Погледът му се прехвърли върху мен. Устата му бе полуотворена, сякаш се канеше да каже нещо.

— Не си прави труда — извиках. — Няма да те слушам — Ако Зина не искаше да ходя в църквата, значи трябваше да отида точно там...

След двадесет минути шофьорът ни остави при портата Яфа. Зина моментално изскочи навън и изчезна сред преминаваща група облечени в зелено израелски войници.

Марк просто я остави да си тръгне.

— Тя е свободна да прави каквото иска — обясни той. Погледът му бе тъжен. Не за първи път се зачудих дали двамата имат връзка.

— Да го направим — заявих.

В съзнанието ми се въртяха отвратителни представи за мазето в онази къща. Дали някой бе върнал Изабел обратно в Йерусалим, за да я убие, както бяха ликвидирали Кайзер? Тази мисъл ме изпълни с горчив гняв. Нямахме късмет да пристигнем до онази къща достатъчно бързо.

Ако някой бе наранил Изабел, нямаше да го понеса.

Вървахме бързо. Стигнахме християнския квартал и свихме наляво в тясна улица, по която се редяха магазини с разнообразна стока за туристите. Продаваха килими, кръстове, икони, кожени изделия, антики със съмнителен произход, синьо стъкло от Хеброн, сребърни изработки, християнски икони и бижута.

Някои магазинчета бяха затворени, но пред повечето отвън стояха чернокосите им съдържатели с преценяващите си погледи на продавачи в края на неуспешен търговски ден.

Марк говореше по телефона. Чувах недоволството му.

— Само това ли имаме? — възкликна той невярващо.

Щом стигнахме до една по-малка уличка вдясно, той се обърна към мен:

— По-нагоре се извършва някаква акция на Израелските служби за сигурност. Дръж устата си затворена по всяко време. Аз ще отговарям на въпросите им, ще обясня защо сме тук. Освен ако не те попитам, не казвай нищо. Ясно ли е?

— Напълно — съгласих се аз.

Завихме наляво. Пред нас имаше малка врата във висока каменна стена. Зад нея се намираще дворът на църквата „Възкресение Христово“.

Вляво от нас над главите ни се извисяваше същинското здание на най-свещената църква в християнския свят. Тялото ми бе напрегнато, а мозъкът ми трескаво работеше. В съзнанието ми отново с пълна сила бяха нахлули образи на това, което може да се е случило на Изабел.

Притиснах ръка към челото си. И в този момент предложих собствения си живот на която и да е сила, която можеше да ме чува, само в замяна Изабел да бъде намерена жива и здрава.

Входът към двора бе запрещен от съвременен изглеждаща зелена желязна врата. В нея имаше квадратна решетка, блокирана от стоманена пластина от другата страна. Марк почука. След секунда решетката се отвори. Във вратата имаше шпионка.

От другата страна на решетката се мяркаха израелски полицаи със сини униформи.

Марк извади пропуска си, а един полицаи се наведе напред да го разгледа. После отвори портата. Мислех, че ще ни пуснат да влезем, но вместо това двама едри монаси с кафяви роби, превързани през кръста с бяло въже, и бледи физиономии излязоха забързано.

— Какво става? — обърнах се към тях. Бях застанал на пътя им.

По-високият, сигурно надвишаваше метър и осемдесет, ми отговори с мек тон:

— Нищо не знаем. Мир вам. Моля да ни пуснете да минем.

Отдръпнах се назад да им направя път и те изчезнаха.

— Изглеждаха разтревожени — отбеляза Марк.

— Може ли да влезем? — подвикнах на израелския полицаи, който тъкмо затваряше портата.

— Спрете! — обади се женски глас.

Обърнах се. Беше Зина. Тя стоеше зад нас и ме гледаше втренчено.

— Там има зло — добави тя.

— Това е най-святото място в християнския свят — гневно й възрази Марк.

Обърна се пак към вратата. Решетката все още бе отворена.

— Моля, извикайте началника си.

Полицаят поклати глава.

Кипнах от ярост и се намесих:

— Какво става, по дяволите? Защо не разбирате? Този човек е от Британското посолство!

Полицаят ме гледаше в очите. Погледите ни се срещнаха. Стояхме така няколко секунди. Тогава той отстъпи крачка назад и се обърна към един по-възрастен служител, който бе с посребрена коса и приличаше на командир. Мъжът се приближи към портата.

— Аз съм от Британското посолство в Кайро — заяви Марк.

— Църквата е затворена — съобщи по-възрастният полицаи на английски с американски акцент.

Марк вдигна пропуска си към железните решетки. По-младият полицаи се бе отдръпнал крачка назад. Ръката му се допираше върху черен автоматичен пистолет, който можеше да покоси всички ни за секунди.

По-старшият служител се приближи напред, погледна документа и поклати глава.

Марк прибра картата, извади друга.

— Имам разрешително от „Мосад“ — опита да ги убеди той. — Тази карта съдържа кодовото ми име. Проверете го. Обадете се в управлението си.

По-възрастният полицаи погледна отблизо картата, отдалечи се. Взе една малка радиостанция от друг войник и каза нещо в нея. После я сложи до ухото си и се заслуша.

След още една минута се върна и подвикна нещо на по-младия полицаи.

След секунди всички бяхме допуснати в двора. Ярки лампи върху алуминиев триножник го осветяваха така, сякаш беше ден.

Група свещеници и монаси от различни вероизповедания се бяха скупчили отпред. Пред тях, вляво от нас, имаше стълби, спускащи се към основната, покрита с каменни плочи площ пред църквата.

Някои от свещениците носеха православни калимавки и големи златни кръстове на гърдите си. Двама други бяха с гъсти бради и странно изглеждащи заострени качулки. Лицата им почти не се виждаха. Един стар монах с посивяла коса носеше тъмнокафява роба.

— Ще разбере какво става — каза Зина.

— Как ще го направи, по дяволите? Защо тя изобщо е тук? — попитах Марк, докато я гледах да се запътва към групата свещеници.

— Зина може да е много полезна. Отраснала е в един етиопски православен женски манастир. Вероятно ще им каже, че е игуменка или нещо такова. — Той ме погледна заговорнически и добави: — Всъщност мисля, че наистина е била игуменка за кратко, в Судан.

— А ти имаш ли разрешително от „Мосад“? — попитах.

Той вдигна рамене.

Зина дойде при нас.

— Нещо страшно става в църквата — съобщи тя. — Казах ви. — Тя впери очи в мен, стисна устни, сякаш бе ядосана, че бях отказал да повярвам на предупреждението ѝ.

— Нямаме време за това — изтъкна Марк. — Какво друго ти обясниха?

Тя изгледа Марк, после и мен, с присвити очи.

— Казаха, че секретарят на гръцкия православен патриарх получава обаждане от него на всеки час, за да е информиран дали всичко е наред в църквата. Такава е процедурата, откакто преди няколко години вътре е станало някакво спречкване посред нощ. — Тя се наведе напред. — Тази нощ последните две обаждания не са се състояли. И никой вътре не отговаря на телефона си. — Лицето ѝ изразяваше примирение, сякаш Зина знаеше, че предстоят много лоши вести.

— Защо просто не отворят вратата и не влязат? — зачудих се аз.

Махнах към двата портала с островърхи арки в римски стил в отсрещния ъгъл на двора. Единият имаше вид на отдавна зазидан.

Другият представляваше дървена порта с две крила, която изглеждаше толкова стара, сякаш е от епохата на кръстоносците.

— Те нямат ли ключове? — махнах към групата свещеници.

— Не, нямат — отвърна Зина.

— Правилата за отварянето и затварянето на това място са установени в международно споразумение — обясни Марк.

Това въобще не ме интересуваше.

— Сигурен съм, че и друг път са нарушавали правилата.

— От 1853 година насам не са — изтъкна той. — Управлението на тази църква се поделя между шест християнски вероизповедания. И никое от тях няма ключове.

— Тази църква е центърът на света — допълни Зина. — Тук дори папата не нарушава правилата.

— А това какво е? — Посочих към прозорците от горното ниво на сградата. Имаше три големи прозореца с високи сводове в стената на църквата над порталите.

В прозорците се отразяваше трептяща светлина. Можеше да е от свещи вътре в църквата, а можеше и да е от пожар.

Или от някого, когото изгарят до смърт.

Няколко от свещениците се обърнаха и погледнаха нагоре към прозорците. Предположих, че ще настане внезапна суматоха, че те ще се втурнат към вратите да ги разбият, да отворят църквата, да разберат дали има някаква опасност, дали не изгарят някого вътре...

Но грешах.

Свещениците просто сведоха очи и се загледаха към монаха, който говореше пред тях. Или може би се молеше. Сведената му глава със сигурност създаваше такова впечатление. Щяха ли да чакат, докато пламъците почнеха да излизат от покрива?

Стоях като вкаменен. Не можех да повярвам на очите си...

Вдясно от арките на входа имаше стъпала, отвеждащи нагоре към куполовиден портал от пясъчник с едноетажна височина. Той изглеждаше блокиран, неизползваем. Структурата му се състоеше от тънки мраморни колони и множество ръбове.

Знаех какво да направя.

Веднъж, когато бях пиан, се бях покатерил по външната стена на една къща в Майда Вейл, когато с Айрийн бяхме в колежа. Тогава търсех нея. Можех да се претрепя, но преживяването ми бе вдъхнало

глупавата вяра, че човек е способен да се катери по сгради, ако по тях има достатъчно ръбове. А тук определено имаше...

Трябваше само да достигна до онзи широк първи ръб. Тръгнах бавно напред. Нямах нужда да привличам вниманието. Слязох по стълбите до главната част от двора.

Чух глас зад себе си. Марк вървеше след мен и говореше:

— Кръстоносците са построили по-голямата част от този комплекс през 1170 година, след като завзели Йерусалим. Първоначалната византийска църква е била два пъти по-голяма от тази. Била е унищожена от фатимидите през 1009 година, ако си спомням правилно. — Той млъкна за миг и ме попита леко заплашително: — Къде отиваш, Шон?

Не отговорих. Продължих да вървя. Когато достигнах стената от пясъчник на църквата, се изкачих по стръмните каменни стъпала до най-дясната от главните врати. Стъпих отгоре върху един ръб вляво, издаващ се от църковната стена.

Притиснах се към вдлъбнатината, пресегнах се към по-широкия ръб отгоре. Пясъчникът бе груб под пръстите ми. Миришеше на пръст. И на собствената ми пот.

— Полудя ли, мамка му? — ядоса се Марк.

Погледнах нагоре. Стената се извисяваше като скала.

Сърцето ми бясно биеше.

— Спри, спри!... — Викът проехтя толкова високо откъм двора, че накара пръстите ми да се изплъзнат от долната част на ръба, към който посягах.

Не се огледах. Знаех какво се случва. Набрах се отново, протегнах се колкото можах. Нямах много време. Пръстите ми дращеха по края на ръба.

Сърцето ми направо се опитваше да изскочи.

Нямаше да успея да достигна следващия ръб.

— Набери се с ръце! — чух гласа на Марк.

Усетих побутване по нозете. Той помъчи да ме повдигне. Щях да успея!

Зад мен се разнесоха викове, проехтя тропот от бягащи хора.

Отдолу долетя някакъв хриплив вик.

— Пази се! — Гласът на Марк бе настойчив.

Пронизително изпищя полицейска свирка, придружена от крясъци.

— Слизай долу, слизай! — повтаряха в хор гласове.

Подвикваха ми на различни езици, повечето от които не разбирах, но знаех, че означават едно и също.

Висях на една ръка, стиснал един по-горен ръб, полюшвайки се. Сетне сложих другата си ръка върху него, точно в ъгъла. Ако някой сега ме дръпнеше за краката, за секунда щях да се озова на земята. След което — не се и съмнявах — щяха да ме арестуват.

Но никой не ме дръпна и аз залюлях нозе, за да се притисна към една тънка каменна колона. Набрах се нагоре.

Под мен Марк вече беше окован в белезници, а Зина протестираше пред един полицаи, който държеше ръката ѝ. По-възрастното ченге гледаше към мен. Правеше ми знаци да сляза.

Не съм сигурен какво точно бе сторил Марк, но беше успял да ги възпре да ме издърпат обратно. Сега точно под мен застана един от православните гръцки свещеници с калимавките. Той се протягаше и подскачаше на място, опитвайки се да ме улови за краката. Бях сигурен, че искаше така да ме дръпне, че да се пребия на земята...

По-нагоре ръбът стана по-широк. Една избеляла от слънцето дървена стълба бе подпряна на прозореца, направен от матово стъкло на големи, скрепени с олово секции. Насочих се към него. Без да искам, докоснах дървената стълба, докато надничах през мръсното стъкло. Отдолу се разнесоха възгласи. Късата стълба се прекатури и падна сред свещениците и монасите. Проехтяха разгневени викове.

Протегнах се нагоре. Забелязах тесен процеп в желязната рамка на прозореца, по средата. Пъхнах пръстите си в него. Горната част на прозореца се отвори с шумно изскърцване. Виждах пламъци, които се отразиха в стъклото, когато то помръдна. Замириса ми на изгоряло...

Миризма на горяща плът.

— Спри! Ще стреляме! — долетя още един вик от двора.

За миг си помислих изумено: Толкова ли не разбираха, че църквата е в опасност?

Промуших се решително навътре през прозореца и скочих напосоки. Паднах върху тясна пътека, покрита с червени и бели плочки. Рамото ми се удари в пода, присви ме ужасна болка. Бързо се изправих на крака. Остра миризма на изгоряло изпълваше въздуха.

Дали Изабел вече бе мъртва?

Затворих прозореца. Виковете отвън отслабнаха. Надникнах през каменния балкон.

Гледах към прочутата ротонда на църквата „Възкресение Христово“. Тя се състоеше от две нива с каменни колонади под висок купол, украсен със златно слънце. Аз се намирах на горното ниво. Далеч долу се открояваше подът от каменни плочи, където бе главната част на църквата. По средата на пода имаше обрамчена с колони каменна едикула с купол отгоре, където, според вярванията на милиони, е лежало тялото на Исус след смъртта му.

Отвън проехтя отчетлив вик:

— Ако оскверниш това свещено място, душата ти е обречена!

Нямах време да осквернявам каквото и да било. Отдолу се издигаше стълб от черен дим. А по мраморните колони и дори по стените от пясъчник се отразяваха пламъци.

Трябваше да сляза там долу.

Нямах време да гадая кой е предизвикал този пожар. Не можех да изоставя Изабел, Минах бързо през балкона, открих една ниска врата в стената. Стълбите надолу бяха обгърнати в полумрак. Спусках се, долепен до стената, усещах край себе си лек полъх. Ужасната миризма на изгаряща плът ме давеше...

Рамото ми, което нараних при падането си, беше изтръпнало от болка. Неволно го престъргах в стената, издаваща се напред към стълбището. Сърцето ми биеше като полудяло. Стигнах вратата в дъното на стълбите. Тя бе открената леко и през процепа струеше сноп светлина.

Надникнах вътре и забелязах гърба на някакъв много слаб мъж. Тесните му рамене бяха увиснали, имаше ясно изразени скули. Носеше черен костюм.

Мъжът гледаше към нещо до нозете си, но не можех да видя какво е.

Бутнах бавно вратата, опасявайки се да не изскърца. Но не се чу никакъв звук.

Направих крачка напред. Вратата тихо се прихлопна зад мен. Затаих дъх. Щеше ли той да се обърне? Продължих напред.

Стори ми се, че пристъпвам цяла вечност.

Мъжът все още не ме забелязваше...

Сега вече успях да видя откъде идва димът. Пред олтара от пожълтял мрамор имаше купчина от дрипи. Не, не бяха дрипи..._ Бяха струпани едно върху друго тела._ Лъскавият под от камък и мрамор и редицата от сребърни канделабри отразяваха пламъците, изригващи от купчината.

Как можеше телата да горят така? Тогава забелязах, че сред тях бяха нахвърляни парчета от изящни части от олтара. Издиганият се дим ги бе закрил. Чувах само пукането от огъня. Глъчката отвън беше заглушена от стените.

Миризмата беше задушаваша, заседна в гърлото ми.

Стиснах юмруци. Дали мъжът пред мен сам бе убил всички тези хора?

В главата ми се заформи светкавичен план...

Пристъпих напред, но стъпалото ми хлътна в някаква цепнатина на пода.

Мъжът чу стъпките ми и се завъртя с лице към мен в мига, в който някъде отгоре се разнесе звук от звънтящи камбани.

Очите ни се срещнаха.

И тогава видях оръжието в ръката му, което проблесна заплашително.

След това от дулото на пистолета му разцъфна искра като избухнал фойерверк...

37-инчовият телевизор „Банг и Олуфсен“ с плосък екран на стената на хотел „Сейнт Джордж“ в Лондон светна и заработи. Хотелът се отличаваше с най-новата технология и предлагаше цялостно телевизионно и интернет преживяване, което позволяваше на гостите да включват всички екрани във всеки апартамент само с жест.

Лорд Бидонър направи жест на излизане от спалнята, където остави „ескорта“, на когото щеше да се наложи да се задоволи с купчината списания на нощното шкафче. Младежът беше редовен посетител, така че дискретността му бе гарантирана. Освен това бе индиец и знаеше, че ако някога направи грешка, най-вероятно цялото му семейство, ако не и цялото му родно село, щеше да бъде застигнато от кървав погром.

Фактът, че момчето не говореше английски, беше бонус за лорд Бидонър. Нямахше нужда от глупостите, които повечето англоговорещи ескорти обичаха да плямпат.

Но той не искаше да показва пред момчето изражението си, докато гледаше драмата, развиваща се в Йерусалим.

Пред Арап Анак се откриваше добра възможност да изкупи грешките си. Опитът му да предизвика ислямско обединение в Лондон и да разпространи смъртоносен вирус се бе провалил. Инцидентът бе привлякъл много внимание — от Службите за сигурност до най-различни хора, които не биваше да бъдат вбесявани.

Но ако успееше да доведе тази операция докрай и да качи в интернет няколко видеоклипа на огнени екзекуции, имаше голяма вероятност текущите събития да подпалят много полезна искра на отвращение и антимиюсюлмански настроения в цяла Европа. А това щеше да помогне на безредиците в Израел и на големия пожар, който предстоеше да се разрази.

Да не говорим за удоволствието, което тези клипчета щяха да доставят на познавачите на подобни деликатности.

Той се усмихна и склучи длани пред себе си. Загледа се как телевизионната водеща интервюираше един палестински представител, който твърдеше, че няма представа какво се е случило със свещениците в църквата и защо те не отговарят на телефоните си. Мъжът започна да ръкомаха истерично, когато водещата допусна възможността някоя от палестинските фракции да е превзела църквата.

— Няма никакво доказателство за такова нещо — заяви той, изправяйки се от мястото си в телевизионното студио.

Лорд Бидонър затвори очи за момент. Всичко вървеше идеално.

Ако обещаното видео със смъртта на Изабел Шарп бе толкова добро, колкото и клипът с последните минути на Макс Кайзер, значи той имаше нещо истински специално, което да очаква с нетърпение през следващите няколко часа.

Може би щеше да помоли ескорта да остане за още една вечер.

Какво друго му предстоеше да свърши?

Да прегледа мерките си за сигурност.

Лорд Бидонър обмисли отново всеки аспект от връзката си с Арап Анак. Няколко шифровани телефонни обаждания бяха всичко, което можеше да бъде доказано срещу него. Никой съд нямаше да ги уважи.

Несъмнено съществуваше по-явен риск, ако Арап бъдеше заловен, но лорд Бидонър се бе подsigурил и за този вариант.

Големият въпрос в това отношение бе дали довереният му човек щеше да успее да се намеси достатъчно бързо, ако Арап попаднеше в ръцете на полицията.

Интервюто с палестинеца свърши. Лордът увеличи звука на телевизора с жест. Ситуацията в Йерусалим се развиваше бързо.

„Скай Нюз“ излъчваха образи от църквата на Божи гроб от ъгъла на площад „Мюростан“ на десетина метра от входа на храма, както и от хеликоптер, обикалящ на височина от тридесет метра.

Сега на екрана показваха снимки от хеликоптера. Виждаше се само група свещеници и струпване на полиция в двора на църквата. После от купола на сградата се издигна струйка дим. Говорителката не го забеляза в първия момент, след което тонът ѝ се покачи поне три октави.

Лорд Бидонър прокара ръка над пламъка на черната свещ, горяща върху масичката за кафе. Той обърна ръката си, остави пламъка

да се задържи върху белега на опакото на дланта му. Прониза го болка.

Той изтрая така няколко секунди, след което я отдръпна. Това му беше достатъчно, държеше го на линия.

Помисли си дали да не провери портфолиото с акции на „Абаносов дракон“. Знаеше какво ще се случва вече на израелската борса — акциите щяха да се покачват бързо, но реши да изчака, докато не види накъде ще се развие ситуацията в Йерусалим.

Кога да продава, щеше да е следващото му голямо решение. Печалбите им щяха да са много по-високи, ако той не изчакаше реално започването на войната, когато всички щяха да се втурнат да се наместват в правилните акции. Вълната от покачванията им можеше да се надигне по-високо от един двестапроцентов скок, стига да се нацелеше точният момент.

Той стана. Коментаторката разговаряше с блогъра, който бе уведомил медиите, че мобилната телефонна мрежа се е повредила в района на църквата „Възкресение Христово“ след като бе видял пристигането на израелската полиция по една от туристическите уебкамери, насочени към входа на църквата.

Все още нямаше следа от никакви пожарни команди. Коментаторката се чудеше на глас защо се бавят толкова. Димът от покрива на сградата се виеше в тънък стълб, но бързо се разрастваше...

Лорд Бидонър намали звука. Беше време да се обади по телефона. Ако църквата на Божи гроб претърпеше сериозни повреди, реакцията в САЩ щеше да е критична.

Висшите армейски генерали вероятно вече обновяваха военните си сценарии. Това, което имаше значение през идните часове и дни, беше да се внуши на подходящите хора кого да обвинят, кого да намразят.

Андеш Брейвик^[1] в Норвегия бе доказал колко болка може да причини един човек, но той бе тръгнал по погрешния път.

Беше по-добре да се вдъхне омраза, отколкото да се търси публичност.

И тъкмо такъв ураган от омраза беше на път да се разрази...

[1] Норвежки масов убиец терорист, който при нападенията си през 2011 г. в Осло убива общо 77 и ранява още 155 човека, а

материалните и моралните щети са колосални. — Б.пр. [↑](#)

Изабел подкрепяше в скута си главата на Сюзън, чието изнемощяло тяло лежеше до нея. Тя отчаяно искаше да я утеши, да ѝ окаже помощ, да спре болката ѝ, ала Сюзън вече си отиваше... Това бяха последните ѝ мигове.

Намираха се в пълен мрак. Тази непрогледност създаваше усещане за празнина, което Изабел мразеше. Периодично я заливаха вълни на параноя и страх.

От скалата, върху която седеше, се процеждаше студ, който сякаш пълзеше нагоре по тялото ѝ. Също така във въздуха се носеше отвратителна миризма — смрад на инфекция, влага и смърт, която можеше едва ли не да се вкуси.

На моменти Изабел затваряше очи и си представяше, че се е върнала в апартамента си в Лондон, че е в леглото им с Шон. Това ѝ помагаше. Но в други моменти тъмнината я задушаваше и тя искаше да я отблъсне.

Понякога размахваше ръце край себе си, когато слаби шумове я оставяха с впечатлението, че нещо се движи близо до нея.

Знаеше, че на Сюзън не ѝ остава много време.

Сюзън Хънтър се бе предала. И Изабел не можеше да я вини. И двете осъзнаваха, че похитителят им ги е оставил под земята и може никога да не се върне. А дори да се върнеше, щеше да е само за да им причини някое ужасно последно мъчение.

Той ги беше преместил по-рано през деня. Изабел знаеше, че е ден, заради дневната светлина, която бе видяла, преди той да завърже очите ѝ. Прииска ѝ се да започне да рита, да се мята и пици, но нямаше никаква възможност да го направи, защото ръцете ѝ бяха вързани зад гърба. А и нищо не виждаше...

Въпреки това се опита да отпрати ритник по посока на ударите, които получаваше в гърба си, но този опит ѝ спечели само удар в главата и присмех, което я накара да се замисли дали да повтори усилието си.

Каквато и да бе причината, поради която той ги бе довел на новото място, тя не беше добронамерена. Изабел бе сигурна в това.

— Изабел — проехтя гласът.

Изабел се стресна от внезапния звук. Говореше ѝ Сюзън Хънтър и гласът ѝ беше по-ясен, отколкото преди ден.

— Тихо, пази си силите — каза Изабел. — Скоро ще излезем оттук.

— Не е вярно. — Гласът на Сюзън беше равен, примирен.

— Стига. Вярно е.

— Не ми остава много. Чуй ме... — От гърлото на Сюзън излезе хриптящ звук.

— Слушам.

— Има тъмни сили. Те искат власт. — Последва същото хриптене.

— Винаги има тъмни сили — отбеляза Изабел.

— Не, не. Не разбираш. — Изабел почувства върху рамото си ръката на Сюзън, която го стисна слабо като бебе.

— Не говори повече. Стига! — На Изабел не ѝ се слушаше за тъмни сили. Не беше време сега за такива приказки.

— Те искат състраданието да умре. — Гласът на Сюзън бе немощен като на дете.

— Винаги е имало такива хора.

— Трябва да бъдат спрени. Ако избягаш, трябва да ги спреш...

— Ще ги спра. Обещавам. Сега спри да говориш — каза меко тя.

— Запознах се с Макс... преди да умре. Той знаеше. — Сюзън отново се изкашля. После гласът ѝ се възвърна. — Мисля, че ще бъдем принесени в жертва, Изабел.

— Какво? — Такава перспектива беше вцепеняваща, непонятна.

Сюзън се отпусна в ръцете ѝ. Тялото ѝ умираше, сякаш бе спряло да се бори.

— Не ме оставяй — прошепна Изабел. — Ще оцелеем. Дори не си помисляй за всички тези ужаси... — Тя нямаше никаква представа дали щяха да оцелеят, но трябваше да го каже. Трябваше да вярва, че има надежда.

— Имаше една тайна в онази книга, която намерихте в Истанбул... — Сюзън се закашля.

— Каква тайна? — Изабел не бе питала Сюзън за книгата.

— Тайна, която би могла да промени света. — Сюзън потрепери.
— Дойдох тук, за да се срещна с Макс. Знаеш това, нали?

— Да — отвърна Изабел.

— Имах нужда от пергамент... за да направя въглеродно датиращо сравнение. — Сюзън не спираше да кашля. Всяко покашляне бе по-слабо от предишното.

Изабел я прегърна. Искаше да попита за тайната, но Сюзън си отиваше, а тя не желаше да прави нищо, което би ускорило края ѝ.

След още една минута гласът на Сюзън отново прозвуча в мрака.

— Искан да проверя, нали разбираш... Да видя дали е фалшификация.

Изабел изчака. Мина още една минута, преди Сюзън отново да заговори:

— Част от ръкописа, който намерихте, представлява сгъната на листове козя кожа... Такава са използвали през първи век.

— На това ли си искала да направиш въглеродно датиране?

Изабел я държеше здраво. Усети как главата на Сюзън кълумва.

— Макс каза, че са открили такъв пергамент. Звучеше като нещо подобно.

Сюзън изстена мъчително. Болката беше изписана на лицето ѝ.

Изабел разбра, че не може повече да отлага въпроса си.

— Е, каква е тази тайна, която може да промени света?

Сюзън заговори бавно:

— В тази книга, която сте намерили, има официален римски препис на съдебния процес срещу Исус.

— Боже Мой! — възкликна Изабел. Можеше ли това да е вярно? Ако бе така, със сигурност щеше да е грандиозно откритие. Сензация. Шон щеше да е удивен.

— Но това не е всичко, Изабел. — Сюзън поклати глава.

— А какво още?

— Тайната е в символа в тази книга. Не знам какво означава... Но символът е споменат в преписа. Точно накрая.

Сюзън продължи да говори в мрака, начерта формата със стрелката и квадрата върху опакоето на ръката на Изабел. Тя вдигна рамене, когато Сюзън я попита дали знае какво означава символът.

В този момент това не я интересуваше...

Гъст дим се виеше от купчината с тела. Пращенето на огъня сигурно бе заглушило стъпките ми за няколко жизненоважни секунди.

Хвърлих се върху мъжа в същия миг, когато от дулото на пистолета му разцъфна искра като фойерверк...

Забих юмрука си в ръката му, с която държеше оръжието. Правило номер едно — обезвреди противника.

Бутнах го отново на пода, докато той се опитваше да се изправи. Можех да подуша потта му. Чистият адреналин от схватката ме изпълни. Трябваше да го надвия!

Напипах гърлото му, сграбчих го с дясната си ръка. Той затръска ожесточено главата си наляво и надясно. Хванах ръката му с пистолета, той я заизвива, опитвайки се да се освободи. Изненадах се от гъвкавите му движения.

— Не можеш да ме спреш! — кресна мъжът със сподавен рев.

Стиснах го за шията, надявайки се той да се предаде. Усетих как се задушава, започна да се дави в хрипкави стенания... Ала изведнъж успя да ме отблъсне и отново скочи на крака.

— Къде е тя? — изкрещях, дишайки тежко.

— Ще умреш като Кайзер, молейки се болката да спре! — изпищя той. Ръката му с оръжието се приближи към мен, но аз я изтласках встрани.

Сините му очи проблясваха, сякаш в тях горяха неонов светлини. От тях струеше дива омраза.

Изплю се върху лицето ми.

Вкопчих се в него и отново се затъркаляхме по пода. Блъснах черепа му в сивите каменни плочи. Горещината от огъня опари гърба ми.

Той успя да ме уцели с юмрук в слепоочието. Главата ми отскочи и пред погледа ми проблеснаха звездички.

Метнах се отчаяно наляво, повличайки и него със себе си. Ръката ми се беше вкопчила в шията му. Той отново ме удари, този път по

челюстта. Болката се надигна като разбушувана вълна. Но хватката ми не отслабна.

Извих главата му назад, претърколихме се отново, почти до огъня...

Ала в този миг точно над нас се разнесе оглушителен тътен. Появя се силен вятър. Бях запокитен назад, все едно някой ме дръпна. Отне ми няколко секунди да осъзная, че не съм мъртъв. Лежах на плочите, над мен се стелеше гъст дим. Огледах се. Мъжът беше изчезнал...

Беше се изплъзнал от пръстите ми!

Станах, олюлях се, после се огледах. Чух викове. Треперех.

Нечии ръце ме уловиха. Разнесоха се гласове. Повлякоха ме полицаи, облечени в сини бронезилетки. Какво ставаше, по дяволите?

Ченгетата ме издърпаха навън, изправиха ме пред една стена. Сега на двора нямаше никакви свещеници. Трима от полицаите ме държаха, в гърдите ми бе опряно студеното дуло на пистолет. Забелязах отряд от мъже, облечени с жълти якета, как се втурнаха с пожарогасители в църквата.

В този момент почувствах, че ми се повдига. Сложих ръка на устата си, наведох се напред. Полицаите се отдръпнаха. Повърнах...

Докато се изправях и забърсвах устата си, пристигнаха двама полицаи без бронезилетки. Единият разговаряше по радиостанция, а другият започна да изброява законите, които бях нарушил, влизайки в храма.

Казаха, че ще ме арестуват.

Закресях им с пълна сила:

— Луди ли сте! Бих се с мъжа, който е подпалил този ножар! Опитвах се да го спра! Не можете да ме арестувате!

От портата на църквата излизаше гъст дим. Тя висеше на пантите си потрошена. Това обясняваше как беше нахлула полицията.

Посочих към вратата.

— Трябва да се върна, пуснете ме! — Направих крачка напред. Искях да видя дали Изабел не е вътре.

Полицаите, застанали от двете ми страни, хванаха ръцете ми и ги извиха болезнено назад.

— Нямаме право, сър. — Ченгето от дясната ми страна говореше бързо, но учтиво. — Опишете мъжа, който предизвика пожара.

Направих го, макар че не бях запомнил точно как изглеждаше. Докато се взирах към вратата на църквата и към хората, които тичаха навън и навътре, разбрах, че не са го заловили.

— Бях го вкопчил здраво, докато не разбихте проклетата порта. Трябва да проверите цялата сграда! — В отговор получих само пренебрежителен поглед.

След секунди бях избутан бързо през двора и надолу по една задна уличка, придружен от четирима полицаи с бронезилетки и каски. Преминахме през някакво полицейско очертание в бяло и синьо, където се бе събрала тълпа от араби с куфии, свещеници с черни роби, облечени в кафяво и бяло монаси, монахини с мрачни лица и смесица от туристи.

Чух викове *Bashokh aleek*^[1], които ми прозвучаха като някаква обида.

Докато преминавахме, ми крещяха и въпроси на английски:

— Какво направи, богохулнико?

Всички бяха ядосани.

Зад полицейската линия имаше две линейки с бяла Давидова звезда върху тях, паркирани пред Кулата на Давид.

Не можех да се владея от ярост. Почти го бях хванал. Трябваше да му разбия главата. Бях ли пропилял шансовете си да спася Изабел?

Стиснах юмруци от яд, че не бях довел нещата докрай.

Мислех, че ме водят в полицейския участък, затова се изненадах, когато ме закараха до най-близката линейка.

Нараняванията ми не бяха сериозни, но цялото тяло ме болеше. След няколко минути пристигна Марк. Той ми помахаша, след което си показа документите и заговори на полицаия със синя униформа и с непроницаемо изражение. Той стоеше близо до задната врата на линейката.

След като разгледа обстойно картата на Марк и поговори за кратко в бръмчащата радиостанция, полицаят го пусна да се приближи до линейката.

Марк се облегна на вратата.

— Не са те арестували? — учудих се.

Той се усмихна.

— На израелските власти пак им се върна настроението за съдействие. — Мари млъкна за миг, приведе се към мен, сякаш ме

оглеждаше за наранявания. — Едва не загина...

— Намериха ли Изабел? — Опасявах се, че може да е останала някъде в горящата църква.

Той поклати глава.

— Лично претърсих храма. Сигурен съм, че тя не е там.

— Копелето се измъкна, нали? — попитах мрачно.

Марк кимна.

— Предполагам, че е имал ключ за една задна врата, която не е използвана от години.

Затворих очи.

— Бях го пипнал! — Присвих юмруци. Най-добрата ни възможност да намерим Изабел се бе изплъзнала...

Тогава се сетих нещо друго.

— Знаят ли кой е той?

Марк се качи в линейката. Тогава видях малка рана на челото му.

— Не, нямат представа — отвърна той.

Бях се подпрял на една от носилките. Ръцете ми все още трепереха. Отвратителната сладникава миризма на изгоряло, която сякаш беше полепнала по тялото ми, ме задушаваше. Един лекар, облечен целият в зелено, набързо ме прегледа и изчезна. Сетне пак се появи и се качи в линейката.

— С нас ли идвате, сър? — обърна се към Марк.

— Да, трябва да прегледат раната ми — отвърна той, посочвайки лицето си.

Лекарят прегледа Марк, накара го да легне на другата носилка и ни пристегна и двамата с ремъци. След това почука на плъзгащия се прозорец, който ни разделяше от шофьора. Потеглихме с пусната сирена.

Лекарят седеше на малка седалка и говореше високо по мобилния си телефон зад нас.

Марк извади телефона от джоба си, провери нещо на него. В съзнанието ми ехтяха клетвите, с които тълпата ме беше обсипала, докато ме отвеждаха от църквата. Те мрачно огласяха отчаянието ми, задето бях оставил копелето да се измъкне...

Сетих се за телефона си, пребърках джобовете си и изстенах, като разбрах, че съм го изгубил.

— Полицията ще го намери, ако не е изгорял — успокои ме Марк. — Много бързо потушиха пожара...

Не отговорих. Мислех за Изабел.

Когато нахлух в храма, бях уверен, че тя трябва да е някъде там, завързана за колона, където я измъчват. Но щом видях отвратителната купчина от тела, си помислих, че може да е сред тях...

Оказа се, че не е. Но щом не бе там, къде я бяха отвлекли?

Когато стигнахме болницата, с Марк ни настаниха в две съседни прегради в спешното отделение.

Отпред стояха на пост двама израелски полицаи. Единият седеше на стол. Другият бе висок над метър и осемдесет и бе с фигура на футболен защитник, какъвто бях виждал веднъж на мач на „Ню Йорк Джаянтс“. Можеше да блокира двойна врата само като застанеше пред нея.

Предполагаше се, че той е силата, която би трябвало да се намеси, ако тръгнем да правим нещо шантаво. Всъщност вероятно се тревожеха по-скоро за мен.

Отказах всякакви болкоуспокояващи, не исках да се чувствам замаян. След като сложиха превръзка на челото ми, ме прегледаха на скенер, за да установят дали всичко в тялото ми е наред. Някаква сестра ми съобщи, че трябва да ме задържат една нощ за наблюдение.

Исках да се махна от болницата.

Сестрата ни сподели, че е гледала по телевизията пожара в църквата на Божи гроб, след като ѝ обясних откъде идваме. Очевидно целият инцидент бе излъчен на живо по света.

— Имаш ли имунитет, който да те предпази от съд тук? — попитах Марк, подавайки глава от моята кушетка.

Все още не бях сигурен дали няма да ме затворят заради нахлуването ми в църквата. Нямаше да съм от голяма полза за Изабел в килията.

— Имам — отвърна той. — Но ти нямаш.

Телефонът му звънна.

Не чух какво говори, понеже той извърна глава в другата посока, но когато затвори, ме погледна и се усмихна.

— Най-последни добри новини — съобщи ми той и добави: — Сега трябва само да се измъкнем от нашите приятелчета.

Погледнахме към полицаите.

Те също ни гледаха втренчено...

[1] Арабска ругатня. — Б.пр. ↑

Сюзън спеше, но можеше и да е в безсъзнание. Дълго бе говорила за това, което бе научила от книгата.

През повечето време шептеше и накрая разказа несвързано за ранното гръцко писмо от дребни букви. Обясни защо се е използвало в Йерусалим от преписвачите по времето на Ирод и как сам по себе си този стил в пергаментата доказваше автентичността на ръкописа.

Жаждата отново замъчи яростно Изабел. Когато ги остави тук, той им бе дал бутилка с вода и кутия варен ориз, но всичко бе свършило и паниката застрашаваше да ги обземе всеки момент.

Мракът не помагаше. Тя бе огледала добре пещерата, в която се намираха, бе видяла, че не е по-голяма от шест на девет метра и че няма друг изход, преди той да запечата широката един метър дупка в покрива, откъдето бяха влезли, избутвайки голям камък върху отвора.

Изабел ненавиждаше тесните пространства.

Бе успяла да свали якето си и да го остави под дупката, преди да се стъмни, за да отбележи мястото и да запази ориентацията си. Така ги бяха учили на тренировъчния курс за отвличания във Външно министерство. Но бяха минали много години оттогава и тя не помнеше много от него.

Помнеше обаче една важна част — жизненоважната — за поддържането на надеждата жива. Защото тъкмо това сега ѝ се струваше най-трудно да направи.

Безкрайната тъмнина я сломяваше като физическа сила.

Когато той махна превръзката от очите ѝ, тя видя дупката и се уплаши, че пак ще бъдат държани без светлина, секунди преди да бъде избутана надолу по стълбата в пещерата. И вече от доста време Изабел се сражаваше с куп плашещи мисли, които не изчезваха.

Това ли бе планирал той за тях — бавна, мъчителна смърт, да умрат от глад и жажда? Щеше ли да ѝ се наложи да седи тук, докато тялото на Сюзън се разлагаше до нея и червеите започнеха да го прояждат? И нея ли я чакаше същата съдба?

Трябваше да признае, че беше много малка вероятността да ги намерят по случайност. Заради мястото, където се намираха — в подобна на гробница пещера под пуста долина, осеяна с камъни.

Бяха отдалечени на около час от Йерусалим, доколкото бе успяла да прецени. Макар че беше трудно да изчисляваш времето, когато си скован от ужас. А това означаваше, че цивилизацията е далеч зад тях. И заедно с нея — и почти всички шансове да бъдат открити по случайност. Тук със същия успех можеше и да е първи век, а не двадесет и първи. Шон можеше да броди из тези долини до края на живота си и пак да не я намери. Дори да знаеше в коя част от страната се намира тя, това нямаше да му помогне.

Изабел бе видяла само голи скали и камънаци и никакви къщи наблизо, когато копелето бе свалило превръзките им. Направи го точно преди да ги изблъска, размахвайки пистолета си, по стълбата надолу в гробницата, в която бяха държани сега.

— Кога ще ни освободиш? — извика му тя предизвикателно, щом се озоваха долу.

Отговорът му, че обещава да ги пусне, ако правят каквото им каже, бе безполезен. Тя го разбра още щом го чу.

Но беше сигурна в едно — щом ги бе оставил тук, това означаваше, че той е отишъл да свърши нещо. И още не ги искаше мъртви.

Стълбата се бе оказала истински проблем за Сюзън. Тя се олюля на върха ѝ и накрая Изабел трябваше да я подхване, за да не се строполи върху твърдата скала под тях.

Това накара и двете да се задъхат.

После той им хвърли долу найлоновата торбичка с ориз и вода. И без да каже друго, издърпа стълбата и бавно избута камъка върху отвора. Това вероятно беше един от камъните, с които бе осеяна цялата долина — неправилни, широки над метър ромбовидни скални късове. Нямаше как някой да разбере, че се намират точно под този.

Тогава тя се зачуди дали и похитителят им ще познае кой камък да премести, за да ги намери.

Освен, разбира се, ако нямаше намерение да се връща.

„Престани да мислиш за това — каза си. — Бъди оптимистка“.

Беше се опитала да достигне със скок отвора, който се намираше само на около метър и петдесет над главата ѝ, но не бе успяла да го

докосне. Струваше ѝ се, че скача в някакъв кошмар. И така, след известно време, като загуби решимостта си в тъмнината и чу някакъв глух звук под себе си, който я изплаши, тя се отказа...

Тогава ѝ хрумна чудесна идея.

Ами ако успееше да изчовърка от каменистите стени малко отломки и да ги натрупа под дупката? Поне знаеше къде да направи купчината от камъни.

Беше някаква възможност. Ако успееше да изрови достатъчно отломки от стената и пода, можеше да успее да достигне покрива.

След дълги усилия — не беше съвсем сигурна колко време прекара в опити да отчупва камъни от стените — тя бе натрупала само пет големи къса и малко отломки. Прецени, че щяха да я повдигнат едва с пет сантиметра.

Жаждата ѝ се бе засилила още повече от усилието и сега я мъчеше безмилостно.

Чу покашляне. За секунди загуби ориентация. Кашлянето бе прозвучало наблизко, но източникът му бе невидим в безкрайната тъмнина.

Последва и хриптене. Беше Сюзън. Но гласът ѝ прозвуча различно, щом тя проговори.

— Чух те да се движиш... Моля те, не ги смущавай... Не смущавай скорпионите. Ухапването от жълтия може да те убие за няколко секунди. — Гласът ѝ беше писклив, променен.

Кожата на Изабел се обля със студена пот.

Какъв бе този шум?

Тя се заслуша, концентрирайки се усилено дори за най-малкия звук. Знаеше, че ухапванията от скорпион бяха болезнени, а вероятно и смъртоносни, ако отровата проникне достатъчно дълбоко...

Но чуваше само собственото си дишане. Беше учестено.

После чу друг звук.

Трескаво шумолене, сякаш някъде наблизко бе пуснат рояк насекоми. Шумът се усилваше с всяка секунда...

— Вземи това — каза Марк. Той ми подаде малка ламинирана лична карта. Върху нея нямаше снимка. Пишеше само името и длъжността му: СЛУЖИТЕЛ ОХРАНА — ПОСОЛСТВО НА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО, КАЙРО. — Трябва да се измъкнем оттук. Кажу ми, искаш да се обадиш по телефона. Размахай това пред двамата полицаи. Ще те подкрепя, ако попитат нещо. Ако те пуснат да минеш, намери главното приемно отделение. Ще те последвам при първа възможност. Ще намеря по телефона някой от „Мосад“, който да каже на полицаите да забравят какво се е случило.

— Защо не отидеш при тях направо сега и не ги свържеш с човека от „Мосад“?

— По-добре е да молиш за прошка, отколкото за позволение. По този начин няма много смисъл те да го изкарат като нещо важно.

— Добре — беше всичко, което казах в отговор. Не ме интересуваха последствията. Исках да се махна оттук. Закопчах ризата си, потърках следите от протритото по велуреното си яке, но се отказах и го облякох.

Сега ми трябваше само едно надуто изражение. Запътих се право към футболния защитник и извадих картата.

— Сега се връщам. Дръж под око нашия гост. — Посочих с палец по посока на Марк.

Защитникът вдигна ръка.

Не се бе хванал. Взе личната карта и я заразглежда с присвити очи. Сърцето ми заби лудо.

— Къде отиваш? — попита той дрезгаво, все едно пушеше от дете.

— Трябва да се обадя по телефона — отвърнах с възможно най-спокойния си тон. Гласът ми звучеше странно, по-нисък от обикновено, но той нямаше как да го разбере.

Полицаят ми върна картата, отмести поглед встрани.

Бях успял.

След две минути стоях в препълненото модерно приемно отделение. Близко до мен имаше едно палестинско семейство, поне десетина души. Зад тях видях израелска двойка с малко дете. Зад мен стоеше възрастна бедуинка с тъжно изражение. И останалите редове със седалки бяха пълни. Някакво тъмнокоeso момиче със сладка усмивка ме запита дали съм дошъл да ми сменят превръзката.

— Чакам приятеля си — обясних. — Той няма да се бави. — Тя пак ми се усмихна.

Шумът от полицейска сирена нахлу през вратите, когато някой излезе. Адреналинът ми скочи. Станах, разходих се, очаквайки полицията да нахлуе, търсейки мен.

Трябваше ли да побягна?

Гледаха ме странно, но не можех да седна.

— Изглеждаш ужасно — каза един глас.

Обърнах се. Беше Марк.

Излязохме през една странична врата и след малко се качихме в някакво такси. Усещах миризма на кожа и силен боров ароматизатор. Почти ми се повдигна след напрежението от последните няколко часа. Радиото дънеше американски рок.

— Къде отиваме? — попитах.

Без да ме погледне, Марк каза нещо на шофьора — на иврит, предполагам. Шофьорът сви рамене и даде газ.

Марк се обърна към мен.

— Трябват ти нови обувки — заяви той.

Погледнах ги. Действително бяха изпоцапани и протрити. Таксито спря на улица „Цар Давид“ пред малък магазин за обувки.

— Не ми пука за обувките ми — казах, щом таксито си тръгна.

— Нито пък на мен — призна Марк.

— Къде отиваме тогава?

— Имаме среща с Ариел.

Той закричи бързо. Минахме край група деца, които се разправяха на висок глас. Те бяха пет на брой, арабски и еврейски. Крещяха си едно на друго и спореха за някаква яркожълта топка, която едно от тях държеше.

— Оттук — поведе ме Марк. Една зелена тойота „Ленд Крузър“ различна от последната, в която се бяхме возили, бе спряна наполовина

върху бордюра близо до една автобусна спирка. Марк се качи отпред до Ариел.

— И двамата си търсите белята — заяви Ариел, щом се качих.

— Мен не ме обвинявай — каза Марк.

Ариел се обърна, изгледа ме, сякаш ме проучваше.

— Късметлия си — рече. — Влизането с взлом в сграда, обявена за исторически паметник, е престъпление, което се наказва с до пет години затвор.

— Благодаря за справка — отвърнах. Наведох се напред.

— Имаш ли някакви новини за Изабел? — Тонът ми бе толкова остър, че Ариел се извърна почти нацяло към мен.

— Облегнете се, господин Раян. Не задавайте прекалено много въпроси, ако не искате да се върнете в хотела си да се успокоите.

Облегнах се.

Ариел бавно изкара колата иззад два бели автобуса.

Някакъв телефон иззвъня. Сложих ръка на джоба си, но се сетих, че моят е изгубен. След секунди Ариел извади своя и заговори бързо на иврит. После затвори.

— Погледни през задното стъкло и ще видиш струя дим — каза тихо той.

Погледнах. Той беше прав. Пушекът идваше от Стария град и се издигаше нагоре към похлупака от облаци над нас.

— Гори една къща, точно до „Виа Долороса“.

Гледах виещия се дим.

— Бяхме в този район — отбелязах.

— Ходили сте до къщата, където е работел Макс Кайзер — уточни Ариел. — Където се провеждаха тези засекретени разкопки.

— Да, така беше... — съгласих се аз.

— Тъкмо тя гори — рече той.

Погледнах го изумено. После осъзнах, че ми е все едно. Просто трябваше да намеря Изабел.

— Има ли някакви новини за онова копеле, което беше в църквата?

Усещах, че цялото тяло ме боли, но това не ме притесняваше.

Ариел се взря в мен в огледалото за обратно виждане. Изражението му бе сериозно, което въобще не ме успокои.

Нетърпението ми нарасна. Защо мълчеше? Защото знаеше нещо, което не искаше да ми каже ли?

— Що за човек трябва да бъдеш, за да изгаряш себеподобните си? — прошепнах аз.

Не получих отговор.

— Къде е Изабел? — Ударих с ръка дръжката на вратата.

Ариел ме погледна в огледалото, но не промени скоростта.

— Ако счупиш нещо, ще го плащаш — осведоми ме той.

— Можете ли да ми кажете как засичате тези телефонни сигнали, които проследявате?

— Това е поверително.

— Боже господи! — възкликнах. — Отговорете ми поне на един въпрос. Дайте ми някаква проклета нишка.

Последва тишина. После Ариел заговори:

— Когато засечем сигнал от телефон на наскоро изчезнал човек, можем да идентифицираме всички други телефони, използвани от това място през последната седмица или последния месец. Дори през последната година. Умно, нали?

— Да, така е...

— Друго не му трябва да знае — намеси се Марк.

— Ами Зина? — попитах. — Какво стана с нея?

— Тя е заета — отвърна Марк.

Ариел премина във външната лента на двулентовото платно на магистралата и натисна газта. Минахме покрай колона от военни камиони и няколко джипа. Пътят вървеше между стръмни хълмове, после сви наляво. Нямах представа в коя посока извън града сме се отправили. Тогава изникна една табела, която посочваше, че Витлеем е на право.

Погледнах часовника си. Беше десет и половина. Трафикът бе оскъден. Онази ужасна сладникава миризма пак беше изпълнила ноздрите ми. Миризмата на онези тела. Миризмата на смърт...

— Облегнете се назад, господин Раян. Скоро ще пристигнем — каза Ариел.

Не можех. Опитвах се да забравя за болката... Поех си дълбоко и продължително дъх. Трябваше да съм спокоен, да вярвам, че Изабел е в безопасност, че е жива. Не можех да се предам. Нямах да се предам.

Магистралата се виеше през ниски, плътно струпани един до друг хълмове. Задминахме светлините на някакъв град. Те се простираха нагоре по един склон, сякаш къщите бяха накацали по него. Погледнах навън през задното стъкло. Фаровете на случайните автомобили зад нас лъкатушеха отзад в тъмнината.

После минахме през един тунел.

Когато излязохме от него, видях още планини. Намалихме. Пред нас се откри широк, ярко осветен военен проверовъчен пункт. Щом стигнахме металната бариера, Ариел отвори прозореца и помахаше. Бариерата се вдигна. Преминахме.

Телефонът на Ариел отново звънна. Той го допря до ухото си, не проговори около минута, след което бързо изломоти нещо на иврит и прекъсна разговора.

— Какво става? — поисках да узная. — Къде отиваме?

— Засечени са две обаждания. Първото е било от този път. Второто — от място на юг оттук. Там отиваме.

— Не може ли по-бързо? — настоях.

Ариел ускори малко скоростта.

Срещу нас светнаха фарове. Пътят вече не беше магистрала. Дори нямаше разделителна линия между платната.

Щом свихме на един завой, някакъв препълнен жълт минибус ни задмина със самоубийствена скорост. Шофьорът му трябва да беше луд. Предприе напълно неправилно изпреварване точно на завоя, с пълна газ.

Затворих очи, изричайки част от една молитва, която бях научил в пансиона в Брайъруд, Ню Йорк, където бях живял една година: *A periculis cunctis libera nos simper*. От всяка опасност избавяй ни винаги.

Бях повтарял многократно тази латинска фраза през цялата онази година в училището. Направих го и сега. Никой не обърна внимание на мънкането ми.

През онази година баща ми бе прехвърлен в Англия за активна служба. Последвахме го на следващата година.

Не си спомнях останалата част от молитвата, но повтарянето на тази фраза сега беше достатъчно. Бях готов да приема помощ от всяко възможно място.

Пътят продължаваше да се вие. От време на време проблясваха табели на арабски. Подминахме група мъже, които стояха отстрани до

един казан, в който гореше огън.

Те всички изглеждаха да са облечени в черно. Ариел ускори, когато преминахме край тях. После завихме и блещукаща паяжина от светлини изпълни стръмните хълмове отляво.

Заприлича ми на сцена от научнофантастичен филм. Сякаш бяхме на чужда планета...

Хенри Моулъм беше още на бюрото си. Дежуреше вече дванадесет часа. Ако останеше дежурен петнадесет часа, присъствието му щеше да бъде сигнализирано до ръководителя на дежурствата.

Не му пукаше.

Събитията в Йерусалим оправдаваха оставането му до късно, да не споменаваме и факта, че операцията по намирането на Сюзън Хънтър и Изабел Шарп беше в критичната си точка. Знаеше го от опит.

Ситуацията с израелската борса, която трябваше да отвори в неделя сутринта, бе достатъчна, за да го накара да остане следобеда. Ала спасяването на двете жени от злочестата съдба на Макс Кайзер сега беше на преден план в съзнанието му.

Ако все още бяха живи, следващият ход на похитителя им, който и да бе той, щеше да е да ги убие по онзи ужасен начин. Беше го виждал преди. Когато една мисия изглежда пред провал, престъпниците обикновено бързат да се избавят от похитените и съучастниците, които биха могли да ги издадат.

Тази мисъл отказа Хенри от желанието му да се прибере вкъщи. Той бе нужен тук.

Съдействието от израелците беше първокласно. Те осигуряваха на Марк Хедсел достъп до ежесекундните данни от мобилните телефони, както и разрешение на най-високо ниво да участва в операциите заедно с техните Служби за сигурност. А това означаваше, че издирването на Сюзън и Изабел протичаше възможно най-бързо.

И точно заради тяхното съдействие сега разполагаха с нова следа.

Нарастващото напрежение, бомбардировките, размяната на военни удари и медийното безумие в Египет заради онова писмо на халифа, както и съобщенията за мръсни номера от „Мосад“ с цел да скрият писмото и неговия преводач, бяха нежелано отвличане на внимание.

Още по-нежелана щеше да бъде една война между Египет и Израел. Война предизвикана от грешките на двете страни и от политическите преструвки. Сега тя изглеждаше крайно възможна, при условие че само преди седмица беше малко вероятна.

Ситуацията толкова внезапно се бе придвижила нагоре в международния дневен ред, че за следващата сутрин в Ню Йорк бе свикано съвещание на Съвета за сигурност на ООН. Точно след дванадесет часа.

Но това, за което се тревожеха мнозина, бе какво можеше да се случи през тези дванадесет часа.

Израелски военни части бяха разгърнати на фронтови позиции и египтяните наскоро бяха отвърнали. При излитания бяха станали два инцидента с израелските изстребителни F-16I, наречени „Суфа“ на иврит. Бяха проследили целта и бяха започнали преследвания.

Само трябваше някой изнервен пилот да се отклони в някоя военна зона, да бъдат изстреляни ракети за отмъщение — и плъзгането към войната щеше да се ускори главоломно...

Новините от Йерусалим само влошаваха ситуацията. Вече бе отекнало гневно международно осъждане на масовото убийство на свещениците и значителните щети на най-святото място за християнството. Коментаторите спекулираха, че гробът на Христос е бил унищожен в пожара. Други медийни канали, между които и твитър, бяха пуснали информация, че са открити следи, сочещи към участието на палестинска терористична групировка.

Американските новинарски мрежи излъчваха интервюта с християнски проповедници, които говореха за знаци за Второто пришествие, за Армагедон.

Във входящата му кутия пристигна имейл. Той го прегледа.

Съобщението представляваше автоматично генериран доклад за лорд Бидонър и бе пристигнало в защитен ПДФ формат.

Докладът показваше съдържанието на имейл, който лорд Бидонър бе изпратил до частна щатска охранителна фирма. Съобщението, което бе заловено от Британския център за правителствени връзки, беше молба за глобално търсене във „всички архиви“ за всякакви настоящи или минали връзки към символ, чиято снимка бе прикачена.

Като отвори снимката, той се изненада да види символа с квадрата и стрелката, който присъстваше в ръкописа, с чийто превод се занимаваше Сюзън Хънтър.

Хенри обхвана главата си с ръце. Беше уморен. Наближаваше един часът след полунощ.

Дали бе разкрил връзка между лорд Бидонър и ставащото в Израел?

И защо добрият лорд наемаше глобална охранителна фирма да предприеме скъпо търсене, което би включвало интернет, академични библиотеки, музейни библиотеки и стотици други хранилища на данни извън интернет?

И защо молбата му за това конкретно предлагаше международно търсене на гробища, мавзолеи и гробници?

Какво ставаше, по дяволите?

Дали беше време пак да се обади на сержант Финч? Той се пресегна към телефона на бюрото си.

После ръката му се поколеба...

Кремавите къщи с плоски покриви, издигащи се по склоновете, бяха осветени с редици от лампи. Стръмните хълмове се извисяваха почти перпендикулярно и къщите върху тях изглеждаха разположени отвесно една върху друга.

Ние ускорихме, лъкатушейки между планините. Две черни знамена изплющяха до нас на една отбивка. Чух пукане, стрелба. Може би беше израелската армия или биещи се помежду си палестински групировки.

После всички светлини изчезнаха и пътят започна да се вие през пусти, покрити с камъни хълмове, които се виждаха като сиви сенки отвъд фаровете ни. Десет минути по-късно се отбихме от главния път. Отклонението, по което поехме, не беше осветено и нямаше никакви табели.

След малко редицата от тънки дръвчета отдясно постепенно изчезна, както и едно пасище с изпокъсана мрежеста ограда от едната страна. След като пътувахме около минута по неравната настилка, осветена от фаровете ни, свихме по друг страничен път.

Ариел изгаси напълно светлините на колата. Карахме бавно напред, нагаждайки очите си към близката тъмнина. Единствената светлина в колата беше бледото синкаво блещукане от един джипиес до коленете на Ариел. Той настрои уреда и блещукането почти изчезна.

Отдясно и отляво виждах единствено очертанията на скали наблизко и планински хребети, издигащи се отвъд. От време на време до колата различавах храсти, подобни на бодливи топки, и някое недорасло дърво. Всичко изглеждаше изсъхнало. След минута Ариел увеличи скоростта. Очите му явно бяха привикнали към тъмнината, макар че все още пътувахме с около петнадесет километра в час.

Скоро, след като и моето зрение се приспособи, видях, че караме по път с еднолентова широчина и че гумите ни вдигат прахоляк след нас.

Имаше някаква миризма във въздуха, смесица от нещо като канела и нещо мъртво. Колата спря на един кръстопът.

— Този джипиес е пълен боклук — отбеляза Ариел.

— Далече ли сме от мястото, където е засечен сигналът? — попита Марк.

— Не, не, някъде тук беше, в радиус от стотина метра. По-точно не мога да го определя. — Ариел се наведе, нагласи джипиеса, докато синкавата светлина се появи за кратко и отново изчезна.

— Да хвърлим един поглед наоколо — подканих ги аз.

— Имате ли фенерчета?

— Няма нужда да обявяваме, че сме тук — изтъкна Ариел. — И няма да се бавим. Търсим само кола или трупове. Имам три чифта очила за нощно виждане. Те улавят и източници на топлина.

— Имаме ли подкрепление? — попитах.

Обърнах се да видя дали някакви коли ни следваха. Нямаше.

Марк ме погледна.

— Ще има подкрепление само ако го извикаме. Ще трябва да замесим и палестинската полиция, ако предприемем голямо претърсване в района. Но това ще отнеме много време. Палестинците съдействат при случаи с изчезнали, но ще отнеме часове да се събудят правилните хора и да се обясни всичко. Не можем да чакаме.

— Трябваше да го оставим в хотела — намеси се Ариел. — Задава прекалено много въпроси.

— Не, той е полезен. Ще е добре да е с нас, ако се появят палестинските власти. — Марк отвори вратата си.

— Казах ти да не се тревожиш за тях — заяви Ариел.

— А аз ти казах какво мисля за становището ти — отговори Марк.

Излязох и заобиколих колата. Виждах храсти, очертанятия на скали, черни хълмове.

Ариел отвори багажника и извади три комплекта очила за нощно виждане. Те имаха един голям изпъкнал напред окуляр и два окуляра зад него за очите. От дясната им страна имаше също голям кръгъл винт за настройване. Бяха по-леки, отколкото изглеждаха.

— Гледай добре да ги затегнеш — инструктира ме Ариел. — И не ги губи.

Тримата сигурно заприличахме на извънземни, след като ги сложихме.

— Няма да се отдалечаваме — продължи с напътствията Ариел. — Ще огледаме напред, на разстояние от около петдесет метра между всеки от четирите пътя. Това е просто неофициална проверка, за да видим дали има някакво доказателство, че приятелката ти е тук. Ще търсим някакви изоставени източници на топлина.

Разбрах, че иска да каже *някакви тела*.

Настоях да тръгваме, да приключим с това:

— Защо чакаме? Да започваме.

Поех сред камъните. Виждах ги ясно, както и дърветата и храстите като зелени сенки пред мен. От време на време забелязвах да прехвърча нещо, което можеше да бъде гигантски молец или прилеп. Центърът на прехвърчащия обект бе в оранжев оттенък заради излъчваната топлина.

— Има ли някакви къщи наоколо? — попитах, щом Ариел се приближи към мен. Лицето му също беше оранжево, както и дрехите му.

— Наблизо е имало селище, ала е било сринато до основи. Трябва да намерим основите.

Цареше мъртвешка тишина. Далечните шумове от магистралата, които се чуваха, когато бяхме в онази къща, сега липсваха. Тук нямаше друго, освен звезди и шубраци, и тишина като покривало. Изведнъж въздухът бе прорязан отдалечен писък, като от някоя праисторическа птица.

Погледнах нагоре. Звездите изглеждаха като зелена мрежа, изтъкана от дребни светлинки. Осъзнах, че виждаме всичко заради светлината им. Луната беше зад някакви облаци, но различавах ясно нацърбените храсти и хълмовете около нас. Над главите ни премина оранжев пламък. Птица. Трябваше да е птица.

Хълмовете изглеждаха стръмни. Бяха покрити със сипеи и ставаха по-високи от лявата ни страна, но не виждах много подробности по-далеч от петнадесетина метра. Отвъд тях всичко беше зелен мрак.

Продължих да вървя. Марк и Ариел бяха зад мен. От време на време на пътя ни се изпречваха камъни, големи колкото кухненска

маса. Други, разпръснати като парчета бяла лава, бяха с размерите на автомобили. Повървахме още.

— Шшшт! — обади се Ариел.

Не бях осъзнал, че издаваме някакъв шум.

Спряхме. Половин минута цареше дълбока тишина, а после вляво от нас се чу шумолене. То спря толкова бързо, колкото бе започнало. Забелязах нещо оранжево зад някакви зелени храсти.

Натъртеното ми тяло отново започна да ме наболява, ала се радвах, че не съм взел никакви болкоуспокояващи.

— Дива коза — съобщи тихо Ариел. — Това е идеалната земя за тях.

— Да повървим още — пожелах аз.

— Трябва да се връщаме — заяви Ариел равнодушно, сякаш търсехме връзка изгубени ключове.

Продължих напред.

— Хайде, Шон. Не можеш просто да отидеш до планините! — Гласът на Марк прозвуча странно.

— Трябва да покрием много широк периметър. Да се връщаме — добави той.

— Няма да вървя само по петдесет метра във всяка посока — обявих спокойно. — Ще обикалям колкото сметна за необходимо, в зависимост от това какво ще намерим.

— Добре — съгласи се Марк. — Искаш да докажеш, че я обичаш повече от всеки друг... Е, както желаете. Но така няма да получиш червена точка от мен. — Звучеше ядосан.

— Не ми трябва точки.

Той изобщо не разбираше.

Спях, щом пред мен се изпречи стена от трънливи храсти и повисоки скали. От дясната ни страна хълмът ставаше доста по-стръмен, почти невъзможен за изкачване. Отляво имаше участък открита земя. Отидох натам, закрачих в кръг. Марк вървеше точно до мен.

Убедих се, че е време да се върнем.

След пет минути се доვлякохме до колата. Следващият участък от пустинята, който претърсихме, беше още по-каменист. Постоянно стъпвахме върху камъни или ги заобикаляхме. От някои храсти между тях стърчаха бели, дълги към пет сантиметра шипове, които ни караха да бъдем внимателни.

Най-големите скали тук бяха с размерите на камиони. Те също изглеждаха не на място, сякаш бяха разхвърляни от гиганти, играещи някаква смахната игра. Чудех се дали Изабел ги е видяла.

Ако нещо трябваше да бъде скрито, този район бе идеален за целта. Продължих да вървя. След още няколко минути, когато Марк и Ариел бяха изостанали зад мен, а колата изобщо не се виждаше, тръгнах обратно. Положението не изглеждаше добре. Късметът ми бе на привършване. Както и този на Изабел.

Когато стигнах другите, Ариел беше бесен. Лицето му направо изглеждаше подутото от гняв.

— Ако се изгубиш из тия планини, няма да ти устройвам издирване. На следващия участък ще стоиш зад мен. Скоро трябва да се махнем оттук.

Поклатих глава. Ако си мислеше, че ще следвам инструкциите му, грешеше.

— Може би не разбираш, господин Раян. Мога да те арестувам и да те държа заключен със седмици, а може и месеци, ако продължаваш така. В тази страна си влязъл нелегално.

Отговорих спокойно:

— Ще направим претърсването както трябва. А колкото до арестуването ми... Всъщност в коя държава се намирам в момента? Това е палестинска територия, нали?

— И двамата спрете с тия глупости! — намеси се Марк. — Ще си свършим работата както трябва, и то бързо. Сега и двамата млъкнете.

Пак тръгнахме през третия участък. И този беше подобен на последния — имаше големи скали, някои дори по-грамадни от онези в другите участъци. Повървахме някъде към двеста метра, но не открихме нищо, освен скъсана синя найлонова торба, която изглеждаше да е тук от десетилетия.

Този път Ариел не поиска да се връщаме, докато колата съвсем не изчезна от поглед.

— Тук няма нищо в продължение на километри. Да си вървим! Ако се изгубим на връщане, може да си обикаляме тук до сутринта.

— Няма да умрем — рекох.

— Не в това е въпросът, Шон — обади се Марк. — Нали знаеш, говори се, че ще започва война. Сега не е време да се шляем наоколо.

Можем да свършим нещо по-полезно някъде другаде, вместо да прекараме останалата част от тази проклета нощ в търсене на колата си.

— Добре, добре. — Огледах се. Нямаше нищо. Нито един друг топлинен източник, освен нас. Обърнахме се кръгом и щом видяхме колата, се разпръснахме, за да огледаме района наоколо.

И тогава, точно когато приближихме кръстопътя, забелязах ясни следи от гуми на кола. Те продължаваха навътре в шубраците...

Подсвирнах на другите.

— Някой е бил тук! — През изтощеното ми тяло се надигна надежда. За секунди всички болки, които усещах, изчезнаха. — Да докараме колата. — Вече почти бягах. Тойотата лъщеше на звездната светлина зад няколко скали.

— Добре — съгласи се Ариел. — Но не тичай. Ще се пребиеш в тъмното.

За малко да се окаже прав. Ударих в нещо палеца на крака си, почти се препънах, но продължих да вървя, изпълнен с адреналин. Имаше малка вероятност да намерим Изабел и още по-малка да я намерим жива, но беше по-добре, отколкото да обикаляме в нарастващо отчаяние.

Ариел бе заключил колата. Трябваше да го чакам да ме настигне, преди да мога да се кача. Потеглихме без фарове, без да сваляме очилата си за нощно виждане, и се отправихме бавно през долината, следвайки следите. Стори ми се, че Ариел проверява за нещо, докато се движехме. Той не преставаше да върти главата си. Също така си мърмореше нещо тихо, което не разбирах, макар че сега бях на предната седалка до него.

След половин минута отворих прозореца от моята страна. Марк направи същото.

— Сега ще спра — обяви Ариел след минута.

— Защо? — попитах.

— Не гледаш ли? — извика той и посочи напред.

Виждах само зеленикави сенки, открита област пред нас, а отвъд — участък от малки скали и изсъхнали трънливи храсти.

— Какво да видя?

— Някой е идвал дотук на лов. Виж следите в пръстта. После се е върнал обратно. Личи си откъде се е върнал!

— Трябва да погледнем — настоях.

— Да, да, ще погледнем. — Той изключи двигателя. — Но щом свършим, ще минем бързо последния участък. Не можем да губим повече време тук. Няма как да търсим цяла вечер.

Не си направих труда да му отвърна, че ще търся, докато пукна, ако искам. Марк ме погледна, сякаш се колебаеше какво да прави. Изглеждаше уморен. При всичките си усилия не бяхме постигнали нищо.

— Ще трябва да си починем, Шон, за да може утре да сме способни да свършим нещо.

— Ти си почини — рекох.

Излязох от колата. Ариел изключи двигателя. Вървахме наоколо, оглеждайки следите от кола. Израелецът беше прав. Следите обръщаха в кръг и си личеше мястото, където е бил пален огън. Земята все още бе бледооранжева. А по-нататък не се откриваха следи.

Почти се бяхме върнали в тойотата, когато чух трополене. Звучеше като далечно преминаване на влак. В това нямаше логика. Спряхме и се огледахме.

Към нас приближаваше оранжева маса. После чух цвилене.

— Свалете очилата — нареди Ариел. — Дайте ги на мен, бързо!

Направих каквото каза. Той ги пхна в чантата през рамо, която носеше.

Погледнах нагоре. Зрението ми не бе толкова лошо, колкото очаквах. Не виждах подробности, но различавах тъмните фигури. И движещата се форма от група ездаци, повечето от които бяха с тъмни качулки и препускаха към нас върху големи коне. Един от тях извика нещо на арабски.

Нямах представа какво казва. Но не звучеше приятелски.

— Не правете резки движения — предупреди Марк строго.

Щом се приближиха, тежкото дишане на конете изпълни ушите ми. И после ги подуших. Миризмата на конска пот бе достатъчна, за да започне пак да ми се повдига...

Изабел вдигна глава. Насекомите, каквито и да бяха те, отдавна си бяха отишли. Но откакто я бяха налазили по панталоните, тя не смееше да помръдне. Бяха пропълзели една след друга през нея като през камък.

Какво щяха да ѝ направят, ако плъзнеха по голите ѝ ръце или, не дай боже, по лицето ѝ, като заспеше, беше друг въпрос. Тя потрепери при тази мисъл, след което отмести главата на Сюзън Хънтър, облегната толкова неудобно върху рамото ѝ, че то бе изтръпнало.

Това бе всичко, което можеше да стори за нея, за да държи главата и лицето ѝ над студения скалист под на пещерата. Цялата надежда да построи грамада от камъни, за да се опита да стигне дупката в покрива, вече се бе изпарила. А и Сюзън Хънтър беше толкова изнемощяла, че не можеше да я остави сама...

След като насекомите бяха изчезнали, най-вероятно в някоя цепнатина в скалите, Изабел чуваше само собственото си дишане. Преди малко беше доловила и някакво далечно слабо трополене по земята.

А сега, изведнъж, тя чу нов звук. Приличаше на ромолене на далечна река. Река ли беше?

Не. Беше нещо друго. Нещо като тропот от конски копита. После и той замря.

Изабел се изправи с мъка, нозете ѝ трепереха.

— Помощ! — извика тя. После повтори с все сила: — ПОМОЩ!

Задумка с крака по пода и по стените на пещерата.

Шумът проехтя безнадеждно, после замря...

Конете бяха точно пред нас. Пръхтяха и цвилеха. Два от тях риеха земята наблизно, сякаш искаха да забият копитата си в мен. Огледах се бавно. Бяхме заобиколени от поне десетина ездаци.

Нямаше лесно да се измъкнем.

Всички те бяха облечени с дрехи с тъмни качулки, с изключение на мъжа, възседнал коня точно пред мен. Той беше гологлав, с вдлъбнати белези по кожата, като от отдавна преминало боледуване.

Мъжът извика нещо на арабски. Конете пристъпиха по-близо до нас, риейки земята. Ариел отвърна също на арабски.

Един от ездачите ми се присмя:

— Изглеждаш така, сякаш говориш английски...

Акцентът му ми стори странно познат, сякаш беше живял в Северен Лондон.

Зарадвах се да го чуя.

— Предупреждавам ви да не бягате — каза той.

— Защо да бягаме? — попита Марк.

— Просто не го правете, ако ви е мил животът.

Едва различавах силуетите им на звездна светлина. На разстояние от няколко метра всичко се превръщаше в сянка. Беше удивително как язدهа наоколо на тази оскъдна светлина.

Повечето ездаци държаха пушки в ръцете. Към мен бяха насочени поне четири.

Мъжът зад мен се изкашля шумно, след това се изплю. Вдигнах глава и го изгледах втренчено.

— Миришете ми на смърт — рече мъжът.

Дочу се шепот от някои от другите ездаци, сякаш им бе дал сигнал. Конете се размърдаха заплашително. Гривите им бяха дълги, кожата им — изпъстрена с кафяви петна. Само два от тях имаха големи бели петна. Миризмата на конска пот беше тежка и остра.

— Вие сте шпиони — заяви ездачът. — Това е извън всякакво съмнение.

— Не сме шпиони — възразих високо.

— Ти си американец, и онзи също. — Той посочи към Ариел. — Той е еврейн. Признайте лъжата си и ще ви е по-лесно. — Конят му отново се размърда, пристъпи агресивно напред, като че ли разбираше какво казва господарят му.

Очаквах пръстите на краката ми да бъдат смазани всеки момент.

— Аз имам пълното право да съм тук — обади се Ариел.

Край нас се разнесе тихо шумолене. Напрежението се стъсти, сякаш можеше да се докосне.

— Нямате право да сте тук — повтори ездачът. Гласът му прозвуча наскърбено. — Това е палестинска територия. Трябва да ви застрелям всички за нарушаване на границите. — Мъжът до мен се наведе надолу и размаха юмрука си към Ариел.

Ръцете му бяха мръсни. По горната им страна личаха белези от каиш, а прашните му ръкави белееха на звездната светлина.

— Няма да го направиш — рекох.

Ако ни искаха мъртви, досега да ни бяха убили. Не, имаше причина да сме още живи.

Той се наведе към мен.

— Трябва да ви предам на приятелите ни в „Хамас“. Те винаги търсят шпиони.

Палестинецът отново се изплю. Този път върху лицето ми. Не помръднах. Той се наведе по-близо. Дъхът му смърдеше.

— Ще ви държат заключени под земята без слънце в продължение на година. После ще кажат на семействата ви да съберат един милион долара, за да бъдете освободени, или в противен случай ще започнат да изпращат части от телата ви. Харесва ли ви идеята? — Зъбите му проблеснаха.

Не отговорих. Ако ни очакваше подобна съдба, трябваше да издебна някаква възможност за бягство.

Първият час след отвличането предлагаше някои от най-добрите възможности, преди жертвата да бъде скрита и заключена.

Един от другите ездачи избърбори нещо на арабски. Мъжът над мен отговори също толкова бързо. Първият се свлече от коня си, дойде до мен, претърси ме с грубо потупване. После се премести към Ариел. Последва размяна на реплики. А след това — звук от вдигане на пушки около нас. Палестинецът продължи претърсването. След малко вдигна

във въздуха пистолет и очилата за нощно виждане. Предаде ги на мъжа до мен.

— За какво ви е оръжие, ако не сте шпиони? — запита той, докато оглеждаше пистолета на Ариел.

Говореше тихо, сякаш вече бе още по-уверен в думите си.

— Аз съм служител от Израелската имиграционна служба — обясни Ариел. — Тези мъже не са израелци. И не са шпиони. — Думите му прозвучаха смело. Той нямаше представа дали в следващия момент няма да получи куршум в главата.

— Аз работя в Британската консулска служба в Египет — обади се Марк. — Нямаме причина да ме задържите. Издирвам британски поданик — приятелката на този мъж. — Той посочи към мен.

— Без лъжи — викна ездачът, като ритна върха на кожения си ботуш по посока към мен. — За кое правителство работиш?

— Не работя за ничие правителство. Търся някого, както каза той. Тези мъже ми помагат. Не сме ви врагове.

Смехът, който нададе палестинецът, се разпространи като зараза сред другите ездачи. После един вик проехтя някъде отдалеч. Главатарят каза нещо на ездача до себе си, след което се наведе и ме хвана за рамото.

— Как се казваш? — попита.

— Шон Раян.

— Е, господин Шон Раян, ако искаш отново да видиш дома си от тази страна на завесата на смъртта, ще тръгнеш с приятелите ми, без да създаваш проблеми.

Той обърна коня си, върна се бързо в посоката, от която бе дошъл. Около половината от ездачите го последваха. Шестима останаха. Всеки имаше пушка, насочена към нас.

— Вървете насам — заповяда женски глас с френски акцент. — Следвайте този кон.

Погледнах Марк. Той сви рамене. Отивахме с тях. Тръгнахме през камъните. Един от ездачите водеше напред. След няколко минути разбрах, че следваме пътека, виеща се през средата на долината, която ставаше по-стръмна и по-камениста.

Вървах близо до Марк.

— Мислиш ли, че трябва да се опитаме да се измъкнем? — прошепнах, когато главите ни се доближиха.

Той поклати глава.

— Не прави нищо, което ще ги накара да започнат да стрелят — отвърна той. — Иначе ще стане зле, много, много зле.

Жената ездач приближи коня си и се наведе към мен. Лицето ѝ беше кафяво, челото — високо, очите ѝ — тъмни и големи. Около устата си имаше тънко черно парче плат, нещо като в стил Лорънс Арабски.

— Не бъди глупав — рече тя. — Може и да не сме най-добрите стрелци, но вие сте много големи мишени, а когато слънцето изгрее, няма да можете да се скриете никъде. Ще ви намерим и ще упражним уменията си по стрелба.

— Къде ни водите? — попита Ариел. — Имаме пълно право да сме тук. Когато докладвам за това, ще имате неприятности и вие, и цялото ви село...

— Млъквай! — прекъсна го жената. — Брат ми е мъртъв. Няма да оставим това да се размине току-така. Ще дойдете с нас. — Тя се изплю на земята.

— Какво стана с него? — попитах.

— Не е ваша работа. — Тя отдалечи коня си, каза нещо на арабски на ездача пред нас. Той започна да се движи по-бързо. Трябваше да се забързаме, за да не изостанем. Тропотът на конете отекваше сред камъните, докато вървахме.

Щом стигнахме една ниска точка в долината, ездачката пред нас се обърна надясно, при което на звездната светлина проблесна наниз от сребърни гривни. Всички бяха тънки, само едната беше поне пет сантиметра.

Сега звездите над нас светеха с почти неонова яркост. Луната се показваше иззад облаците. Огледах хоризонта. В далечината се чуваше бръмчене, което се усили, докато вървахме. Ездачите не нарушиха хода си.

Хеликоптерът вероятно беше израелски.

Той бързо премина над нас. Без светлини. Всичко, което го издаде, беше шумът и най-накрая — една бързо движеща се сянка в небето. Представих си как ни заливат всички видове радари и инфрачервени устройства. Очаквах да обърне и пак да мине над нас, но не го направи. Прелетя над следващия хребет и изчезна, бръмчейки в далечината — толкова бързо, колкото бе дошъл.

Подминахме една гигантска, с размери на къща, купчина от натрошени бели камъни и видях накъде сме се отправили. Имаше запален огън пред някаква постройка с празни отвори на мястото на прозорците. Двата етажа на сградата бяха вдигнати срещу стръмна могила, която се издигаше още шест метра по-високо и завършваше с назъбен хребет.

Хребетът, разклонение на Юдейските планини, се извиваше в кръг около нас.

Край огъня имаше още палестинци. Една мършава жена, облечена с черен чадор, разбъркваше нещо в огромен готварски съд, поставен над огъня. Някакви деца се бяха сгушили едно в друго в сенките близо до дървена каручка.

От един триножник висеше връзка с дълги ножове. Сетих се как Алек бе обезглавен в Истанбул.

Щом се приближихме към светлината на огъня, всички разговори секнаха. Палестинците впериха погледи в нас. Сякаш във въздуха витаеше очакване нещо да се случи. Някои от мъжете не само гледаха, а сложиха ръце на оръжията си. Очевидно не бяхме добре дошли.

Жената придвижи коня си напред и скочи на земята, щом приближи огъня. Предаде юздите на едно малко момче, на не повече от осем години, облечено в тениска със Спайдърмен.

Край огъня седяха хора. Повечето бяха с качулки, като ездачите, и някои бяха приведени надве, сякаш се молеха. Други се бяха обърнали да ни гледат.

Спряхме. Имах лошо предчувствие. Тези хора не изглеждаха щастливи. Приличаха като че се приготвят за погребение.

Ездачката ме приближи. Беше малко по-ниска от мен, но не й липсваше самоувереност. Очите ѝ проблясваха гневно, докато говореше.

— Значи твоята женичка е изчезнала, така ли?

— Да.

— Какво ще направиш, за да я намериш? — попита тя.

— Каквото е необходимо.

— Какво означава това, американецо?

— Каквото казах.

Тя се наведе по-близо до мен. Очите ѝ бяха кървясали. Щом се приближи до лицето ми, свали парчето плат, закриващо брадичката ѝ.

Шията и брадичката ѝ бяха осеяни с белези от шарка, кожата ѝ бе напукана и се лющеше чак до устните ѝ. Страдаше от рядка кожна болест, сродна на проказата.

— Ще ме целунеш ли?

— Каквото е необходимо.

Някъде дълбоко вътре в мен се надигна вълна на погнуса и премина през цялото ми тяло. Направих всичко възможно да запазя невъзмутимо изражение. Не бях сигурен дали съм успял.

Тя се наведе по-близо. Дъхът ѝ миришеше на киснато.

— Ще разберем лъжите ти — закани се. — А после ти ще разбереш какво правим с шпионите и хората, които ни оскърбяват.

Ездачката прокара пръст през гърлото си, разтърквайки силно люспестата си кожа, докато тя стана лилава и ронлива.

Парченце от нея се откъсна и отдолу лилавата кожа потъмня, сякаш всеки момент щеше да прокърви...

Изабел се ослуша. Трополенето бе стихнало в далечината. Единственият звук, който чуваше, беше собственото ѝ дишане.

И то сякаш се усилваше.

Тя не знаеше дали всичко става все по-шумно заради дългия ѝ престой тук долу, в мрака, или гърленото ѝ хриптене е признак за непреодолимата ѝ жажда, която мъчеше и тялото, и съзнанието ѝ.

Преди няколко часа бе уринирала в шепите си и въпреки ужасния ѝ кисел вкус, жадно пое течността с напуканите си устни. Но сега гърлото ѝ гореше от сухота и от ужасния вкус на собствената ѝ урина. Искаше ѝ се да повърне...

Къде, по дяволите, беше Шон?

Къде, по дяволите, беше онова копеле, причинило мъките ѝ?

Тя отправи още една молитва. Съзнаваше колко е нелогично да се надява на завръщането на своя мъчител, който се бе отнесъл с нея толкова жестоко, но сега той беше единственият ѝ спасител.

Кой друг щеше да я освободи? Шон бе далеч в Йерусалим. Нямахше начин да разбере къде беше затворена тя. А не можеше да разчита на случайността.

После го чу.

Леко съскане, стотици хиляди крака, търкащи се едно в друго. Тя чу как шумоленето се усили и утихна, сякаш се водеше разговор.

Изабел се присегна за камък, с който да ги прогони. Вдигна най-големия и го задържа като меч в ръцете си. Тогава ѝ хрумна една идея...

Да, тъкмо това щеше да направи.

По-добре щеше да е да умре, отколкото да бъде изядена жива...

— Не съм шпионин и не съм обиждал никого. — Наврях лицето си в нейното. Нямах да се оставя да ме заплашват.

— Невинен си като девствен сняг. Нали така му викате?

— За какво сме ви притрябвали? — Нямах да си правя труда да я поправам.

Тя удари главата си с ръка, а после силно стовари кокалчетата си отстрани на черепа си, все едно почукваше на дърво. Гривните ѝ задрънчаха и заблестяха.

— Мислите, че всички сме тъпаци. Брат ми беше прав.

Жената се наведе напред, насочи мръсния си пръст в лицето ми.

— Ти си западняк, който се е размекнал от твърде дълго седене. Краката ти са омекнали, както и мозъкът ти, и останалата част от теб. — Тя ме сръга с пръста си в гърдите.

Замахнах бързо и хванах ръката ѝ, докато я отдръпваше. Задържах я, стискайки я леко.

— Губиш си времето, като ме обиждаш. Убий ме, ако това е планът ти, обаче не съм шпионин. — Избутах ръката ѝ, пуснах я.

Изражението ѝ се вкамени.

— Аллах няма да спаси такива като теб. — Тя изломоти бързо и високо нещо на арабски, извърна се от мен, вдигна ръце като за молитва, след което започна да вие. Гривните ѝ проблясваха на кехлибарената светлина от огъня.

Бях на хиляди километри от комфортния си свят. Помежду ни съществуваше културна пропаст от стотици традиции и ревностни вярвания.

Огледах се, видях, че другите палестинци са се втренчили в нас. Изглеждаха така, сякаш се мъчеха да решат дали да ни убият...

В израженията им личеше и някакво друго напрежение — все едно бягаха от нещо.

— Не ѝ обръщай внимание — обади се Ариел на висок глас.

Извърнах се. С Марк бяха точно зад мен. И двамата изглеждаха бледи на лунната светлина.

Жената посочи към Ариел.

— А ти, *Ibn il-Homaar*, син на магаре — рече тя, — обзалагам се, че когато майка ти е остаряла, си я дал на непознати да се грижат за нея.

— Мери си приказките! — отвърна той и на свой ред я посочи. Пръстът му трепереше.

Тя се засмя.

Един глас извика нещо на арабски.

Обърнах се. Беше Зина.

Тя вървеше към огъня. Около шията ѝ имаше черен шал, който бе плътно увит и около главата ѝ, но слабата ѝ фигура и лице не можеха да се сбъркат. До нея крачеха двама мъже с пушки в ръцете си. Не бях сигурен дали са нейни охранители или похитители.

— Добре дошла на купона — приветства я Марк.

— Коя е приятелката ви?

Жената, която ни бе довела тук, изкрещя нещо на арабски.

Десет пушки се вдигнаха, готови за стрелба. Някои изглеждаха много стари, но други бяха достатъчно модерни, за да ни видят сметката.

— Без резки движения — предупреди Зина.

После заговори тихо към жената на арабски. След малко се обърна към мъжете, насочили оръжията си срещу нас. Вдигна ръцете си, за да покаже, че са празни. Пушките бяха свалени.

Възцари се тишина.

Ездачката с кожната болест махна с ръка, сякаш гонеше муха, и изрече нещо на арабски, което прозвуча като ругатня. Изплю се на земята, обърна се и се отдалечи.

— Да седнем край огъня да се постошим — предложи Зина.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попитах.

— Търсех вас, докато приятелите ви не ме откриха.

Беше студено и нощният въздух бе неподвижен. Докато вървахме, ни бе топло, но сега усетих студа.

Отидохме до огъня. Настаних се близо до Зина. Марк седна от другата ѝ страна, а Ариел до него. Вдигнах ръце да ги сгрея на топлината. Огънят пламтеше в оранжево-червено, беше стъкнат от по-

дебели клони и сухи съчки. Близо до него въздухът се изпълваше с миризма на горящ бор. Димът се издигаше бавно на тънка струйка нагоре към звездите.

— Забави се — отбеляза Марк, като седна.

Зина вдигна рамене.

Жената, която се грижеше за съда, висящ над огъня, застана малко назад и ни загледа с подозрение.

— Какво им има на тези хора? — попитах. — Защо ни доведоха тук?

Зина се наведе към мен.

— Наричат това място Долината на злото око. — Тя посочи с ръка наоколо. — Разправят, че всичко тук е прокълнато.

— Каза ли им, че търся Изабел?

— Обясних им, че съм ви преводачка, че се отнасяте с мен като с куче и че ви мразя всички. — Тя се изплю в огъня, обърна се към мен и се усмихна. Зъбите ѝ бяха много бели. Единият от тях беше със златна коронка.

— Не вярват изобщо на историята ви — продължи Зина.

— А те защо скитат наоколо посред нощ? — попитах.

— И те търсят някого, като нас.

— Кого?

— Някакъв роб на злото.

— Те ли ти го казаха? — попитах.

Тя се обърна към мен:

— Аз съм им сестра. Говоря техния език. Защо да не ми се доверят?

— Как можем да се измъкнем оттук? — рекох. — Трябва да намеря Изабел.

Очите ни се срещнаха. Тя се наведе напред и прошепна:

— Те могат да ни помогнат.

— Как? — Исках да ѝ повярвам, но бях скептичен.

Зина се пресегна към пръстта между нас и я разчисти от няколко малки камъчета и парчета изсушени клонки. После нарисова в праха знак, който ми бе познат. Беше символът със стрелката в квадрата.

— Открили са тази рисунка близо до мястото, където е тойотата ви. — Тя кимна към посоката, от която бяхме дошли. — В района има много пещери. Според тях знак като този може да е бил използван, за

да помогне на някого да намери пътя обратно към пещерата. Върнаха се там да чакат и да видят дали ще се появи човекът, когото търсят.

Сърцето ми биеше по-бързо. Бяха открили връзка към книгата и към Сюзън, а може би и към Изабел. Искях да стана, да хукна обратно към колата, да намеря символа, да разбера къде е пещерата, към която сочи. Загребах от праха. Стиснах в юмрука си малко от песъчливата пръст и я оставих да се процеди през пръстите ми. Трябваше да тръгна.

— Не прави никакви погрешни движения — предупреди ме Зина. — Наблюдават ни. — Тя потупа земята, забърса знака от мястото, където го бе начертала.

— Как можем да ги убедим, че сме от добрите? — погледнах през рамо. Следяха ме поне пет чифта очи. Какво можехме да направим, за да се освободим от тези хора?

— Правете каквото ви кажа. Ще намеря начин.

Марк се изкашля, потупа ръката ѝ. Зина се обърна към него. Те поговориха няколко минути с доближени глави. Огледах се, опитах се да разбера кой ще е най-добрият начин да избягаме, ако ми се удадеше възможност да хукна.

Зина пак се обърна към мен.

— Марк смята, че двамата с теб можем да ги убедим, че сме на тяхна страна — каза тя. — Иска да говорим с тях.

— Кого търсят те? И какво е направил този човек, за да го издирват така настоятелно? — попитах.

Тя се наведе към мен.

— Търсят един мъж, който е наел брата на онази жена и приятеля му — отвърна и кимна към жената, която бе яздила пред нас. — Мъжът дошъл в селото рано миналата година. Говорел перфектен арабски, твърдял, че иска да им помогне. Брат ѝ живеел в Англия тогава, в Лондон. Тя дала на мъжа телефонния му номер. След няколко месеца брат ѝ изпратил у дома много пари. Това станало миналата пролет. Ала преди седмица брат ѝ бил намерен мъртъв в Амстердам. Тялото му било изгорено по ужасяващ начин. Смятат, че тези неща са свързани.

— Но защо са тук посред нощ?

— Мъжът се е върнал. Някой го е видял снощи, докато обикалял навън да търси изгубени овце. Оттогава яздат из тези планини и го

дирят. Цялата долина е осеяна с пещери. Те са идеални скривалища, защото хората избягват този район. Смятат, че мъжът може да е разбрал за това от брат й.

Това би обяснило много неща. Можеше Изабел и Сюзън да са били преместени в някоя пещера в този район вчера. Всичко звучеше логично.

Почувствах облекчение. Изабел можеше да е жива. Бях прав да не губя надежда. Затворих очи и изрекох една молитва.

Дано да е вярно.

Много пъти си бях представял как умира по ужасен начин, но всеки път пропъждах тези мисли. Огледах се. Трябваше да убедя палестинците, че не сме им врагове.

Стреснах се от някакъв шум, наподобяващ тихо бръмчене. Погледнах нагоре. Още бе тъмно. Сигурно беше най-тъмната част от нощта. Звездите приличаха на блещукащ килим от светлинки, а Млечният път се виждаше като ясна пътека. Звукът идваше отнякъде над хоризонта и се усилваше. Не приличаше на рева от онзи хеликоптер. Шумът беше от нещо много по-голямо.

Всички погледнаха към небето.

Тогава ги видяхме. Тъмни сенки. Не само един самолет прелиташе над нас. Бяха много. Нищо друго не можеше да издава такъв шум. И преди бях чувал тътена на пресичащи небето бомбардировачи и изстребители — във военновъздушната база, където бе назначен баща ми в Англия. И знаех, че е немислимо да се провеждат учения с много самолети над населени зони. Имаше само едно възможно обяснение.

За какво друго щяха да летят толкова много самолети в нощта, ако не заради война?

Дали израелските военновъздушни сили бяха тръгнали на мисия?

Те имаха няколко изстребителя F15 и F16, които можеха да атакуват почти навсякъде в района. Но къде можеха да отиват? Към Иран? Египет? Дали някой генерал бе прекосил границата, предизвиквайки атака над Израел?

Дали това бе началото на голямата регионална война, която щеше да повлече всички ни към Трета световна?

Вятърът се усили. Той свиреше през ниските храсти около лагера. Воят му звучеше така, сякаш някой вълк повтаряше звуците, заглъхващи в небето.

Тогава нещо изсъска.

Изсъска още веднъж.

Марк реагира пръв. Огледа се.

Куршумът го уцели в тила.

Черепът му избухна в порой от лепкава сива смес, кръв и остри костици.

Част от тази смес опръска лицето ми.

Стоях като вкаменен, не можех да проумея какво става. Беше се случило нещо, което бе повече като сън, отколкото реалност. Секундите се забавиха.

Последва ново съскане, съвсем близо до мен.

— Наведи се — извика Зина.

Тя вече бе на земята, притиснала се в пръстта. Ариел се надигна, поглеждайки в другата посока към тъмнината. Якето му бе изпръскано с парченца от мозъка на Марк.

Кръвта бучеше в ушите ми.

После един куршум уцели Ариел, при което под рамото му разцъфна голяма червена дупка. Той се стовари напред почти без да издаде звук. Никой не можеше да оцелее след такова нещо.

Наблизо проехтяха изстрели. Чух трополене от бягащи нозе. Последваха още две изсвистявания. Този път долетяха по-отдалеч. Огледах се наоколо, бавно обръщайки глава. Не виждах кой стреля.

Отекна вик. Жената, която ни бе наглеждала, хукна в тъмнината с насочена напред пушка. Викът бе прекъснат след няколко секунди. Чух тупване, когато тялото ѝ се стовари на земята.

Бях залегнал с ръце до лицето си. Надигнах леко глава и се огледах, надявайки се горещо, че няма да ми е за последно.

Всеки мускул в тялото ми бе напрегнат.

Един палестинец, който бе стоял наблизо, побягна приведен, на подскоци, в същата посока като жената. Поредният свистящ изстрел го запрати назад и той падна. Тялото му потръпна няколко пъти и застина.

Сърцето ми заби по-бързо. Устата ми бе пресъхнала. Запълзях много бавно, само няколко сантиметра напред. Усещах мириса на пръст и кръв. Достигнах ръката на Марк.

Бях го видял да помръдва няколко пъти, след като падна. Дали беше жив?

Отекнаха още няколко единични изстрела някъде отляво. След това към безчувственото небе се понесе стон, последван от пореден залп от изстрели. Звукът от всеки куршум ме караше да потръпвам.

Нечий писък се разнесе оглушително наоколо.

И тогава стрелбата спря. Настана тишина. Чувах собственото си дишане.

Огледах се. Не видях никого. Стрелецът или беше убил всички, или ги бе прогонил в мрака.

Потърсих с очи някакво оръжие. Нямаше нищо наблизо.

Стрелецът сигурно се готвеше да дойде да види резултата от свършената работа. Но дали ставаше въпрос за вражеска палестинска групировка, или ни бе нападнал някой бедуин, или беше злият мъж от църквата?

— Пак ли си ти? — каза един глас над мен. Разпознах го. — Май сте приятели със смъртта...

Бързо обърнах глава.

Той стоеше над мен. Как го бе направил, по дяволите? Приличаше на призрак.

Стана ми студено, после горещо. Изведнъж ме обзе странно спокойствие. Вторачих се в него, преценявайки шансовете си. Той държеше автоматичен пистолет. Лицето му бе подуто, насинено, цялото жълто и лилаво от едната страна. Тогава си спомних как го бях удрял и душил...

— Не ставай! — извика с насечен акцент и насочи оръжието си в лицето ми. — Или ще загинеш като всички други.

Зина бе коленичила. Не помръдна, когато той тръгна бързо към нея. Той не ме изпускаше от очи, насочил пистолета си към мен. Тя изглеждаше готова да хукне.

Мъжът се отдръпна и премести оръжието в лявата си ръка. В същия миг издърпа от колана си с дясната сребърен пистолет.

Сега той се намираше на около три метра от Зина. В този момент тя бе с гръб към него. Успя да се извърне и да го погледне в очите.

Помислих си да стана и да хукна към него. Може би щях да успея да му отвлека вниманието, за да може Зина да избяга.

Той я приближи.

— Предателка — каза.

Пистолетът в дясната му ръка изтрещя. От гърдите ѝ бликна кръв.

— Не! — извиках и понечих да се изправа, обзет от гняв.

Няколко куршума се забиха в пръстта пред мен.

Зарових лице в праха.

Щях да умра.

Дори вече смятах, че съм мъртъв, виждайки какво бе направил той със Зина, Марк и Ариел. Железният мирис на кръв заседна в гърлото ми. Имах пръски от кръв по лицето си, усещах вкуса ѝ по устните си. Земята сякаш се беше сгорещила под дланите ми...

Кръвта бликаше от Зина и зловещо попиваше в пръстта.

Той тръгна към мен.

Дулото на сребристия му пистолет сочеше право в лицето ми. Виждах черната празнота на смъртта. От цевта излизаше струйка дим.

— Ще те убия, Шон Раян. Не ти трябваше пак да си вреш носа в моите работи...

Той помръдна оръжието, насочи го надолу към тялото ми, сякаш решаваше коя част от мен да простреля.

— Откъде ме познаваш? — попитах.

— Ти разтури плановете ни в Лондон. — Той присви очи. — Мой приятел загина заради теб. Спомних си го, след като се срещнахме в църквата на Божи гроб.

— Няма да ти се размине — заявих.

Той се изсмя.

— Вече ми се размине. Обаче, за съжаление, няма да доживееш, за да разбереш колко е вярно това. Сега се обърни!

Аз се вторачих в очите му.

— Върви по дяволите! — Ако щях да умирам, щеше да е докато плюя в лицето му.

Ботушът му ме удари по бузата.

Лицето ми избухна в болка.

После друг удар се стовари по челото ми. Тъмнината ме погълна. Последното, което видях, бе едно лице, плаващо в дълбок океан.

Беше лицето на Изабел. То отплаваше далеч от мен.

Започнах да се боря. Но бях далеч от повърхността. Ръцете и краката ми не помръдваха. Трябваше да ритам, но не можех.

Заставих се да отворя очи.

Те не се отвориха. В далечината, през мъгла от болка, дочух глас:

— Време е да си научиш урока, Шон Раян.

Смехът, който последва, звучеше като смях на победител...

Кафемашината беше празна, но сервизната лампичка не светеше. Хенри Моулъм поклати глава, постави монетата си от един паунд в големия вендинг автомат. В отвора долу издрънча една диетична кола. Той пхна ръката си.

По пътя към бюрото си изпи повече от половината кутийка. Имаше нужда от нея. Имаше нужда да остане буден. Погледна новопоявилите се текстови и видео публикации, после очите му се върнаха на сателитния образ. Той изобразяваше огромен кръг от бял облак, който изглеждаше безобидно, но Хенри знаеше какво бе причинил. По пътя си от Кавказ бе убил петима души в Армения и дванадесет в Сирия. От сто години не бе имало такава буря — така твърдеше израелската метеорологична служба.

И отгоре на всичко това в Тел Авив бе прозвучало предупреждение за въздушно нападение. Израелците започваха да се изнервят. Вървеше слух, че бурята би била идеалното прикритие за враговете на Израел да предприемат въздушнодесантна атака.

Хенри прегледа информацията от „Мосад“. Тя пристигаше вбесяващо рядко. Последното обновяване бе станало преди петнадесет минути.

Той изпи и останалата диетична кола. Беше се оказало голяма грешка да оставят Марк Хедсел да пристъпи към операция с минимум персонал за разследването на следата с доктор Сюзън Хънтър. Най-малкото, което бе могъл да направи, беше да нареди да изчака, докато се сформира израелски военен отряд.

Хенри хвърли празната кутийка в кошчето. Тя издрънча, като падна вътре. Беше изключително изнервящо да знае, че не може да направи нищо друго, освен да чака и да чака...

Един лист хартия шляпна на бюрото му до дясната му ръка, пропускайки я на сантиметър.

— Добре е, че се върнах — каза сержант Финч.

Хенри се обърна, погледна нагоре към нея с повдигнати вежди.

— Твоят приятел лорд Бидонър... — Сержант Финч млъкна за миг и се наведе към него. — ... току-що бе идентифициран като финансов поддръжник на телевизионна станция, която е пунала новинарско видео, разпространяващо се като вирус в дванадесет мюсюлмански държави.

Хенри погледна към листа на бюрото си, който съдържаше списък със статистически данни от „Ютюб“ за няколко изброени държави. Той се обърна, вдигна поглед към сержант Финч. Забеляза онова нейно дразнещо, надменно изражение на лицето ѝ, което познаваше отдавна. Без съмнение скоро щеше да твърди, че наглеждането на Бидонър е било нейна идея.

— Новинарско видео в „Ютюб“ ли? — попита той.

Тя се наведе още по-близо към него.

— Да, Хенри. Видео, което допълнително потвърждава малкото ни изтичане на информация този следобед. — Тя метна поглед наляво-надясно, наведе се още по-напред. Той можеше да помирише лимоновия ѝ шампоан.

— Видеоото твърди, че са открити нови доказателства, че Израел използва тази криза, за да потисне претенциите на исляма към Йерусалим.

— Какви доказателства?

Сержант Финч се изправи, отстъпи крачка назад.

— Твърдят, че Израел стои зад убийствата в църквата „Възкресение Христово“ — отвърна тя и погледна към екраните на бюрото на Хенри. — В течение ли сме с операцията по откриването на Съюзън Хънтър? Има много хора там, които се опитват да всеят суматоха.

— Бяхме — отвърна Хенри. — Докато тази проклетата буря не изкара от строя проследяващата ни система. Опитвам се да я възстановя онлайн. Дай пак да погледна.

Той се обърна отново към екрана си.

— Мамка му! — рече.

Събудих се стреснато от плисването на вода в лицето ми. От изгарящото усещане в гърлото ми се догади. Опитах да се надигна. Не успях.

Имаше дим навсякъде около мен. Кожата ми пареше от горещина. Вкус на изгорели дърва изпълваше устата ми. Нещо се връзваше в гърдите ми, в разпънатите ми ръце, докато се опитвах да се изправа. Обърнах глава.

Разбрах какво е направил той.

Бях завързан върху дървената каруца. От всички страни на каруцата се издигаше дим. Той я бе избутал върху огъня. Тя щеше да изгори през следващите няколко минути и аз щях да изгоря в нея.

Болката от горещината, проникваща през дървото, караше тялото ми да се гърчи. Димът влизаше в белите ми дробове и се виеше демонично над мен.

Лежах върху легло от болка. Не ми оставаше никакъв шанс. Щом дървото тръгнеше да гори, щях да се опека.

Дочух смях.

Опитах се пак да се изправа, да освободя ръцете и краката си. Нямахме смисъл. Той ме бе овързал с тел. Можех само да извивам гърба си далеч от нагорещеното дърво, да отмествам коленете си от него.

Чух глас:

— Ще умреш бавно, Шон Раян. А когато се опечеш добре, ще те нарежа...

— Върви в ада! — извиках. — Нали оттам си дошъл. — Закашлях се. Нямахме да крещя от болка, да му доставя това удоволствие.

— Не съм от ада — изсмя се копелето. — Вашият единствен истински бог гори онези, които са го разгневили.

Болката ме обгърна.

Изведнъж изпитах нужда да уринирам. Оставих водата да излезе. Не исках да заври в мен. Облак от киселинен дим се издигна около мен.

— Скоро дробовете ти ще се втечнат — продължи гласът. — Ще ги изкашляш, преди да умреш. Не можеш да бъдеш спасен. Не биваше да се намесваш.

Гърдите ме боляха, усещах ги свити, сякаш предсказанието му започваше да се изпълнява. Болката в китките ми беше разяждаща. Аз ги заизвивах. Те бяха вързани под странен ъгъл и ме боляха мъчително. Но нямах избор. Трябваше да изпробвам доколко мога да ги мърдам.

И въпреки това не крещях.

Опитах се да се разтреса, да помръдна каруцата под мен, но само забих по-дълбоко жиците в кожата си. А те се нагорещяваха все повече, пренасяйки горещината отдолу от каруцата, сякаш провеждаха електричество. И въпреки това не крещях.

Но в онзи момент разбрах, че надеждата си е отишла.

Времето се забави.

Всяко усещане бе завладяно от пукането, гъстия дим, въглеродния му вкус, надигащите се вълни от горещина върху кожата ми, ужасното прозрение, че след минути ще умра.

Затворих очи. Може и да бъда мъртъв, но Изабел все още имаше шанс. Може би смъртта ми щеше да ѝ помогне да се спаси, да даде време на палестинците да дойдат и да заловят този изрод.

Това бе малка надежда, докато топлината се издигаше около мен. И поне подигравателният му глас не се чуваше.

И тогава навсякъде около мен прозвуча разтърсващо свистене.

Димът се проясни за една чудесна секунда и мощен вятър задуха красив, чуден студен въздух към кожата ми, сякаш някой ангел размахваше криле над мен.

Дали това бе номер на съзнанието ми?

Дали означаваше приближаването на смъртта?

Не беше. Проехтяха викове. Кашлях, докато димът се въртеше яростно. И тогава почувствах, че се мърдам.

Бях извън огъня, усещах да пипат китките и глезените ми и някой крещеше нещо на иврит в ухото ми.

Разпознах една дума. „Лекар!“.

Все още кашлях, когато ме свалиха от каруцата. Очаквах половината ми кожа да остане по дървото, но освен че дрехите ми бяха опърлени по целия ми гръб и ръцете ми бяха червени и възпалени от изгарянията, имах късмет.

Всяка част от тялото ми бе станала кафява от дима или розова от горещината и на места сбръчкана и възпалена, ала бях жив...

Израелският хеликоптер на въздушната отбрана се бе спуснал над бивака и бе разнесъл огъня и дима под мен.

Бях изправен пред горящата порта на смъртта и тя се бе отворила да ме отнесе, но все още бях тук.

Силно въодушевление и облекчение премина през треперещото ми тяло.

— Имаше ли други в групата ви? — повтаряше някаква жена непрекъснато. Тя беше израелка от военния отряд, облечена изцяло в черно. Беше привлекателна, с къдрава черна коса и лъскава кафява кожа.

Къде беше Изабел?

— Имаше ли други в групата ви?

Не разбирах какво казва. Бях жив. Отново имах бъдеще. Бях измамил смъртта.

След секунди ме изправиха, свалиха тлеещите ми дрехи и ме облякоха в тъмносин гащеризон, направен от странен еластичен найлон. Усещах го, сякаш беше покрит с мазен крем отвътре, но ми бе все едно, защото охлаждаше кожата ми като вода.

— Легни — извика някой. Наведох се, залитнах, седнах до една носилка, обзет от тръпки, които минаха през мен като електричество.

— Имаше ли друг с вас?

Най-накрая разбрах.

— Изабел. Тя все още е някъде там.

Посочих към каменистата долина.

Опитах се да стана, но отново потръпнах. Седнах. Щях пак да опитам, щом ми минеше. Хеликоптерът бе наблизил. Перките му бавно се въртяха и караха близките храсталаци да се полюшват.

— Къде? — попита тя, коленичила до мен.

Обзе ме огромен прилив на надежда.

— Как ме открихте?

Тя вдигна поглед. Имаше още един израелец, който изглеждаше като полицаи.

Носеше фуражка с червена значка. Върху пагоните му имаше бледосини ленти. Лицето му изглеждаше повехнало от слънцето.

Той се вторачи в мен.

— Разузнавателният ни екип търсеше групата ви. Забелязаха огъня.

Ариел сигурно бе предупредил шефовете си къде отива. За повечето старши израелски полицаи беше истински ужас, че ще бъдат отговорни за отвличането на някой от войниците им.

— Видяхте ли някого? — попитах.

— Имаше един мъж, когато започнахме спускането, но вече бе изчезнал, щом те издърпахме от огъня — отвърна той.

Копелето бе избягало.

— Знаеш ли къде е приятелката ти? — Израелката се наведе към мен. Гласът ѝ звучеше раздражено, сякаш ме бе питала многократно и не бях отговорил.

Оттласнах се с една ръка, за да се изправа. Почти бях станал на крака, когато тя се намеси:

— Сядай. Отиваш в болница, за да те превържат...

— Добре съм. Просто съм покрит със сажди, това е всичко. — Изтърках малко от тях от ръцете си. Бяха полепнали упорито. Чувствах кожата си болезнена, но парещата болка бе заменена от притъпено пулсиране, което бе направо за предпочитане пред адските мъки преди малко.

— Знам къде е тя, но не мога да ви обясня... — поклатих глава.

Тя вдигна рамене.

— Тогава ни покажи. На картата.

— Не, не. Идвам с вас. — Не спирах да поклащам глава. — Не бива да се допускат грешки. Не ми пука какво ще стане с мен. Разбирате ли? — Посочих я с пръст.

Болката в ръцете ми бе значителна, но можех да свия напълно пръстите си в юмрук и кожата ми не бе наранена.

Устните ми бяха изпръхнали, лицето ми гореше. Премигнах с очи. Нямаше да се оставя да ме изнесат на носилка. Бях жив, но няхах представа какво се случва с Изабел. Това копеле можеше да ѝ стори всичко.

Тя поклати глава с раздразнение.

— От време на време сме имали работа с хора в твоето състояние. Ще се изненадам, ако издържиш и час. — Тя извади сребристо бурканче с някакъв мехлем от една кесия на колана си, изгреба отвътре солидно количество и го задържа. — Втрий това в ръцете и китките си. Ако можеш да го направиш, ще изкараш така известно време.

Първото усещане, когато сложих мехлема, беше на ледена топлина, а после ужасна болка се разнесе нагоре по ръцете ми, щом го втрих. Костваше ми много да запазя спокойно изражение.

— Открихте ли други оцелели? — Все още таях малка надежда, че Марк, Ариел или Зина може да са оцелели...

— Една палестинка и една африканка са живи, но ранени. Колегите ми се грижат за тях. Петима души са мъртви.

Преглътнах. В устата ми се бе насъбрала противна слюнка от сажди.

— Готов съм. — Не беше време за сантименти.

— Ще ни покажеш ли къде е приятелката ти?

— Да, веднага...

Тя кимна към по-възрастния полицаи, който стоеше до нас. Той погледна часовника си, направи някакъв знак. Тя ме посочи с пръст.

— Сега ме чуй. Ще направим всичко възможно да намерим приятелката ти. Но ако срещнем местна съпротива, ще трябва да се оттеглим. А ти ще дойдеш с нас, разбра ли?

— Защо, по дяволите, да се оттегляме?

— Ние сме отряд за задържане на нарушители. Не дойдохме тук да претърсваме планината. Ще изпратим наземен екип веднага щом се съмне. Те ще координират претърсването с местните палестинци. Имаш минути да намериш приятелката си. Това е всичко, което можем да ти предложим. Скоро трябва да се махнем оттук.

Нямаше смисъл да споря.

Поставяха една носилка в хеликоптера, когато тръгнахме в мрака. Перките му продължаваха да се въртят. Бяха готови за бързо излитане. Колко дълго щяха да чакат?

Нататък тъмнината бе гъста. Бяхме четирима, вървящи през долината далеч от хеликоптера и останките от бивака. Още един войник в черно се бе присъединил към нас. Бях очаквал да дойдат още.

По-възрастният говореше нещо в устройството пред устата си, докато вървахме бързо по пътеката, по която бяхме дошли с ездачите. Погледнах назад към хеликоптера. Само звукът от свистенето на перките го издаваше, че е там. Ако не знаех къде се намира, нямаше да мога да го посоча.

Показалата се иззад облаците луна осветяваше пътеката пред нас.

Скоро преполовихме пътя към мястото, където бяхме оставили колата. Скалите и храстите се очертаваха като сенки.

Мислех за Марк и Ариел и ранената Зина. Беше трудно да възприема случилото се. В съзнанието ми непрестанно изплуваха лица, откъслечни разговори. Заля ме прилив на емоции. Обзе ме гняв, примесен с тъга и страх от това, което би могло вече да се е случило с Изабел.

Почувствах внезапен копнеж да се върна назад във времето. Онзи момент на границата, когато Марк се бе сбогувал с нас, когато нищо от това не се бе случило, изглеждаше толкова близо и тъкмо затова толкова лесно достижим.

Спомних си какво бе казала Зина за символа, как го бе нарисувала в пръстта. Щях ли да успея да го намеря? Наистина ли бе сложен там като знак, бележещ мястото на пещерата с пленници? Вървах по-бързо, движейки се по-напред от другите, без да ме интересува, че изостават.

Изведнъж от сенките пред мен проехтя вик.

— Спри! — извика дрезгав глас.

Застанах неподвижно, взирайки се в тъмнината. Тогава погледнах назад. Израелците се бяха прикрили зад някакви големи камъни. Видях блясъка от автоматичен пистолет.

— Върни се при нас! — изсъска израелският полицаи. — Ще те прикриваме.

Дали щеше да ми предложи да се върнем при хеликоптерите, да се оттеглим, да изчакаме да дойде наземният екип? Не можех да го виня. Присъствието на израелската армия тук само щеше да обърка нещата с местните палестинци.

Обаче, вместо да се върна, вдигнах ръце и пристъпих напред.

Изабел бе наблизко. Знаех го.

Нямаше да се предам. Не ми пукаше какво ще стане с мен. Дори и за секунда.

Чух свистенето на куршума, който мина покрай лицето ми. Чух гърмежа. А това означаваше едно важно нещо: бях все още жив. Този, който бе стрелял към мен, или бе много добър стрелец и ме бе пропуснал нарочно, или просто се прицелваше още веднъж...

Кракът ми трепереше, докато го премествах напред.

Заговорих високо, докато пристъпвах упорито. Трябваше да продължа. Ръцете ми бяха свити в юмруци. Усещах слаб дъх на барут. В далечината още се чуваше свистенето от перките на хеликоптера.

Долових шумолене пред себе си. Вкусът на дим все още бе в устата ми като отрова.

— Търся приятелката си. Не ме спирай.

Следващият куршум се зарови в твърдата земя в краката ми, пращайки прахоляк във въздуха. Усетих пращинките да полепват по устата ми.

— Връщай се! — извика някой от тъмнината.

Един настоятелен вътрешен глас се обади: *Прави каквото ти казват.*

Направих още една крачка напред и в същия момент ме завладя странно студено усещане, сякаш смъртта бе до мен.

— Помогни ми и аз ще ти помогна да намериш мъжа, когото търсиш! — извиках към тъмнината.

Гласът ми звучеше пресипнал, сух. Застанах неподвижно. Вдясно от мен долових дрънчене.

— Давай, можеш да ме убиеш — продължих да викам към тъмнината, — но това няма да помогне на теб и на хората ти. Аз съм единственият свидетел на пожара в църквата на Божи гроб и знам кой го подпали.

Изкашлях се, сложих ръка на устата си. Отново почувствах онзи ужасен вкус на изгоряло. Ръката ми трепереше от преживяния шок. Но това не ме интересуваше. Притиснах дланта си плътно към устата. Ноздрите ми се изпълниха с мириса на антисептичния крем. Дишах учестено. Тялото ми потръпна, след което застина. Бях направил всичко възможно...

Дочух пръхтенето на кон. Палестинецът, когото бях срещнал, щом се бяха появили ездачите, пак гледаше надолу към мен.

— Кой подпали великата църква?

— Ще ми помогнеш ли?

— Колко от нашите са мъртви? — продължи да разпитва той.

— Двама. Или повече... Израелският хеликоптер ще закара една от жените ви в болницата.

— Аййй... — От устните му се отрони гневен звук. Той обърна глава към небето, сякаш отправяше молитва. След няколко секунди пак погледна надолу към мен. — Видя ли самолетите в небето?

— Да, бяха много...

— Твърдят, че палестинци са се опитали да унищожат гроба на Исус.

Надигнах се от земята и пристъпих напред. Конят беше до мен. Подушвах потта му.

— Светът трябва да знае кой причини пожара. Искаш ли твоят народ да бъде обвиняван за нещо, което не е сторил? — Млъкнах. Гърлото ме болеше. Продължих да говоря бавно: — Помогни ми.

— Кой подпали храма? — Оръжието му, което изглеждаше старомодно в сравнение с автоматичните пистолети на израелците, се крепеше върху коленете му. Въпреки това бях сигурен, че той може да го вдигне за секунди и да стреля. Това щеше да е достатъчно да ме убие. От време на време погледът му се отправяше зад мен. Мъжът бе напълно наясно къде точно са израелците.

Стоях пред него. Чувах пръхтенето на коня му.

— Искаш ли да знаеш?

— Да — отвърна той.

— Заведи ни до мястото, където ни открихте. Държат приятелката ми някъде тук. Тя бе отвлечена от онзи, когото търсиш. Затова той се върна тук. Трябвало е някъде да я скрие. — Дали не му казвах прекалено много?

Не ме беше грижа.

Той посочи в тъмнината зад мен.

— Добре, но те няма да дойдат с теб. — Поклати глава, сякаш нямаше намерение да обсъжда въпроса.

Ала аз и не исках израелците да ме придружат. Ако се върнеха при хеликоптера, Зина и палестинката можеше по-бързо да стигнат до болницата.

— Добре, заведи само мен.

— Кажи ми кой подпали храма...

— Не му споменавай нищо — извика един глас зад мен. Беше по-възрастният израелски войник.

— Ще ти кажа, когато стигнем там.

— Кажи ми сега — настоя ездачът.

Загледах го. Бледата лунна светлина проблясваше по кожата му и му придаваше непреклонен вид, но инстинктивно усещах, че беше от хората, на които можеше да се довериш. Четеше се в очите му.

Поколебах се, не бях сигурен какво да правя. Да му се доверя ли? Разбира се, ако ме искаше мъртъв, досега щеше да ме е застрелял?

— Върни се! — повика ме по-възрастният израелец. — Забрави за това. По този начин няма да откриеш приятелката си. Ще изпратим екип тук утре сутринта.

Погледнах към палестинеца.

— Мъжът, който подпали пожара в църквата, е същият, когото търсиш в тази долина.

— Тогава ще го намерим заедно.

Палестинецът ми посочи седлото на коня си. Животното се обърна и затропа с копита. Бяха нужни два опита, докато се кача. След малко вече яздехме бавно през мрака.

И други ездачи се присъединиха към нас иззад скалите, когато минахме край тях. Дочух бръмченето на хеликоптера, докато прелиташе ниско над нас. Мъжете, които ме придружаваха, вероятно искаха в този момент да пуснат няколко куршума по него, но той за секунди изчезна от небето.

Скоро чувах само тропота от конските копита.

Бях ли постъпил правилно?

Имаше ли все още шанс да спася приятелката си?

Изабел се беше предала. Дълго бе блъскала по стената на пещерата, както и по скалистия под. Беше открила, че има ехо.

Надяваше се, че някой ще я чуе, ще дойде за нея. Но не стана. Сега седеше, облегнала гръб на студените камъни.

Устата ѝ бе пресъхнала, усещаше езика си огромен и грапав. Едва преглъщаше...

За момент се унесе в неспокоен сън. После потръпна и отвори очи. Сюзън лежеше до нея. Тялото ѝ изглеждаше безжизнено. Изабел знаеше, че не ѝ остава много...

Ужасяваше се какво ще се случи след смъртта ѝ. В един от курсовете, които бе изкарала, изучаваха в подробности какво става с тялото след смъртта...

Въздухът вече миришеше на гибел...

Тъмнината ставаше все по-злокобна.

И най-дребните насекоми в пещерата щяха да си устроят зловещо угощение.

Изабел потръпна. Не ѝ се искаше да е жива, когато това се случеше.

Затова не ѝ беше трудно да вземе окончателното си решение. Нямаше надежда. Да вярва на нещо друго щеше да означава самозаблуда.

Тя вдигна камъка, претегляйки го в ръката си. Беше объл и назъбен от всички страни. Щеше да е нужен мощен удар, за да е сигурно, че ще умре на мига...

Изабел знаеше къде трябва да удари. Точно над очите.

Един точен удар щеше да я прати в безсъзнание. И да я убие.

Но трябваше да го направи с цялата си сила. Защото какво щеше да се случи, ако веднага не загинеше? Щеше да лежи будна, с окървавена глава, когато насекомите я откриеха и я налазеха...

Тя претегли камъка в ръката си, удари го в скалистия под, блъсна го по-силно, за да провери дали няма лесно да се счупи. Ако нейният

мъчител не беше взел колана ѝ от джинсите, сега бързо щеше да стегне плътно камъка като прашка. Разределеният въздух в пещерата със сигурност щеше да я довърши.

Но нямаше смисъл да мисли какво би могло да бъде. Да си спомня за Шон, да си мечтае за живота, който можеха да имат заедно...

Отново чу зловещото шумолене.

Бяха насекомите. Сигурно миризмата ги привличаше.

Изабел бързо стана, като се олюля настрани. Имаше нещо върху крака ѝ, тя го тръсна с отвращение. Очите ѝ се насълзиха.

После чу друг шум.

Идваше отгоре, от тавана на пещерата. Имаше ли някой над нея? Тя се взря с надежда в тъмнината.

Дишаше на пресекулки. Тялото ѝ се разтърсваше от студени тръпки. Тя разпери ръце, размаха ги в мрака. Тъмнината я задушаваше и объркваше. Поне ако можеше да види къде са проклетите насекоми...

Реши, че трябва да го направи. Трябваше да действа, преди насекомите да са налазили изнемоцялото ѝ тяло и да се впият в него.

Беше ли правилно човек да се самоубие?

Можеше да се съпротивлява, да убие много от тях, преди да умре...

Но щяха да дойдат още.

Щяха да я хапят, да я тровят. Скорпионите по тези места впримчват по-големите си жертви в паяжини, след като ги парализират, за да ги държат топли и живи. След това снасят яйцата си в тях.

В най-меките части на тъканите.

След като бе прочела това, тя се поколеба дали изобщо да идва в Йерусалим.

Да бе послушала инстинктите си.

Хвана здраво камъка, погали твърдите му ръбове, сякаш ги обичаше.

Какво беше това? Да не би съзнанието ѝ да ѝ правеше номера?

Камъкът, който покриваше дупката в тавана на пещерата, наистина се отмести...

Появи се спасител! Напрежението, стаено в нея, сякаш избухна. По лицето ѝ бързо се застичаха сълзи. Цялото ѝ тяло се разтрепери от облекчение.

Изабел не можеше да спре да плаче.

Но в този миг над нея се разнесе познатият до болка глас на нейния похитител. На мъчителя ѝ. На палача ѝ...

Облекчението, което я беше заляло, изчезна на мига, когато той извика надолу към нея.

Тя сведе глава и замръзна. Надеждата ѝ отслабна като угасваща свещ.

Прикликна до Сюзън Хънтър върху твърдия под на пещерата. Тялото ѝ изглеждаше подуто.

— Застани в средата, където да мога да те виждам — проехтя гласът му, твърд както винаги. — Ще хвърля долу вода.

Изабел застина. Мисълта за вода я накара да потръпне, усети живителната течност по напуканите си устни...

— Хвърли я долу — простена тя. — Не мога да се движа.

— Ела напред! — заповяда ѝ мъжът.

Тя все още държеше камъка в ръката си. Наведе се.

Сега можеше да го види, да различи злокобния му силует на фона на звездното небе. Слабата лунна светлина проникваше в тъмнината на пещерата...

Той държеше нещо в ръцете си. Какво беше?

Тя се наведе още малко. Предметът проблесна неясно. Беше пистолет!

Изабел запрати камъка към надвесения мъж с цялата си сила.

Не улучи.

От дулото изригна оранжева експлозия...

Чух изстрела. Идваше отнякъде пред нас.

— Нямаме оръжия, които издават такъв шум. — Той изрита коня и животното пое в по-бърз тръс, но продължи да навежда муцуна, сякаш душеше тъмната земя, докато се движехме напред.

Проехтя екот от нов изстрел. Последваха още два.

— Не може ли по-бързо? — казах.

— Да не искаш конят ми да пострада?

— Ще ти купя друг кон, само побързай...

— Не можеш да ми купиш кон, докато яздим в пустошта.

Исках да му се разкрещя, но се сдържах. Продължихме да се поклащаме. Беше агонизираща езда. Изстрелите може би бяха свързани с Изабел. Онзи зъл негодник стреляше по някого. Или бе нападнат от друг? Дали се разгаряше битка? Последвалите минути ми се сториха като цяла вечност.

— Слизай. Колата ти е ей там. Нали дотук искаше да дойдеш?

Смъкнах се от коня. Мускулите на краката му трепереха.

Ездачът се огледа наоколо. Конят му явно също бе усетил нещо и риеше с копита.

Тогавя до нас се появиха още трима ездачи. Двама носеха бели арабски кърпи на главите си. Сега небето бе по-тъмно, бяха се спуснали гъсти облаци. Ниската луна блестеше от юг, където небето беше чисто. Пред нас се простираха дълги сенки.

Видях колата ни и тръгнах към нея.

Отново проехтя изстрел.

Мъжът, който бе спазил думата си и ме беше довел дотук, се свлече напред и падна безмълвно на земята. Другите ездачи скочиха от конете си и се разбягаха сред скалите.

Залегнах.

Огледах се, за да разбера откъде се стреляше.

Сърцето ми биеше лудо.

Той бе наблизо...

Лорд Бидонър си приготвяше багажа. Беше си поръчал лимузина да го закара до летище „Хийтроу“. Фактът, че е бил предприет въздушен удар срещу египетски военновъздушни бази, щеше да е достатъчен да настане паника на борсата. А разпространението на конспиративното видео щеше да предизвика международно възмущение.

Атаката над Египет щеше да доведе до искане в новия египетски парламент за тотално отказване от мирното споразумение с Израел, обществена подкрепа за палестинската съпротива и свободно преминаване за стоки до Газа от Иран.

Речите вече бяха в джобовете на правилните хора. Възмущението лесно щеше да бъде предизвикано. Това бе доказвано много пъти. Бяха нужни само един-двама известни медийни поддръжници, за да се раздухат нещата...

Отдавна предвижданата голяма Близкоизточна война бе на път да избухне.

Очакваше се, след като американските бази из района бъдат атакувани и жертвите нараснат, армията да направи нещо символично: например да унищожи най-свещените за исляма места.

Реакцията към тези действия щеше да е като разрушаване на гнездо със стършели.

И двете страни щяха да пострадат. А населението да се намали по подходящ начин — чрез жертвите на войната.

За съжаление, той нямаше никаква представа дали Арап ще успее да се измъкне от Израел. Мъжът бе полезен, макар и малко буйничък. Но имаше други, които сега щяха да се подчинят на заповедите му. Той имаше приятели в Ню Йорк, които ценяха способностите и контактите му. И ако Арап се окажеше нерешен проблем, щеше да се погрижи и за него.

Имаше и други причини да отиде в Ню Йорк.

От известно време тук го притесняваха разни членове на Британските служби за сигурност, които бяха пуснали истории за финансисти, печелещи от страха от война. Истории, които в приближаващите часове щяха да бъдат публикувани в британските медии.

Щеше да бъде предприето официално разследване. Министрите от правителството на Нейно Величество щяха да изразят възмущението си.

Сега, след като той бе разгадал значението на символа със стрелката и квадрата, САЩ щяха да са най-доброто място, откъдето той да управлява търсенето, което бе започнал...

Един от палестинците стреля. Последваха още изстрели. И разбрах къде е той. Оранжевият пламък не можеше да бъде сбъркан.

И тогава ненадейно заваля дъжд, който се изсипа като из ведро, сякаш доставен по поръчка.

В този момент разбрах какво трябва да направя.

Шансът му да ме види или чуе щеше да е минимален в дъжда и тъмнината, ако внимателно се придвижех...

Истинската опасност щеше да дойде, когато се приближа.

Ръцете ми се допираха до камъни и трънливи храсти, докато се придвижвах напред към мястото, където бях видял да проблясват изстрелите.

Проехтя нов залп.

Инстинктът ме караше да залегна зад някое прикритие, за да оцелея. Но не можех.

Трябваше да продължа. Това бе моят шанс. Щом той все още беше тук, значи и Изабел беше наблизо. И навярно бе все още жива. Както и Сюзън, ако бяха заедно. Не можех повече да се крия...

Трябваше да ги намеря.

Коленете ми се удряха в камънака. Потиснах болката, продължих да вървя. Пред мен се редяха бледи скали.

Тогавата минах покрай един акациев храст. Тръните му се забиха в ръката ми през гащеризона. Спрях, целият мокър от дъжда. Приклегнах. От устата ми не излезе нито звук, макар че ми идеше да стена. Игличките се бяха забили надълбоко.

Непогрешимият шум от зареждане на оръжие отекна слабо във въздуха.

Той беше наблизо.

Дръпнах ръката си от храстите, но не можах да я освободя. Бодлите ме драцеха. Кожата ми се разкъса, докато измъквах дланта си. Костваше ми голямо усилие да не издам звук. Очите ми бяха присвити заради изливащия се порой. Усещах миризмата на влажна пръст,

чувствах как водата се стича по врата ми. Дъждът шибаше раменете ми, заливаше долината.

Обзе ме безгрижие, сякаш ми бе все едно дали ще бъда застрелян.

Мускулите ме боляха. Гърлото ми бе стегнато. Усетих, че ще се разкашлям. Нещо в гърдите ме дразнеше.

Тогава нов изстрел разцепи въздуха.

Мъжът стреляше по нещо! Куршумът иззвънтя от една скала в далечината.

Бавно извърнах глава. Негодникът беше зад една скала, на около два метра вляво от мен. Различих сянката му. Трябваше да е той. И тогава сянката му се размърда...

Луната отново се показваше в един процеп между облаците.

Щеше да ме види.

Имах секунда, за да реша какво да правя. Не бях в добра позиция, от която да предприема атака. А знаех колко е силен той.

Нямаше да съм в състояние да го надвия лесно.

Протегнах ръката си болезнено бавно и напипах най-големия камък, докато дъждът се изливаше над мен. Стиснах го като нож и внимателно се запридвижвах напред.

Една стъпка. Още една.

Мускулите ме боляха.

Сянката му се намираше точно зад един нисък храст.

Скочих като котка към него, покривайки трите крачки помежду ни в един изпълнен с адреналин миг.

Ударих го с цялата си сила по главата.

Мъжът изстена, но се извъртя към мен, сякаш бе чул приближаването ми. Нещо метално се стовари в бузата ми.

Замахнах отново с камъка, но той успя да отскочи.

Тогава пистолетът му гръмна.

Парещ вятър профуча покрай ръката ми. Вкопчихме се яростно един в друг. Не знаех от коя страна съм го хванал. Ръцете му се размахваха диво. Тялото му се тресеше. Един вцепеняващ удар уцели главата ми отстрани. Видях звездички, жълти и оранжеви, но не го пуснах.

После чух глас. Сякаш идеше от рая.

— Помощ, помощ, аз съм тук долу! — Беше гласът на Изабел...

Тя беше жива! Хватката ми бързо се стегна около мъжа.

Претърколихме се, вкопчени яростно един в друг. Телата ни се гърчиха по земята, по някаква скала.

И тогава краката ми се озоваха във въздуха. Бях хлътнал в някаква дупка под мен.

Разтърсващ удар уцели главата ми отстрани. Зрението ми се замъгли. Устата ми се изпълни с прах...

Извих се и сграбчих мъжа. В същия момент остра болка замъгли съзнанието ми.

Той пак понечи да ме удари. Краката ми провиснаха в дупката. Усетих, че опитва да ме изблъска в нея. Подхлъзнах се. Той извика победоносно.

— Аз съм тук, в пещерата! — чух гласа на Изабел.

Отскочих назад с всички сили, като го дръпнах рязко към мен.

Опрях нозе в ръбовете на дупката. Нямах представа колко е дълбока, но не ме интересуваше. Трябваше да го издърпам вътре, дори това да убиеше и двама ни.

Паднахме назад и полетяхме надолу към тъмнината, боричкайки се бясно. После се ударихме в нещо, под сипещ се над нас прахоляк.

Облак от песъчинки замъгли зрението ми. Лежах непохватно на една страна, а нещо остро дращеше кожата ми.

Намирах се върху счупена решетка от пръчки. Не, не бяха пръчки, а кости. С ужас осъзнах, че се бях стоварил върху купчина от пищали, бедрени кости, черепи...

Около мен имаше дебели парчета от нещо, приличащо на твърда кора, което бе сложено върху костите.

— Шон, Шон! — извика Изабел. — Ставай!

Надигнах се и хванах една от пръчките. Беше дебела гладка кост, изпъкнала в края. Чух как мъжът пред мен изпъшка. Видях как помъчи да се изправи.

Изабел бе държана в дупка, пълна с кости.

Затова ли местните араби не бяха претърсили тези пещери? Непозволените места ли бяха за тях?

Виеше ми се свят. Пронизваше ме болка. Бледата лунна светлина нахлуваше заедно с дъжда.

— Внимавай! — извика Изабел.

Мъжът размаха нещо, сякаш искаше да разчисти пътека помежду ни. Направих крачка към него и краката ми захрущяха по купчината от кости.

Видях лицето на Изабел, беше бледо като лист хартия, огряно слабо от лунната светлина, която прозираше през дъжда.

Изабел светкавично скочи и се блъсна в него, щом той се обърна. За секунда си помислих, че мъжът ще се задържи на краката си, но после, като повалено дърво, той залитна към мен.

Вдигнах високо дебелия край на костта, която държах. Не беше кой знае какво оръжие, но щеше да свърши работа. Щом той приближи до мен, размахвайки ръце в опит да се защити, забих костта в черепа му. Стоварих я с цялата ми останала енергия.

Тялото му подскочи. Отново замагнах и го ударих. Костта в ръката ми се счупи, раздробявайки се на остри парченца.

Той падна, потръпвайки. Спазмите караха тялото му да се гърчи сред прахоляка и купчината от бледи кости.

Дишах на пресекулки, виеше ми се свят, едва се държах на нозете си.

И тогава ме обзе еуфоричен прилив на облекчение. Треперех целия от усилието, което вложих в схватката. Тялото ми се тресеше...

Бяхме победили.

Копелето беше мъртво.

А Изабел беше жива!

Прегърнах я.

Погледнах към тялото му, но то не помръдваше. Затворих очи за миг.

После дочух тихо хрущене. Избутах Изабел встрани.

Той ни връхлиташе с назъбено парче череп в ръката си. Замахна към лицето ми. Аз приклегнах.

Парчето изсвистя, видях края му да проблясва на сантиметър от окото ми.

Мъжът виеше като ранен вълк, като изпитващо болка животно, готвещо се за скок...

От очите му се стичаше кръв. Лицето му беше окървавено. Беше отворил уста, подутите му устни потръпваха.

Пристъпих бързо напред и забих юмрук в челото му. По ръката ми премина пронизваща болка.

— Довърши го, Шон! — извика Изабел.

Струя кръв запръска към мен. Устата му се отвори, зъбите му блеснаха свирепо, сякаш искаше да ме заръфа. Замахнах отново и стоварих юмука си в носа му. Той се олюля като отсечен дъб и се строполи назад върху костите. Гледах как кръвта избликна по лицето му. Този път нямаше да се изправи...

Отгоре долетя вик на арабски. Вдигнах очи. На светлината на звездите видях арабска кърпа за глава. Последва още един вик.

Помахах им.

Изабел вече ме прегръщаше, все по-силно. Вълни от пулсираща болка заливаха изтерзаното ми тяло. Едва се държах на краката си. Тя се беше вкопчила в мен, сякаш не искаше никога да ме пусне.

Не говорехме.

Лунната светлина се процеждаше в пещерата.

Виждах омаломощеното тяло на Сюзън Хънтър да лежи проснато на скалистия под.

Отново се надвесих над мъжа. Той не проявяваше признаци на живот. Главата му бе извъртяна под странен ъгъл, оцъклените му очи се вираха нагоре към небето. По лицето му пълзеше голям паяк, който се спря при отвореното му кърваво око. Мъжът не мигна.

— Сюзън жива ли е? — попитах тихо.

— Да, но мисля, че е в безсъзнание... Може ли да извикаме линейка за нея?

— Веднага щом се измъкнем оттук.

— Да оставим това копеле на скорпионите — каза тя.

През дупката спуснаха въже. Арабинът отгоре ни показва с жестове как да вържем въжето около нас.

Тялото ми все още трепереше.

Огледах се. Дъждът отслабваше. Исках да излезем навън. Дупката в тавана на пещерата изглеждаше като зеница на око.

Във въздуха се носеше гъст прах. Зловещите кости до нас изглеждаха странно, на места твърде гъсто преплетени, причудливо подредени едни в други, сякаш някой зъл артист, обсебен от смъртта, ги бе подготвил за изложба. По тях пълзяха големи паяци...

Първо издърпаха Изабел. После изтеглиха горе доктор Хънтър. Тя през цялото време остана в безсъзнание. Болката в главата ми пулсираше, сякаш щеше да изригне.

Не знам дали ми се привидя, но под лунната светлина сякаш главата на мъжа се помръдна. Беше ли се събудил?

После видях скорпионите върху лицето му. Сигурно бяха около дванадесет. Извиваха опашки, пълзяха... А после главата му пак се помръдна, сякаш той се опитваше да ги изгони...

Но те си останаха там. След малко видях още скорпиони, пълзящи нагоре към лицето му.

Подобаващ край за един изверг...

Палестинците, които ни бяха изтеглили горе, изнасяха доктор Хънтър. Чух викове. Звучеше като караница, която някой водеше по телефона. Тогава в далечината видях светлините на бавно приближаващ автомобил.

Изабел беше до мен. След малко двамата се озовахме до колата на Ариел и зачакахме. Тя бе заключена. Нямаше начин да влезем вътре.

Дъждът се сипеше над нас.

Поех Изабел в ръцете си. Треперех. Тя също потръпваше...

Всичко беше свършило.

И двамата бяхме живи...

Шефът на местния клан пристигна след няколко минути в петнадесетгодишен кално кафяв мерцедес 220. Той бе огромен мъж, който носеше червена куфия и напращен костюм. Когато излезе от колата си, доби подозрително изражение, но бързо го промени, щом видя доктор Хънтър да лежи наблизо. От дъжда я пазеше с якето си един от палестинците, който я бе носил дотук.

После помахна на шофьора си да обърне автомобила им.

— Имаме хубава болница във Витлеем — извика той, като дойде при нас. — Но пътят е блокиран заради наглата въздушна атака на ционистите. — Мъжът посочи към небето.

После сложи ръка на рамото на Изабел.

— Шофьорът ми ще ви закара до болницата в Йерусалим.

Той се обърна към мен:

— А вие ще ми разкажете всичко, което се е случило тук — сръчка ме с пръст в гърдите.

Фактът, че се държах за главата на мястото, където бях удрян многократно, явно не го вълнуваше.

— Отивам с тях — заявих.

Не исках да ме разделят и за момент от Изабел.

Двама палестинци, които стояха наблизо, вдигнаха пушките си веднага щом посочих към мъжа с червената куфия. Но той им махна да свалят оръжията си и пристъпи към мен, след което насочи пръста си към лицето ми.

— Шофьорът ми лесно може да премине през пунктовете с две ранени жени. А ти ще останеш да обясниш какво е ставало тук, в долината ни... Освен ако не смяташ, че всичките ти ранени приятели трябва да бъдат забавени, докато властите приключат с теб? — Той ме погледна въпросително.

Мъжете зад него бяха свалили оръжията си, но все още ги държаха в ръцете си.

Ако така Изабел и Сюзън щяха да стигнат по-бързо до болницата, трябваше да се съглася.

— Добре. Но ще те държа лично отговорен да бъдеш закарани бързо — извиках гневно аз.

— Шон, ела при нас колкото се може по-скоро. — Изабел стисна ръката ми, сякаш не искаше да се отдели от мен.

Прегърнахме се, докато вкарвах Сюзън в колата. Това беше най-дългата прегръдка, която някога съм изпитвал. Прошепнах ѝ тежката новина, че Марк е мъртъв. Тя ме стисна още по-силно, но не каза нищо. Прегръдката ни бе прекъсната от шофьора, който ме потупа по рамото.

— Трябва да тръгваме. Приятелката ви е ранена... — събщи той с акцент, който прозвуча отчасти като френски. Лицето му имаше умоляващо изражение.

Пуснах Изабел от прегръдката си...

Щом колата се отдалечи в дъжда, моят приятел с червената куфия заяви:

— Покажи ми тази пещера.

Върнах се с него обратно до дупката. Сега вече имаше малко повече светлина и забелязах, че дупката се намира в кръгла вдлъбнатина и че около нея има камъни, достатъчно големи, за да се преместят върху отвора и да го запушат.

Посочих надолу, откъдето още се вдигаше прахоляк. Не исках повече да гледам. Той изръмжа, като надникна вътре.

— Този е мъжът, който уби хората ви — рекох.

— Тялото му ще трябва да бъде проверено от полицията — осведоми ме той. — Ако никой не прояви претенции към него, ще го хвърлим обратно тук и ще покрием дупката. Злите духове трябва да останат погребани. Тази долина е виждала много неща преди. — Той махна към стръмните планини около нас. — Хълмът ей там се нарича Равендже, а онзи дългият се казва Жалоус. — Посочи към назъбения хребет, който ни заобикаляше. — Тази долина е прокълнатата. Тук живеят зли духове. От онези, които убиват за удоволствие. Никой не идва тук, освен ако не му се налага.

— Онзи мъж убиваше хора, все едно ги принася в жертва — обясних.

Чудех се как е станал толкова жесток... Дали го правеше за отмъщение на света, който се бе отнесъл лошо с него, или просто тук се бе задействало някакво древно истинско зло?

— Ибрахим^[1] се опита да спре човешките жертвоприношения, когато пощади сина си — каза той. — Да се надяваме, че повече няма да има такива. — След това се обърна към хората си и заговори на арабски.

Дъждът бе спрял. Върнахме се обратно там, където бе паркирана колата на Ариел. Още един автомобил беше пристигнал. Беше една ръждивочервена мазда. Седнахме вътре, а през това време слънцето изгря. Той ме разпитва поне един час, след което се появиха други коли, включително една разнебитена на вид линейка и един джип с трима палестински полицаи в тъмносини униформи. Когато те пристигнаха, той излезе и тогава в колата седна един полицай, на когото трябваше да разкажа отново цялата история.

Щом приключих с разказите, ми се струваше, че главата ми всеки момент ще се пръсне. И по тялото ми се разнасяше пулсираща болка. Сякаш всяка става и всеки мускул се бяха напрегнали до пределната си точка, толкова много ме болеше навсякъде.

Казах им кой е бил Марк, кой е бил Ариел, защо сме били в долината. И му разказах какво бе сторил злият престъпник в Йерусалим, както и тук. Но те през повечето време разпитваха за ролята на Ариел и какво са направили израелските командоси.

Останах с впечатлението, че най-важното, което искаха да знаят, е дали израелците са убили някого.

Не можех да им помогна по този въпрос. По време на целия разпит спомените за случилото се през последните няколко часа изникваха непрекъснато в съзнанието ми. Виждах пълзящите скорпиони, гибелта на Ариел, опръсканото му яке с кръвта на Марк, А образите на пламъци и дим от огъня, в който за малко да бъда изпепелен, се въртяха като филм на ужаса пред очите ми...

На моменти думите ми бяха объркани, а отговорите ми ми звучаха нереално. Сякаш не бе възможно тези неща, които разказвах, да са се случили.

Заради болката усещах ръцете и краката си като чужди. В един момент, докато отговарях на друг въпрос, започнах да си мисля, че

смъртта на Ариел и Марк е била по моя вина. Ако не бях дошъл тук, те все още щяха да са живи.

Но не аз ги бях убил.

Ако не бяхме дошли в Израел, планът на убиеца да обвини палестинците за опожаряването на църквата на Божи гроб можеше и да успее.

Най-накрая ми казаха, че съм свободен да си вървя. Ръкувах се с всички палестинци. После ме настаниха в разнебитената линейка. От начина, по който полицаите разговаряха с мен, предположих, че двамата мъже, които се бяха промъкнали след стрелбата и ни бяха издърпали от дупката, са им казали какво са видели. И са потвърдили, че съм действал при самозащита, че съм търсил Изабел, за да я спася...

Пътуването до израелския военен контролен пункт по пътя към Йерусалим несъмнено беше най-неприятното нещо в живота ми. Главата ми пулсираше от пареща болка. Медикът в линейката ми би инжекция, някакво болкоуспокояващо, което обаче не ми подейства. За щастие, израелците ни пуснаха да минем без много въпроси. Един войник погледна отзад и когато ме видя, ни махна да продължим. Докато затваряха задната врата на линейката, забелязах един палестинец със свалени панталони и вдигната риза, който показваше, че не носи колан с експлозиви.

Изабел се намираше в спешното отделение. Беше същата болница, където бях предната вечер, но целият персонал бе различен.

Веднага щом видях да се освобождава леглото до Изабел, поисках да ме преместят на него. Имахме възможност да поговорим.

Сюзън бе отведена за операция.

През следващите няколко минути благодарях на бог, че Изабел е жива. Цялото ѝ тяло беше наранено, той я бе удрял, когато се бе съпротивлявала...

Изабел гледаше втренчено в пространството през голяма част от времето, но седеше изправена в леглото, макар да изглеждаше много отнесена. Сякаш мислите ѝ витаеха някъде другаде. Започнах да говоря тихо, разказвайки ѝ всичко, което бяхме направили, за да я открием, всичко, което се бе случило. След малко тя се обърна към мен и протегна ръката си.

Аз се надигнах от леглото и също протегнах моята. Пръстите ни се докоснаха. Почувствах топлината ѝ.

— От нас излезе добър отбор — отбеляза тя и се усмихна, докато се гледахме в очите. — Вече се обадох във Външно министерство. Скоро ще пратят някого.

Но тя грешеше. Измина цял час, преди да пристигнат. Разказахме им подробно какво се бе случило.

Една сестра дойде да ме отведе за рентген, а когато се върнах, те ме чакаха. След двадесет минути, след като един лекар прегледа рентгеновата ми снимка и ми каза, че съм изкарал късмет и имам само контузии, по-възрастният мъж от служителите на Британското посолство ме попита дали бих свикал пресконференция в хотел „Цар Давид“ на следващия ден.

Съгласих се. Очевидно израелските медии и други западни журналисти обвиняваха палестинска терористична група за пожара, а също така и египтяните, че са осигурили материалите за осъществяването на нападението.

След като ни задържаха за една нощ в болницата за наблюдение, взехме такси до хотела. Много се учудих, че не поискаха да задържат Изабел за по-дълго. Но тя ясно им даде да се разбере, че ще напусне болницата възможно най-скоро. Беше отслабнала, имаше синини и ожулвания и лекарят я бе предупредил, че психологическите ефекти от отвличането ѝ ще траят доста по-дълго от физическите, но нищо от това не изглеждаше да я тревожи. Накрая я посъветвах да отиде на преглед при терапевт в Лондон.

Главата ми бе бинтована, имах и превръзка на ребрата, а и бях зашеметен от болкоуспокояващите. А в устата си все още имах вкус на сажди.

Но с Изабел бяхме живи...

Прегръщахме се дълго, след като излязохме от болницата. Не исках да я пускам. Хората минаваха край нас, а ние просто стояхме там. Здравно прегърнати. Тогавя разбрах, че наистина я обичам.

— Сега искам само една гореща вана — заяви Изабел, щом се качихме в едно такси.

След като се добрахме до стаята си в хотела, се обадох на Шимон Маркус. Мъжът от посолството ни бе казал, че няма нужда да се тревожим за депортирането си. С официална молба отмяната му бе одобрена на високо ниво в израелското правителство.

Казах на Шимон, че сме добре, че съм намерил Изабел. Той се зарадва. Поканих го да дойде в Лондон.

Съобщих му, че и Сюзън е оцеляла. Той остана доволен от новината. Съобщих ми, че жена му и дъщеря му са се върнали. Обещахме си да се срещнем отново. Щом се изкъпах, видях следи от изгорено и синини по тялото си. Чувствах се отмаял и изтощен. Единствено дъските на каруцата, върху която бях вързан, ме бяха спасили от сериозни изгаряния. Чувствах се въодушевен от факта, че животът ми е пред мен, след като се бях приближил толкова до смъртта.

Изабел можеше да ползва специален самолет до Лондон, имаше право на такова приоритетно отношение, но тя реши да лети обратно заедно с мен.

Преди да потеглим, се явих на пресконференцията. Един мъж от Британското посолство ме чакаше на вратата на заседателната зала и ме посъветва просто да разкажа истината.

— Ще е по-добре, ако го направите самостоятелно — отбеляза той. — Просто се придържайте към онова, което сте видели и което сте преживели. Не спекулирайте. Хората искат само истината.

В залата имаше само два телевизионни екипа и трима други журналисти. Започнах да говоря пред почти празното помещение. Изабел не бе дошла на пресконференцията, не искаше да се показва по телевизията. Не съм го и очаквал от нея след всичко, което бе преживяла. Но тя бе съгласна, че е добре някой да обори слуховете, които се носеха.

Споделих им причината да дойда в Йерусалим. Трябваше да намера изчезналата Сюзън Хънтър.

— Тогава и приятелката ми Изабел беше похитена. Помислих си, че ще свърши като Макс Кайзер — казах аз и замълчах за момент.

— Защо смятахте така? — попита един от журналистите.

Спомних си от какво се страхувах тогава.

— Познавахме Макс. Страхувах се, че Изабел е била отвлечена, защото разследвахме неговата смърт. И се оказах прав. Мъжът, когото срещнах в църквата на Божи гроб, е същият, който уби Макс.

— Влязохте с взлом в църквата — изтъкна един от репортерите.

— Моля, нека ви обясня какво се случи.

Разказах им какво бях направил и че мъжът, когото намерих вътре, е отговорен за пожара и убийствата в църквата.

След думите ми настъпи тишина.

— Защо е извършил всичко това? — попита същият журналист.

— Няма да обсъждам мотивите му, но знам, че докато е била в негов плен, доктор Сюзън Хънтър е записала видео, в което твърди, че Йерусалим принадлежи на исляма. След това той отвлече Изабел и вярвам, че щеше да я убие като Кайзер по същата причина — за да спре всички, които могат да разкрият намеренията му. Не знам как е разбрал за нашата намеса. И съм сигурен, че аз бях следващият в списъка му.

Тогава разказах за палестинците, помогнали за спасяването на Сюзън и Изабел.

Видеото с пресконференцията бе качено в „Ютюб“ и се появи в твитър. Бях доволен. Хората трябваше да знаят истината.

По-късно прочетох в интернет, че са го пуснали същата понеделник вечер по новините в шест часа в САЩ, Великобритания и повечето други страни.

Няма да твърдя, че сме предотвратили избухването на война, но със сигурност спряхме поредица от ескалации на безредиците... Израелските бомбардировки предишната сутрин бяха довели до унищожаването на осем египетски изстребителя F-16, на което бе отмъстено с унищожаването на нов израелски граничен пункт в планината Синай. Но допълнителните бомбени атаки, очаквани същата понеделник вечер, така и не се състояха.

По-късно през деня, според телевизионните новини, една навлязла в Червено море иранска подводница се бе завърнала без инциденти.

Нямам представа дали е било планирано координирано нападение над Израел, за да се позволи на някого в египетската армия впоследствие да вземе властта, каквито слухове се носеха, но със сигурност беше възможно. По-късно прочетох, че са били проведени разследвания в колебанията на цените на акциите преди този уикенд, и се зачудих кой ли друг е замесен в схемите на онова копеле и дали е спечелил от тях. Не знам дали нещо от случилото се е довело до добро, но се съмнявам да е така.

Излетяхме за Лондон рано вечерта в понеделник.

Две сутрини по-късно, когато Изабел започна да посещава сеанси за лечение на посттравматичен стрес, отидох с нея. Докато чакахме в празна, чисто бяла чакалня, Изабел се обърна към мен със сериозно изражение.

— Лекарят в Йерусалим ме предупреди, че е възможно да нямам деца заради това, което съм преживяла — рече тя.

Премигнах от изненада. Чувствах се празен, сякаш нещо бе отнето от мен. Знаех, че е била удряна жестоко, че липсата на храна и вода я е травмирала, но не осъзнавах колко сериозни може да са последствията от преживяното.

Тогава изведнъж си спомних, че в началото на пътуването ни тя бе обещала да ми каже нещо, когато се върнем в Лондон. Попитах я какво е било. Ако си мислех, че това ще отклони темата на разговора, грешах.

— Щях да ти кажа, че искам да имаме дете — отвърна бързо тя. — За първи път в живота си наистина изпитах такова желание. Почувствах много силен порив. — Вратата на стаята се отвори и един лекар ѝ помахаша. Изабел тръгна с наведена глава. Сигурен съм, че я чух да плаче. Поех след нея, но тя се обърна, протегна ръка и кимна.

Чаках я час и половина да се върне. Прибрахме се у дома в мълчание.

Убийството на Марк също ѝ се бе отразило тежко. Тя смяташе, че носи вина за смъртта му. През следващите няколко дни разговаряхме за всичко това.

— Преждевременната смърт на някой любим човек е ужасна загуба — казах ѝ, докато закусвахме една сутрин.

— Животът не е толкова лесен като в романите — отвърна тя.

Не бяха добри дни.

На следващата седмица разбрах, че Зина е била изписана от болницата. Бързо се бе възстановила. Приятел на Марк ни навести да ни съобщи за погребението му. Обясни, че Ариел вече бил погребан. Казваше се Хенри Моулъм и изглежда, знаеше доста за случилото се с нас.

Той не говори много, но въпросите му бяха интересни. Попита ни какво сме разбрали за символа в книгата. Разказах му, че съм го открил в Кайро. Предполагах, че е важен, но все още не знаем какво означава.

Попита ме дали в Кайро съм научил нещо за употребата му при погребения.

Отговорих му отрицателно.

Погребението на Марк се състоя в Мейдънхед. Не отидохме до гроба — някои от роднините му не ни гледаха с добро око, а и Изабел не искаше да се изкушава да им обяснява как той се бе отнасял с нея.

Той беше герой, загинал за страната си — това бе всичко, което каза тя, когато ни попитаха какво се е случило. Изабел направи изявление, че е била посъветвана от Външно министерство да не издава подробности от работата му.

Но аз нямах никакъв проблем да призная, че Марк е изиграл важна роля в спасяването на доктор Сюзън Хънтър. Той го заслужаваше.

Доктор Хънтър бе лошо ранена. Бяхме я посетили в болницата в Израел, но тогава тя беше в кома и ние се обаждахме до болницата всеки ден от Лондон, докато не дойде в съзнание.

Вероятно щеше да възвърне зрението си, въпреки че очите ѝ бяха претърпели сериозни изгаряния, но тази добра новина се потвърди чак след две седмици. Седмица по-късно ние я посетихме в болницата в Челси, където бе прехвърлена.

Изабел ѝ подари шоколадови бонбони, които ѝ бяхме купили, и поговорихме общи приказки няколко минути. Сюзън седеше изправена и изглеждаше добре. Когато разговорът замря, я попитах какво е станало с превода и анализа на ръкописа, който бяхме открили в Истанбул.

— Предадох този проект на един колега — отвърна тя, видимо разочарована. — Не успях да го задържа. Има натиск работата да се свърши. Но все пак ще бъда съветник на екипа, който поема задачата.

Изабел се размърда в стола си, сякаш ѝ беше неудобен, и заяви:

— Казах на Шон всичко, което обсъдихме в онази ужасна дупка в Юдейските планини. Но не мисля, че той повярва... — Тя ми се усмихна. — Можеш ли да повториш онова, което каза на мен?

Доктор Хънтър отговори, без да ме погледне:

— Всичко ще присъства в доклада.

Знаех за изявлението на Сюзън, че няколко страници от ръкописа представляват оригинален писмен документ от съдебния процес на Исус Христос, съдържащ почерка на официалния преписвач,

присъствал на процеса. И че документът е бил приложен по-късно в ръкописа, който бяхме открили в Истанбул.

Според Изабел, Сюзън бе убедена, че всичко е автентично.

Вперих поглед в Сюзън Хънтър.

— Може да е фалшификат — заявих. Пребиваването в онази дупка би снизило скептицизма на всеки, но това нямаше да ѝ го кажа.

Доктор Хънтър продължи да се взира в Изабел.

— За такива находки са нужни години, за да се потвърди автентичността им — добавих.

Тя не отговори. Аз вдигнах рамене. Откриването на нещо от такава глобална значимост, като потвърждението за съществуването на Исус и за распятието му, завинаги би приковало вниманието върху нас. Документът от процеса му би могъл да доведе до разпалени диспути, а историята за намирането му да се обяви за лъжа.

Погледнах към доктор Хънтър. Чувстваше ли се неловко, че бяхме дошли да я разпитваме за всичко това?

— Трябва да тръгваме — заявих, навеждайки се към Изабел.

Щом се извърнах, доктор Хънтър заговори:

— Аз съм човекът, който потвърждава истинността на подобни документи, младежо — каза тя.

Обърнах се пак към нея. Лицето ѝ бе бледо, но с твърдо изражение.

— И ще го потвърдя отново, когато ме попитат. Ръкописът, който намерихте, без съмнение съдържа запис от първа ръка на съдебния процес на Исус. Може да се потвърди, че папирусът е от правилния период. Доказателството е в папируса, който Кайзер намери в Йерусалим, а текстът е написан в правилния курсивен стил. Дори мастилото е с правилния състав.

— В такъв случай след колко време ще излезе официалният доклад за ръкописа? — попитах.

— Може да минат години — отвърна тя. — Ще се прояви мащабен академичен интерес към всичко това. Описанието на събитията от съдебния процес се различава от изнесеното в Библията.

Зяпнах.

— Значително ли? — попитах.

Тя кимна.

— Тъкмо това ме тревожи. Преди няколкостотин години предположението и за най-беглото отклонение от написаното в Библията е можело да доведе до изгаряне на клада. А все още съществуват хора, които са склонни да проявят насилие, ако се опиташ да опровергаеш вярванията им.

— А как така ръкописът се е озовал в Истанбул? — попита Изабел.

— Документът от процеса на Исус може да е бил изпратен от Йерусалим в Константинопол, преди Йерусалим да падне под властта на исляма. Константинопол е управлявал империята, от която Йерусалим е бил част, в продължение на стотици години — обясни доктор Хънтър. Замълча за момент, преди да продължи: — Трябва да ви помоля да не повтаряте пред никого каквото съм ви казала... — Бавно се размърда в леглото си, за да може да се наведе напред. — И да сте наясно, че няма да потвърдя думите си пред никого, който се свърже с мен. Хората просто ще трябва да изчакаат доклада.

— Защо е цялата тази потайност? — попита Изабел.

Сюзън рязко си пое дъх.

— Ще има последици от всичко това, мила. Става въпрос за много пари и власт в християнството в наши дни, както и сред враговете на християнството. Просто съм предпазлива.

Тогавя разбрах защо Сюзън не желае да говори по темата.

Беше уплашена.

— Няма да кажем на никого — заяви Изабел.

— Хората заслужават да знаят какво е било открито — обадох се аз. — Не е ли така?

Сюзън изглеждаше замислена.

— Ако разкриете нещо, моля ви да не споменавате името ми.

И двамата кимнахме.

По-късно с Изабел седнахме в светлото оживено кафене на болницата и дълго разговаряхме по този въпрос.

Исках светът да научи всичко, в случай че академиците се опитаха да потулят цялата информация.

— Ако това получи публичност, няма да могат да скрият истината — отбелязах.

— Имаш ли предложение? — попита тя.

Наведох се към нея и заговорих. Тялото ме болеше. Още не ми бяха минали всички наранявания. Кожата ми беше опъната, на места още болезнена, но облекчението, че и двамата се бяхме отървали от кашата, в която се бяхме забъркали, беше първото нещо, което изпитвах, когато се будех всяка сутрин.

— Най-важното е имената ни да не бъдат свързани с цялата тази история — заявих аз.

— Радвам се, че ще напишеш всичко, което се случи — рече тя, — но ми обещавай да не го оповестяваш, докато не се опитат да го опровергаят.

— Обещавам.

— Добре. — Изабел кимна.

Изглеждаше бледа и не особено заинтересована от предложението ми.

Тревожех се за нея.

Исках да ѝ задам един въпрос...

[1] Пророк в исляма. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Доктор Бересфорд-Елис ми се обади няколко дена след като се видяхме със Сюзън. Вече се бяхме договорили да продължа да ползвам отпуската си, която ми се бе натрупала през последните няколко години.

Той бе изненадващо любезен по време на разговора ни. Попита ме дали когато се почувствам по-добре, бих му помогнал в един нов проект, който някой от старите му колеги поръчал на института и който се отнасял до някаква банка.

Името ми изрично изскочило във връзка с проекта.

Попитах го за името на банката. Докато говореше, проверих в мрежата. Веднага проявих интерес.

Съгласих се да ръководя проекта. Дори логото на банката, което бях видял, да бе съвпадение, щеше да е добре да мога да посветя времето си на нещо различно. Но сега трябваше да изясня нещо друго.

Когато затворих телефона, Изабел се появи на вратата на кухнята. Мисля, че бе слушала разговора ми.

— Поемаш нов проект ли? — попита тя.

Седна срещу мен до бялата кухненска маса.

— Не мога да се мотая из къщи завинаги. Ще ти писне от мен.

— Няма. — Тя се усмихна.

Станах, а после коленичих да взема нещо от земята. Докато бях там, погледнах към нея и протегнах ръка.

— От няколко дни събирам смелост да направя това — заявих.

— Кое? — Тя ме погледна странно.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попитах.

Думите излязоха естествено от устата ми сега, когато бе настъпил моментът. Не можех да ги спра. Но нямах представа какъв ще бъде отговорът ѝ.

А тя се усмихна, сякаш през цялото време е знаела какво ще се случи и само ме е чакала да го направя.

И щом тази секунда се изтърколи, се изпариха и последните
следи от призраците на миналото ми.

Издание:

Автор: Лорънс О'Брайън

Заглавие: Йерусалимска загадка

Преводач: Нина Стоянова Руева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Нина Славова

ISBN: 978-954-26-1320-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6385>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.